

Giới thiệu Tổng Tài Báo Thù: Vạn Kiếp Vãn Yêu Em

Vụ án mạng nhiều năm trước, đã đẩy cả hai số phận đến với nhau một cách đầy bi kịch.

Hạ Đồng phải làm thế nào khi cô lỡ yêu người đàn ông hại chết ba mẹ mình, ép buộc cô đến bước đường cùng.

Vương Hạo sẽ phải đối xử như thế nào với cô gái anh thù không tới, hận không sâu, vô tình yêu cô sâu sắc, nhưng phải đối mặt với những hậu quả để lại của thù hận năm xưa.

Cả những con người xung quanh, tưởng chừng như không liên can, lại chính là kẻ đẩy tất cả thành một con lốc, quét sâu từ quá khứ tới hiện tại, khiến mọi chuyện càng ngày càng tồi tệ hơn...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Báo Thù: Vạn Kiếp Vãn Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Nhất Kiến Chung Tình.

Sân bay Tân Sơn Nhất - 7 giờ 30 phút sáng. Giữa dòng người tấp nập, Hạ Đồng đẩy hành lý từ khoang hạng nhất xuống. Cô vừa hoàn thành một chặng đường dài từ Pháp trở về Việt Nam, nhưng mỗi một không làm vui đi nét xinh đẹp kiêu diễm trên khuôn mặt trái xoan tiêu chuẩn.

Hạ Đồng nắm giữ ghế Giám đốc quản lý chiến lược trong tập đoàn Hoàng Kim. Ông trùm trong sản xuất và xuất khẩu đá quý nổi danh trong giới thượng lưu trên toàn cầu. Hoàng Kim mỗi năm nhận được hàng triệu các đơn hàng lớn nhỏ khắp nơi trên thế giới để làm ra những tạo vật hoành tráng. Nghe chức vụ có vẻ cao nhưng đối với một tập đoàn phân bố rộng rãi trên toàn thế giới thì cái ghế nhỏ bé tại Pháp của cô tựa như một hạt cát trời giữa sa mạc rộng lớn, mênh mông.

Lần này cô được điều về chi nhánh Việt Nam nhằm phát triển thêm ngành kinh doanh đá quý vốn không mấy nổi bật tại đất nước đang phát triển này. Cảm giác rất tuyệt sau bao năm, cô được trở về quê hương thăm lại mọi người.

Nhưng tại đây cũng tồn đọng những ký ức hiện thực tàn khốc, mà cô đã chôn sâu trong lòng, không bao giờ muốn đào nó lên một lần nữa, cũng không thể lôi ra giải quyết một cách triệt để, chỉ cam chịu, chấp nhận để nó từng ngày, từng giờ, ngấm nhấm côi lòng tan nát.

Hạ Đồng vừa đẩy hành lý, vừa ngó nghiêng xung quanh tìm kiếm. Bảo Trân nói hôm nay sẽ ra sân bay đón cô. Cô không muốn phiền đến dì Lý hay tiểu Thanh vì cô biết dì Lý gần đây đã phải đảm đương cả trách nhiệm săn sóc cho mẹ cô, trong lúc cô ở nước ngoài tu nghiệp.

Thân hình nhỏ bé với mái tóc dài uốn lọn sành điệu đang nhoi nhoi cảm tấm bảng với dòng chữ "Welcome Hạ Đồng!!", tay còn lại cầm bóng bay màu hồng, đang vẫy tay la hét kịch liệt với cô. "Bên này người yêu ơi!! Bên này nè hủ hủ....!!!"

Hạ Đồng chợt nghĩ có lẽ hôm nay đeo kính đen là lựa chọn hoàn hảo, Bảo Trân luôn quá khích như vậy. Bảo Trân là người mẫu quen thuộc tại Việt Nam nên rất nhiều người nhận ra cô ấy, quá mức thu hút khiến sân bay ồn ào, lố nhố. Cô gái xinh đẹp chạy tới khoác tay Hạ Đồng, mồm miệng nhanh nhẩu. "Này Đồng Đồng, cậu nghĩ xem tới cả sáng hôm nay châu chực chờ cậu, đến cả ăn sáng cũng chưa ăn, tới đói đến mờ mắt run tay, cậu có nên báo đáp chút lòng thành không?"

Hạ Đồng khẽ hừ lạnh. "Bạn bè lợi ích!"

Cô và Bảo Trân chọn một nhà hàng món Việt truyền thống. Trên bàn bày một món canh, hai món mặn, một món xào. Đã lâu Hạ Đồng không được nếm hương vị thanh đạm, mộc mạc của món ăn quê hương này. Cả hai trò chuyện, ăn uống uống đến gần trưa, tâm tình Hạ Đồng đã rất thoải mái.

"Về nhà tớ đi xếp sẵn cho cậu một phòng rồi!". Bảo Trân lái chiếc ô tô con bỏ nhỏ nhẩn của mình, len lỏi qua khắp các cung đường và dừng lại ở một toà nhà cao lớn.

"Tớ thật không hiểu người có tiền như cậu lại ăn chực một bữa cơm của người nghèo này". Hạ Đồng cảm thán, sau khi nhìn rõ căn phòng rộng mấp máy chục mét vuông xa hoa của Nhi Tử, nằm ở tầng thứ 40, thuộc khu căn hộ Royal cao cấp. Ban công dài rộng hình bán nguyệt, bao trọn toàn bộ cảnh sinh hoạt của thành phố gần như được thu gọn vào tầm mắt, vô cùng đẳng cấp và mỹ mãn người xem. Không gian rộng rãi thoáng mát, bầu không khí trong lành và môi trường sống tự do, phóng khoáng luôn là chỉ tiêu mà Bảo Trân đặt ra trong cuộc sống của mình. Cô luôn có cho mình những điều giản đơn nhỏ nhoi làm niềm vui, nhưng luôn khiến cho Hạ Đồng phải cảm thán và ngưỡng mộ. Bảo Trân sinh ra trong gia đình trung lưu bình thường, cô luôn được ấp áp trong vòng tay của ba mẹ và bạn bè, còn có Hoài Nam - bạn trai bốn năm luôn sát cánh bên cạnh ủng hộ, yêu thương Bảo Trân hết mực.

Hạ Đồng thấy mừng cho cô bạn thân và luôn cố gắng sống lạc quan như Bảo Trân, cô ấy thực sự là người bạn tốt nhất trên đời!

Căn nhà màu trắng tinh khiết, điểm xuyết nhiều đồ trang trí tuy đơn giản nhưng đầy hơi thở nghệ thuật hiện đại, vì Bảo Trân là một người mẫu, cái nghề thuật và đòi hỏi về chất lượng cuộc sống thấm sâu trong từng tế bào nên cô rất cầu toàn về mọi thứ.

Cuộc sống của Bảo Trân luôn đẳng cấp và xa hoa, nhưng chỉ mình Hạ Đồng hiểu rõ, cô ấy có những khoảng khắc rất áp lực với mọi thứ mình sở hữu, áp lực với việc bảo vệ hình ảnh trước dư luận công chúng, áp lực với việc né tránh scandal, áp lực việc cạnh tranh khốc liệt và những hóc búa của showbiz...

Hạ Đồng tính ngả người nằm dài trên chiếc sofa màu đỏ đô mềm mại, Bảo Trân liền ném ngay một cái gối vào người Hạ Đồng. "Vào phòng mà ngủ!". Phòng Bảo Trân sắp xếp cho cô khá đơn giản, vẫn là tông màu trắng sạch sẽ, giữa phòng là chiếc giường êm ái giữa phòng khiến cô rất thoải mái.

Hạ Đồng ngâm mình trong bồn nước đã nửa tiếng, cô mở mắt nhìn thứ ánh sáng vàng vọt nhuộm khắp căn phòng, cơ thể đầy đặn quyến rũ chuyển động, rẽ nước đứng dậy. Cô mặc áo choàng tắm bước ra ngoài, khuôn mặt hồng đỏ vì ngâm quá lâu trong nước nóng, vụn phấn mê người.

Hạ Đồng luôn vướng mắc vụ án của ba cô rất nhiều năm nhưng hầu như không có lời giải đáp nào thảo đáng. Ba cô không thể nào chết dễ dàng trong vụ tai nạn năm đó, mà trùng hợp hai tháng sau cái chết của ba cô, mẹ cô cũng bị tai nạn rồi sống đời thực vật tới tận hôm nay.

Hạ Đồng đã phải sống vất vả từng ngày một nhờ vào dì Lý-em gái của mẹ, một tay chăm sóc mẹ và cuu mang lo lắng cho cô rất nhiều, cô vừa đi làm, vừa đi học, khổ cực vô cùng mới từng bước có được địa vị như ngày hôm nay, cô chỉ mong sao lần trở về này, có thể điều tra ra thêm manh mối nào khác.

Hạ Đồng trở mình, cô nặng nhọc chìm vào giấc ngủ.

Tập đoàn Hoàng Kim

Chỉ mới bắt đầu ngày mới nhưng sự nhộn nhịp đã lan tràn khắp nơi trong sảnh tiếp khách, từng ánh nắng lấp lánh điểm tô trên các tấm kính trong suốt sạch sẽ của toà nhà cao ốc, như những viên kiềm cương to được áp vào bộ quần áo cao cấp, hào nhoáng và tráng lệ, hoa mỹ như chính cái tên của nó.

Hôm nay là Buổi triển lãm sản phẩm đá quý mà Hoàng Kim đã ấp ủ bao lâu nay, đợt quảng bá này thu hút rất nhiều doanh nhân kì cựu trong giới đá quý tham gia, kể cả các diễn viên, người mẫu hạng A cũng xuất hiện, phòng viên được sắp xếp đi một cửa riêng, khung cảnh hết như một buổi lễ trao giải điện ảnh.

Hào nhoáng, tinh tế và đẳng cấp!

Thông tin về viên đá 'Nhất Kiến Chung Tình' lần này mà tập đoàn Hoàng Kim tâm huyết, khiến không ít người hiếu kỳ, không chỉ về hình dáng mà còn về ý nghĩa của cái tên, quá kì lạ khi dùng cái tên này đặt cho đá quý.

Nhất Kiến Chung Tình.

Vừa gặp đã yêu.

Buổi triển lãm rất trang trọng và trật tự, vì đa phần là sự góp mặt của giới thượng lưu, tri thức. Hàng loạt các loại đá lấp lánh, nhiều màu sắc kiểu dáng bắt mắt, được gọt dũa thủ công, đặt trong các hộp nhung màu đen bí ẩn, thu hút ánh nhìn mọi người trong khán phòng. Lời giới thiệu đầy chuyên nghiệp và uyển chuyển của MC góp phần vào không gian sôi nổi bên dưới, theo sự dẫn dắt của MC, lần lượt những chiếc lồng thủy tinh được đưa ra, thu hút sự chú ý của mọi người, sau mỗi lần giới thiệu về ý nghĩa của viên đá, kiểu dáng, giá trị, nơi xuất xứ... các tràng vỗ tay tao nhã khẽ vang lên nhịp nhàng.

Trên hàng ghế đầu, Hạ Đồng vận váy công sở kiểu chuẩn, suối tóc dài đen nhánh xoả mượt hai vai, khuôn mặt nhỏ nhắn chăm chú quan sát tình hình buổi triển lãm do cô triển khai tổ chức. Gần đến thời khắc cuối cùng, nhạc đã sang một giai điệu khác trầm lắng hơn.

"Và sau đây, là tâm huyết, là biểu tượng cho sự xa hoa, đẳng cấp tinh tế mà Hoàng Kim chúng tôi đã dồn tất cả trí óc, sức lực đem đến cho mọi người chiêm ngưỡng...". MC uyển chuyển xinh đẹp rời đi khỏi sân khấu, để lại một không gian rộng lớn. Đèn tắt đi, âm nhạc du dương của đội hợp xướng vang lên, nhẹ nhàng mà dứt khoát. Phía sân khấu, rèm che dần được nâng lên, từng chút từng chút để lộ ra một chiếc lồng thủy tinh, bốn góc nạm vàng, đủ nhìn ra bảo vật bên trong còn đáng giá hơn gấp vạn lần.

Cả hội trường yên lặng.

Mỗi người mỗi vẻ, mỗi suy nghĩ và đa dạng biểu cảm riêng biệt. Phần nhiều vì quá bất ngờ và đắm chìm trong hình dáng viên đá quý trước mắt.

Một viên đá màu rêu vang đầy thâm trầm và mị hoặc, được chế tác tỉ mỉ và hoàn hảo đến từng chi tiết nhỏ, kiểu dáng nguyên thủy, to bằng một quả hạt dẻ, sáng lấp lánh, kiểu hãnh nằm trong chiếc hộp nhung đen, toả hào quang sáng chói, một biểu tượng xa hoa, một khí chất cao quý mà không con người nào hay vẽ đẹp nào sánh bằng.

Trải qua một khoảng thời gian lắng đọng, cả hội trường chột xôn xao vài tiếng, chột nhộn nhịp hẳn lên khi mọi người bình phẩm về vẻ đẹp tinh xảo của viên đá trước mắt, ca ngợi, xuýt xoa về nhất phẩm trước mắt. Viên đá là mẫu vật then chốt cho đợt quảng bá tấn công thị trường Châu Âu lần này của Hoàng Kim, là một biểu tượng đẳng cấp của tập đoàn, mang biết bao mồ hôi, kể cả máu của nhiều người, mới vận chuyển từ mỏ kim cương đỏ mà Hoàng Kim

vừa đầu giả thành công ở Nam Phi về tận Việt Nam, dùng công nghệ tiên tiến nhất để tì mẩn chế tác ra một viên đá, mà đến chạm nhẹ vào cũng là một loại thành tựu.

Viên đá 'Nhất Kiến Chung Tình', được nhấn mạnh là vật mẫu để mọi người chiêm ngưỡng và hiểu thêm về thế giới đá quý, cũng như là ý nghĩa giản đơn phía sau vẻ hào nhoáng của nó.

Dẫu cho vạn dặm xa cách, dẫu cho cách trở muôn trùng, chỉ cần là duyên phận của nhau, chỉ cần trao nhau một ánh mắt, cũng có thể Nhất Kiến Chung Tình cũng có thể vừa gặp đã yêu, duyên luyện không rời.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Báo Thư: Vạn Kiếp Vãn Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Bắt gặp nhau.

Buổi triển lãm đá quý Nhất Kiến Chung Tình nhận được rất nhiều phản hồi tích cực của giới truyền thông Việt Nam nói riêng và thế giới nói chung. Toàn bộ các sản phẩm nằm trong bộ sưu tập đều được bán hết trong vòng hai ngày ra mắt tại các chi nhánh đá quý Hoàng Kim trên khắp Việt Nam và các nước khác.

Sự thành công này nằm ngoài mong đợi của Hạ Đồng, khi cô chỉ mới làm quen với thị trường Việt Nam trong một khoảng thời gian ngắn, chiến lược cô đưa ra khiến giá chứng khoáng của Hoàng Kim tăng lên nhanh chóng, tất cả showroom lớn nhỏ trên địa phận Việt Nam được nhắc đi nhắc lại trên rất nhiều mặt báo, các khung tin tức truyền hình đều tỏ ra ngạc nhiên với sự thành công không tưởng của ngành đá quý Việt Nam, ...toàn bộ các cổ động trở ra từ phòng họp, miệng ngoác đến tận mang tai khi liên tưởng ra những khoản lợi nhuận khổng lồ đang rót vào túi họ.

Viên đá 'Nhất Kiến Chung Tình' nhận được sự ngưỡng mộ và quan tâm rất nhiều của công chúng, đưa tập đoàn Hoàng Kim lên trang nhất Nhật Báo Tuần Hoàn - tờ báo Kinh Tế uy tín và danh tiếng hàng đầu Châu Á.

“Báo cáo đánh giá về sức ảnh hưởng chiến lược quảng bá của cô đạt rất nhiều các kết quả tích cực, hoàn toàn đem đến cho Hoàng Kim tấm vé vững chắc cho lần gia nhập vào Hiệp Hội Đá Quý Thế Giới.” Giám đốc bộ phận quản lý kinh tế tập đoàn cất tiếng nhẹ nhàng. Người đàn ông cao lớn có nụ cười rất đáng yêu tiến tới hết như mặt trời đầy năng lượng, bộ vest đen cắt may tiêu chuẩn mang lại tôn nghiêm cùng chuyên nghiệp tuyệt đối cho anh. “Tôi là Nguyễn Thịnh, giám đốc bộ phận kinh tế của Hoàng Kim”

Người phụ nữ khẽ xoay mặt lại, dánh người bên cửa sổ ngược ánh sáng, càng khiến bờ vai vô nhuộm nắng ấm áp, khoé miệng nâng lên một nụ cười nhẹ. “Tôi là Hạ Đồng, giám đốc bộ phận quản lý chiến lược của chi nhánh Hoàng Kim ở Pháp, vừa được điều về nhậm chức tại trụ sở chính này.”

Nguyễn Thịnh lịch sự bắt tay Hạ Đồng. Anh đã nghe về danh tiếng của cô gái này tại Pháp. Tốt nghiệp đại học Bách Khoa thành phố, nhận học bổng du học tại Pháp năm 24 tuổi. Hoàn thành xuất sắc khóa học sớm hơn so với mọi người một năm. Đầu quân cho Hoàng Kim lúc 27 tuổi và chỉ cần một năm thời đã gặt hái rất nhiều thành công, liên tục nhận về cho chi nhánh Pháp nhiều hợp đồng béo bở và thành công đưa danh tiếng đá quý Hoàng Kim ra thị trường Châu Âu mỹ mãn.

Nguyễn Thịnh ngồi xuống sofa. “Tôi đến để chuyển giao cho cô tài liệu về tình hình sản chứng khoáng mà bên tôi đang cập nhật. Phía cấp trên đã hết lời khen ngợi cô sau khi nhận được kết quả khách quan từ đợt quảng bá của Thân Bất Do Kỳ.”

Hạ Đồng cùng Nguyễn Thịnh bàn về bản kế hoạch đẩy mạnh kinh tế Hoàng Kim trong tháng tới, một bước vừa đẩy lùi các tập đoàn cạnh tranh khác như Kỳ Nguyên hay Thiên Quốc, đặc biệt là Tôn thị - đối thủ cạnh tranh gay gắt nhất của Hoàng Kim.

Gần đến giờ cơm trưa Nguyễn Thịnh rời đi sau khi nhận lời từ chối ăn trưa của Hạ Đồng.

Hạ Đồng phải sang thăm mẹ cô ở bệnh viện, cô nhớ bà rất nhiều.

Trải qua hai tuần kể từ ngày nhậm chức của Hạ Đồng. Cô đã chuyển sang một căn hộ cao cấp ngay Royal, tầng 41, trên Bảo Trân một tầng, vừa về cô đã sắp xếp thời gian về thăm di Lý cùng tiểu Thanh. Dĩ vãng vậy, la rầy cô vô tình không quan tâm đến mọi người nhưng cô hiểu, di quan tâm lo lắng cho cô rất nhiều, di xem cô như con của mình, hoàn toàn yêu thương không thua kém tiểu Thanh.

Mẹ cô được điều trị trong bệnh viện tốt nhất thành phố, cô thuê hẳn y tá riêng chăm sóc cho mẹ nhưng di Lý mỗi ngày luôn vào thăm mẹ, di bảo mẹ thích nghe di kể chuyện, gần gũi bà cũng là một loại giúp bà hồi phục tốt.

Cuộc sống cũng dần đi vào quỹ đạo.

Cô lái chiếc xe hơi sang trọng đen tuyền, đỗ xe vào một trung tâm mua sắm.

Sau khi ghé vào rất nhiều cửa hàng, cô dừng lại ở Highlands. Cô rất thích không gian ấm áp ở đây, yên tĩnh và đậm mùi cổ điển.

Một ly Latte nóng hổi đặt trên chiếc bàn cạnh cửa kính.

Quán nằm ở tầng trệt khu thương mại, từng dòng xe cộ lướt ngang bên đường, nắng vàng nhảy nhót trên khuôn mặt nhìn nghiêng của Hạ Đồng, từng lọn tóc được trời chiều nhuộm vàng óng, vén sau tai, vài cọng lơ thơ rũ trước trán.

Hạ Đồng khẽ nhấp ly nước, đáng vẻ say sưa làm việc của cô vừa giản đơn, vừa thuần khiết.

Đỗ ngay ngoài trụ đèn đỏ, cửa kính chiếc xe thể thao bóng loáng hạ xuống phân nửa. Người đàn ông khuôn mặt nam tính nhìn nghiêng, khẽ quay đầu nhìn sang trụ đèn đỏ, ánh mắt vô tình bắt gọn khoảnh khắc chứa người phụ nữ trong quán coffee dưới ánh nắng chiều rực rỡ.

Ánh mắt anh thâm trầm, đôi môi vươn lên một hình cong rất khẽ, khó nhìn ra là đang cười hay chỉ là chuyển động của cơ mặt, rất nhanh thôi đã tan ra cùng với tiếng động cơ mạnh mẽ, lướt nhanh trên đường.

Hạ Đồng làm việc rất chăm chỉ và xử lý các vấn đề rất chuyên nghiệp, nên tiền lương và tiền thưởng của cô tăng lên rất cao.

Hôm nay trời có vẻ âm u, bầu trời phủ một màu xám xịt, gió đang lướt từng đợt khá mạnh, quật vào các tán cây hai bên đường khiến chúng chao đảo như sắp ngã đi. Đã đến giờ tan làm, Hạ Đồng sử dụng thang máy chuyên dụng cho cấp điều hành ở công ty để di chuyển.

Khi đến tầng 10, thang máy dừng lại để đón người, một người đàn ông cao lớn, làn da màu đồng khẽ ẩn hiện sau lớp áo sơ mi mở bung hai nút, bộ vest đen cắt may thủ công vừa vặn trên cơ thể cường tráng. Mùi nước hoa nam tính quán quýt bên mũi Hạ Đồng, cô khẽ nhích sát vào vách trái thang máy, mái tóc dài đen tuyền toả mùi hoa cỏ dịu nhẹ, đôi mắt cô khẽ nhìn xuống, chăm chú vào điện thoại.

Người đàn ông nhìn qua cô gái bên cạnh, ánh mắt trầm lắng, nhiều suy tính nhảy nhót trong đó. Anh ấn nút bước ra khỏi thang máy, chân dài sải bước rất nhanh, để lại trong không khí mùi hương thoang thoảng.

Hạ Đồng nhìn theo, vẻ mặt khó hiểu. Anh ta là tổng giám đốc tập đoàn Hoàng Kim Lân này, anh đã chọn trụ sở ở Việt Nam để làm việc. Phong cách điều hành của CEO Vương Hạo này rất nổi trong giới đá quý, mỗi năm đều sẽ tự đi đến một trụ sở bất kỳ để trực tiếp lãnh đạo, nên mọi người tại khắp nơi đều phải làm việc rất chuyên nghiệp và không để xảy ra sai sót trong bất cứ lúc nào.

Hạ Đồng cũng không nghĩ nhiều, hôm nay cô sẽ nấu cho Bảo Trân một bữa ăn thịnh soạn mừng ngày đoàn tụ.

Nghĩ đến đây cô vui vẻ mỉm cười rồi đi nhanh chóng.

Một chiếc xe lặng lẽ bám đuôi sau xe cô.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Báo Thù: Vạn Kiếp Vãn Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Tội ác năm xưa.

Hạ Đồng lái xe trên đường lớn, tốc độ không nhanh không chậm. Cô rẽ vào một siêu thị lớn.

Hạ Đồng đẩy xe hàng qua nhiều quầy. Chiếc xe nhanh chóng được lấp đầy bởi rất nhiều thứ, mà đa số là đồ ăn vặt, mỹ phẩm và nguyên liệu nấu bữa tối nay.

Cô dừng lại ở quầy rau quả, trong lúc chọn vài quả táo, cô bất ngờ ngẩng đầu nhìn xung quanh. Cô cứ cảm thấy có gì đó rất lạ, nhưng không rõ là gì, cô xem đồng hồ, đã gần tới giờ Bảo Trân về, cô vội thanh toán mọi thứ và lái xe ra về, sợ sẽ trễ bữa tối.

Trên đường rẽ vào Royal, Hạ Đồng dừng xe tại một cửa hàng hoa nhỏ ngay góc phố mua một ít hoa hồng trắng, hình ảnh thiếu nữ ôm bó hồng trắng đứng chắn ngang đường chân trời xa xa, mái tóc đen nhánh bay trong gió nhuộm màu sắc cam đỏ trầm lắng hệt như một ánh hào quang đang dần lụi tàn, đẹp lãng mạn nặng bi ai, cô vừa vặn đứng vào 'bức tranh sơn dầu' bốn bề quét lên màu cam huyền ảo trầm lắng, tất cả thu gọn vào tầm mắt một người gần đó, khiến phút chốc thôi, tâm trí ai kia cũng xao động đôi chút.

Hạ Đồng đem bó hồng thả vào ghế phụ trên xe,nhấn ga nhẹ nhàng tiến lên,chìm vào ánh hoàng hôn như thể cô đã thấu tóm tắt cả hào quang cho riêng mình.

Đầu thuốc lá cháy rực trong bóng tối.Ánh trăng men theo cửa sổ xe đang để mở chiếu rọi nửa khuôn mặt cương nghị của anh,làm đôi mắt anh lúc ẩn lúc hiện trong ánh sáng mờ ảo,sâu hút và thăm thẳm không thấy đáy,không thấu rõ nội tâm,nhưng tuyệt nhiên ma mị,trần đầy cuốn hút.

Vương Hạo rít từng đợt khói,khê thờ nhẹ.

Làn khói trắng như thực như mơ tan nhanh trong không khí,mùi thuốc lá nhàn nhạt quán chặt lấy cơ thể trắng kiện của anh,lồng ngực màu đồng nhẹ nhàng phập phồng lên xuống sau lớp áo sơ mi đen tuyền bí ẩn,anh khẽ đánh tay lái,chiếc xe thể thao lao đi trong đêm,mắt hút dưới ánh trăng,như một tử thần đến trong im lặng gieo rắc chết chóc và ra đi mang theo cả hơi tàn của sự sống.

Đầu tháng 11,tiết trời thu mát mẻ dễ chịu.

Nhưng Hạ Đồng không hơi đâu rảnh rỗi để ý đến những tiểu tiết như vậy,cô đang bận rộn tối mắt tối mày với kế hoạch đầy nhanh quá trình đưa Hoàng Kim tiến sâu vào thị trường Châu Âu-một miếng bánh béo bở mà nhiều kẻ khác châu chực chiếm lấy,đồng thời,bộ phận cô quản lý đang hoạt động hết công suất cho lễ ra mắt của CEO Vương Hạo tại tập đoàn Hoàng Kim chi nhánh Việt Nam vào đầu tháng 12 này.

Trùng hợp thay,lần nhậm chức của anh cũng nhằm ngay đợt ra mắt của 'Hội ẩm mùa đông'-Chuỗi trang sức cao cấp mùa Đông mà bộ phận truyền thông đã loan tin cả tháng trước Giáng sinh.

Hồ sơ cá nhân của CEO mới đều được gửi vào hộp thư của mỗi nhân viên Hoàng Kim,mọi người phải thuộc nằm lòng như bảng cửu chương,nữ nhân viên thì háo hức nghiền cứu ngày đêm,còn hơn đang ôn thi Đại học quốc gia,nam nhân viên thì ngán ngẫm coi cho có lệ,chung quy nam giới không có hứng thú nghiên cứu về người cùng giới thành đạt hơn mình,đố kị,ganh ghét và cả tủi hổ.Hạ Đồng chẳng màng đến nó,để có thể leo lên vị trí ngày hôm nay,còn ai trong nội bộ cao cấp của Hoàng Kim,trải dài mọi Châu lục cô chưa biết qua.

Vương Hạo-doanh nhân trẻ tuổi nổi danh trên thương trường đá quý,mỗi quyết định anh đưa ra là một đòn chí mạng cho thị trường mà anh đã nhắm tới,nổi một dự án,mỗi một viên đá quý qua tay anh,có dự án nào không thành công vang dội năm châu,có viên đá quý hiếm nào người ta không đổ máu giành giật bằng được.Phàm là con người,vật quý giá đến mấy mà không ai giành giật với mình,coi như đồ bỏ,còn cho dù là rác rưởi,hàng tá người tranh nhau thì cũng thành bảo vật quý giá.

Anh đã chọn lựa Việt Nam chưa thực sự nổi bật ở lĩnh vực đá quý để điều hành và đặt tại nơi này nhiều dự án lớn,thay vì trụ sở ở Anh quốc giàu tiềm lực kinh tế,khiến truyền thông và giới thương nhân không khỏi kinh ngạc.

Dù cho CEO này chọn trụ sở nào,phá bao nhiêu mỏ kim cương,đào bao nhiêu viên đá hiếm,công phá thị trường quốc tế như thế nào,miễn bảo đảm chén cơm cho Hạ Đồng,không cắt lương,không giảm biên chế là cô mừng lắm rồi.

Chung quy cái cô quan tâm chỉ là tiền thôi,có tiền có tất cả!

Tỉnh Tỉnh,cô đồng nghiệp cùng bộ phận dưới quyền Hạ Đồng bước vào phòng làm việc của cô,gìong nói nhẹ nhàng."Giám đốc Hạ,chị có muốn ăn trưa cùng bọn em không?".

"À...được!"

Hạ Đồng cùng các đồng nghiệp cấp dưới chọn một nhà hàng đồ Tây danh tiếng trên một con phố sầm uất.Nhà hàng Diamond đã rất nổi danh trên tạp chí thực phẩm Hoàng Đế,với chất lượng món ăn không chê vào đâu được,thái độ phục vụ và sự chuyên nghiệp của nhân viên tại đây được xếp vào hàng đẳng cấp.

Nhà hàng với màu trắng ngà ấm áp,từng bó hoa hồng đỏ được đặt trên một cái bệ kim loại sáng bóng dưới mỗi góc cột to,toả hương thơm dịu dàng,khiến người ta lưu luyến.Tầng trên cùng được bao bọc bởi một lớp thủy tinh trong suốt,trần nhà được vẽ những họa tiết Châu Âu sống động,có một cô gái đang chơi đàn piano êm tai,phục vụ tâm trạng cho những thực khách giàu có nơi đây.

Hạ Đồng cùng mọi người chọn một bàn sát góc.

"Giám đốc Hạ,chị chọn món trước đi!"

"Mọi người cứ chọn đi,hôm nay tôi sẽ trả!"

"Nhưng...như vậy sao được..."

"Không sao,không sao,mọi người cứ ăn uống thoải mái,chúng ta còn làm việc với nhau dài dài,lần sau mời tôi gấp đôi là được!"Hạ Đồng cười tươi,khuôn mặt dễ chịu rất nhiều.Mọi người cũng thả lỏng hơn,vị sếp này thực sự rất đáng yêu,không như nhiều người hắc ám khác,cậy quyền cậy thế ức hiếp kẻ yếu.Nhân viên cungz chỉ là người làm công ăn lương,trình độ thì sao,nhan sắc thì sao,không có chỗ dựa,không đủ mưu mô,toan tính,dè chừng thì

cút!

Xã hội là vậy,sống thực thì tiếp tục ăn ngày ba bữa,hít không khí,đâm đầu quần quật cống hiến,còn sống ảo, sống trong cái bọc nước ối thì sẽ lập tức bị đào thải.

Bảo Trân khoác tay Hoài Nam,bước đi vô cùng tự tin trên thảm đỏ.Ánh đèn máy ảnh nhấp nháy chuyên nghiệp,thu trọn mọi khoảnh khắc ngàn vàng của người mẫu nổi tiếng bậc nhất hiện nay cùng ông hoàng công ty giải trí Thế Kỷ.

Đây sẽ là một tin giật gân cho tuần báo ngày mai.

Ông bầu Hoài Nam luôn úp mở về một người con gái,còn người mẫu Bảo Trân luôn bí ẩn một người đàn ông trên mạng xã hội, khiến công chúng hâm mộ,tò mò vô cùng.Giờ đây họ lại cùng nhau sánh vai,công khai hẹn hò gây chấn động giới giải trí.

“Em rất đẹp!”.Hoài Nam cúi đầu thì thầm vào tai Bảo Trân đầy cung chiều.

Cô khẽ đỏ mặt,ánh mắt đầy yêu thương nhìn Hoài Nam.

Anh đã bên cạnh cô bốn năm,nâng đỡ cô hết mực,bao bọc cô từ khi cô vừa bước chân vào showbiz,mang tới cho cô danh tiếng và cả một viễn cảnh tương lai tươi đẹp.Anh yêu thương cô chân thành,cho cô một cuộc sống đầy đủ,cho cô tình yêu đẹp nhất trên đời.Anh luôn ân cần ấm áp,cô yêu người đàn ông này rất nhiều!

Bảo Trân tựa đầu vào vai Hoài Nam,đôi trai tài gái sắc vẽ nên khung cảnh vô cùng chói mắt,một đôi cân xứng,như thể họ sinh ra là dành cho nhau.

Vương Hạo đang ngồi trong một phòng bao ở quán bar.

Thuộc hạ ngồi xung quanh anh,cô gái quyến rũ bên tay phải liên tục cọ sát người anh,rót rượu,châm thuốc,khoé miệng cô nàng cong lên đầy mỹ mãn khi từng tờ tiền được nhét khắp người cô.

“Vương Ca,bên phía kia đã có tin tức!”.Nam Hàn nhìn anh rồi lại nhìn cô gái bên cạnh Vương Hạo.

“Ra ngoài đi!”.Anh buông cô gái kia ra,nhét một xấp tiền vào tay cô ta.

Người phụ nữ cười nhẹ rồi uyển chuyển đi ra ngoài.

Vương Hạo đưa mắt nhìn tập tài liệu Nam Hàn đưa cho.Thông tin về Hạ Đồng vô cùng rõ ràng,mọi thứ về quá khứ dần hiện ra trong đầu anh.Anh khi ấy bảy tuổi,bị một chiếc xe mém tông trúng,mẹ đã nhảy ra cứu anh.

Kẻ trên bước xuống,nhằm phía anh đang nằm mà nhắm súng tới,anh đã chứng kiến mẹ mình vì che chắn cho con trai mà lãnh một phát đạn chí mạng.Máu tanh chảy xuống gương mặt nhỏ bé của anh khi ấy,anh gào khóc lên đầy thương tâm,ôm chặt thân ảnh gầy gò của mẹ trong tay,anh khi ấy,thần thờ như người mất hồn.

Vương Hạo khi tỉnh lại đã thấy tay mình nắm chặt một thứ.

Là dây chuyền bị rớt lại của kẻ kia.

Nó khắc ký hiệu của Hạ gia,là kẻ mà anh đã căm thù suốt bao nhiêu năm nay.Anh thề trong lòng sẽ trả mối thù này,kẻ đã hại chết mẹ anh,kẻ khiến anh thành mồ côi,anh sẽ khiến bọn chúng phải trả giá.

Từ Hạ Minh Hoàng,tới Lý Uyển Vân,giờ là Hạ Đồng.

Tất cả sẽ phải trả giá cho tội lỗi năm xưa!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Báo Thù: Vạn Kiếp Vãn Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Phụ nữ đẹp phải biết chăm sóc bản thân.

Cuộc ẩu đả diễn ra ở một quán bar.

Từng thân người bị quăng qua quăng lại,máu me bết bết khắp sàn nhà,Vương Hạo nhàn nhả hút thuốc,đôi chân thon dài bắt chéo,khuôn mặt tỉnh tể soi rọi dưới ánh trắng,khói thuốc như một nữ thần,nhẹ nhàng bao bọc,ve vuốt cơ thể hoàn mỹ của anh.

Cảnh chém chém giết giết bên dưới dường như không làm người đàn ông này ra chút cảm xúc nào.

Từng đầu lóc dần rơi vãi đầy sàn.

“Anh Hạo! Đã giải quyết xong!”.Một người mặc vest đen cung kính cúi đầu.

Vương Hạo đứng dậy.

Đôi chân dài đưa nhẹ,bước ra khỏi quán bar.

Vương Hạo gừa đầu vào ghế sau xe.Đôi mắt thâm trầm khẽ nhắm lại,ánh trắng men theo cửa kính nhảy nhót trên mặt anh,tô vẽ nên ngũ quan sống động lòng người.

Có lẽ cuộc đời đã quá ưu ái cho người đàn ông này,từ cơ thể hoàn mỹ cho đến cả khí chất kiêu ngạo, cao quý và khả năng thấu tóm nội tâm người khác,anh như một kẻ đi sẵn,ống máu kẻ khác như một lẽ đương nhiên.Chưa bao giờ anh biết đến từ thất bại viết như thế nào và cuộc đời này khắc nghiệt ra sao mới khiến anh trở nên gai góc đến vậy?

Dần dần thời gian thấm thoát cũng tới tháng 12,trời bắt đầu lạnh dần,nhưng tất nhiên Việt Nam là nước nhiệt đới,không có tuyết rơi.

Hạ Đồng lười biếng bước ra khỏi nhà vì trong tủ lạnh không còn tí lương thực nào.Hôm nay là ngày nghỉ, cô mặc chiếc áo len mỏng màu kem,giày thể thao trắng tuom tăt.

Hạ Đồng luôn rất biết cách chăm chút cho bản thân mình,để khi xuất hiện cô luôn là người toả sáng nhất,theo một cách rất riêng.

Sau khi vòng vèo trong khu mua sắm vài tiếng,Hạ Đồng tay xách nách mang đủ thứ túi giấy tiến ra xe.

Từ hôm mưa hồng trắng ở cửa hiệu nhỏ gần Royal,cô cảm thấy tinh thần cũng phấn chấn hơn,tâm trí thoải mái không hay nghĩ ngợi nhiều nữa nên hôm nay định bụng mua thay cho chỗ hoa đã héo đọt trước

Cô tìm vài bông hồng trắng trang trí cho phòng khách,cô rất thích loại hoa tinh khiết này.Nhưng khi trông thấy một nhánh hoa nhài ngoài cửa hiệu,cô khẽ cúi đầu xuống,cái mũi nhỏ xinh hít hà hương thơm dịu dàng ấy.Khung cảnh mộc mạc,xuất hiện cô gái nhỏ bé bên đường,cái đầu nhỏ khẽ cúi xuống,gương mặt trong suốt được ve vuốt bởi những lọn tóc xoắn nhẹ nhàng,hàng mi dày nhắm lại,khoé miệng cong cong đầy thích thú,...tất cả được thu vào tầm mắt một người bên kia đường.

Khoé môi mỏng của người ấy khẽ nhếch lên cong một bên,tuy nhiên,ánh mắt ấy không mang theo rung động hay tán thưởng người đẹp hoa thơm,mà nhuộm đầy chán ghét cùng thù hận được thể hiện rõ trên khuôn mặt.

Máy ảnh được đưa lên,'tách' một cái hình ảnh ấy được lưu vào bộ nhớ.

----- Hạ Đồng đến văn phòng rất sớm.Thư ký Lưu đã dọn dẹp rất sạch sẽ mọi thứ và pha cho cô một tách coffee to ụ,nghi ngút khói.Trên bàn làm việc lớn của cô có thêm một bình hoa nhài trắng tinh khiết,khiến phòng làm việc đơn điệu sáng bừng lên.

Nhánh hoa trắng được cắm gọn gàng vào bình,từ độ dài cho tới từng chi tiết thân lá đều có tỉ lệ hợp lý,tạo cho người đối diện có một cái nhìn khá dễ chịu và thu trọn hình ảnh đẹp để giấu đi ấy vào tầm mắt,hương thơm toả ra dịu dàng,không quá nồng không quá hắc,hệt như làn gió xuân ve vuốt,bao bọc cơ thể khiến đầu óc cô được thư giãn hẳn ra.

“Thư ký Lưu, thật không biết em có gu thẩm mỹ tinh tế thật!”.Hạ Đồng vừa nói, tay vừa mân mê một nhánh hoa,ánh mắt dõi dịu dàng đi mấy phần.

“A...không phải do em đâu.Nó được gửi từ tiệm hoa tới đó,em chỉ giúp cắm thôi!”.Thư ký Lưu vừa nói,tay cầm điện thoại lưu lại khoảnh khắc thần kỳ này,Hạ Đồng rất đẹp,đẹp căng tràn sức sống khiến mọi người chỉ muốn bị hút vào nguồn năng lượng ấy.

“Không có đề là ai gửi à?”.Hạ Đồng tò vè khó hiểu.

“Ừm...chả có đề tên gì chỉ có hoa này thôi,mà đẹp chị ha!”.Thư ký Lưu hớn hờ.”Quá tốt rồi bây giờ đã có người chủ động tặng hoa cho chị,theo em nhớ,hoa nhài còn có ý nghĩa...là gì nhỉ?”.Thư ký Lưu ra về trầm tư suy nghĩ,bộ dáng nghiêm túc như đang phá án.

Hạ Đồng tròn xoe mắt trông chờ câu trả lời của Thư ký Lưu.

“Aaa...là có ý 'Em thuộc về anh', chính xác là như vậy đó,aiyo lãng mạn quá đi nha!”. Thư ký Luru tuổi còn rất trẻ nên đối với chuyện nam nữ thế này,cô nàng phấn khích ra mặt.

Hạ Đồng suy nghĩ.

Chả ai có khả năng tặng cô thứ này.Cô chỉ mới về nước,chưa đi dạo ở bất cứ nơi nào,càng không quen biết đồng nghiệp nam nào,kiếm đâu ra người ái mộ.

Tuy thắc mắc,nhưng công việc gấp rút,thời gian dồn dập cho nhiều dự án,kế hoạch tháng 12,Hạ Đồng không có thời gian đi giải trí,chứ hơi đâu để ý mấy chuyện này.Nếu còn duy trì tốc độ làm việc như bây giờ,có lẽ cô phải thành bà cô ế chồng quá!

Nghĩ tới đó,Hạ Đồng rùng mình,cô không mong viễn cảnh như vậy xảy ra với bản thân tí nào.Thư ký Luru bê tài liệu cần xét duyệt bước vào,thấy biểu cảm của cô thì phì cười,mọi người lại lao đầu vào công việc,nhanh chóng quay trở lại guồng xoay nhanh nhẹn này.

Trách nhiệm của bộ phận tổ chức chiến lược là vô cùng quan trọng,họ phải đưa ra ý tưởng,phác thảo sáng kiến,chuẩn bị mọi khâu từ nơi tổ chức,khi nào tiến hành,khảo sát ý kiến,tính toán mức chi phí,soạn thảo văn bản gửi đến mọi bộ phận khác,qua nhiều khâu xét duyệt,họ mới bắt đầu tiến hành mọi thứ thật tron tru,bảo đảm về thời gian đã dự trù,cho đến từng chai nước,từng cái khăn tay cũng phải chỉnh chu nhất...

Gần tới những dịp lễ lộc trong năm,mọi người trong công ty đều đếm ngày mà chạy vất chân lên cỗ,trước mắt đã sắp đến Giáng sinh,bộ sưu tập mới dự kiến sẽ 'chào sân' ngay ngày 24 và cả lễ ra mắt CEO Vương Hạo trước các cổ đông,còn tổng hợp báo, trả lời phỏng vấn cho buổi triển lãm mùa đông nữa...Bao nhiêu là việc cứ đổ ập xuống,nhân viên cũng muốn kiện công ty 'ăn cắp' bao nhiêu năm thanh xuân của mình,để giờ ai cũng là chiếc đũa đơn,không kiếm được chiếc còn lại mà ghép thành đôi!

Buổi lễ ra mắt của Vương tổng tại thị trường Việt Nam đã gây sốt gần như trên mọi mặt báo và các phương tiện truyền thông đa phương tiện.Mọi người đều rất tò mò trước doanh nhân hoàn mỹ,thành công này.

Hạ Đồng đã bận bịu tới mức với các sự kiện hoành tráng,khoảnh thời gian này muốn vắt kiệt sức lực của cô.Nhưng cô yêu thích công việc đòi hỏi mỹ quan cao và áp lực lớn này,nó khiến cô cống hiến hết sức lực của mình cho xã hội,cô còn có thể làm người phụ nữ độc lập mọi mặt,cô muốn bất cứ thứ gì cứ cảm thê quệt thật sang chảnh,nhưng nói vậy thôi,tới cuối tháng thấy số tiền đã thâm hụt,Hạ Đồng chỉ muốn khóc ròng.Và còn là vì số tiền tích góp này sẽ thuê được bác sĩ giỏi nhất theo dõi tình hình sức khỏe của mẹ cô,và còn cả vụ án của ba nữa,cô không để nó khép lại như vậy,rồi chìm sâu xuống vùng bùn không một ai nhớ đến như thế,cô chờ mười năm rồi,chờ thêm chút nữa cũng không sao.

Đến ngày diễn ra sự kiện...

Hôm nay tất cả nhân viên trên dưới của trụ sở Hoàng Kim tại Việt Nam đều có mặt đầy đủ,không thiếu vắng một ai.Bữa tiệc được tổ chức ngay tại Tập đoàn Hoàng Kim tráng lệ,với cổng đón khách được thiết kế như đang tham dự một buổi trao giải điện ảnh thật sự,cách cổng lớn 6 mét là tấm thảm nhung đỏ được trải dài với các trụ kim loại vàng óng chắn giữ dọc hai bên,xung quanh khu vực đón khách là nhà báo của các tạp chí lớn nhỏ,có uy tín cao trong giới,vì đại đa số khách được mời tới buổi tiệc đều là giới thượng lưu giàu có,ngôi sao hạng A,B...các minh tinh màn bạc nổi tiếng,ca sĩ người mẫu rợp trời,hay những thương nhân khác rất nổi tiếng trong lĩnh vực khai thác đá quý,xuất nhập khẩu kim cương và các quý ông tai to mặt lớn khác trong thương trường,nên độ bảo mật phải được bảo đảm rất nghiêm ngặt,khách được mời đến dự tiệc được kiểm tra rất kỹ lưỡng,toàn bộ thiệp mời đều được cài đặt trên điện thoại và mỗi người được cài sẵn mã số riêng biệt để hệ thống nhận diện nhân dạng,ngoài ra còn phải đi qua cửa hồng ngoại và hệ thống rà soát vũ khí lạ có khả năng sát thương khách,tất nhiên tất cả các hệ thống này đều được lắp ngầm và điều hành lên để vừa đảm bảo an toàn,ngoài ra còn để giám sát dự e dè của khách quý.Sảnh chính tại Hoàng Kim rất lớn,sức chứa lên đến hơn sáu nghìn người,hôm nay được trang hoàng lộng lẫy với hoa hồng đỏ được đặt tại các bộ hoa trong sảnh,các bàn tròn được sắp xếp một cách ngay ngắn,khăn trải bàn trắng tinh cùng ghế da trắng viền kim loại vàng,tòe nờn về đơn giản nhưng không kém phần tao nhã của buổi tiệc,tiếng đàn violong vang lên mang theo bao nhiêu phần chân tình,xoáy sâu vào lòng người.

Hạ Đồng phân công nhiệm vụ cho nhân viên xong thì đến thẳng thẩm mỹ viện hàng đầu tại đây.Dù cho xinh đẹp ngời ngời không cần bất cứ thứ gì gián tiếp tác động lên,nhưng cô cũng là phụ nữ và rất biết chăm sóc bản thân mình.

Trải qua 3 giờ đồng hồ...

Hạ Đồng nhận chóng có mặt tại sảnh lớn để điều động nhân sự.Cô lộng lẫy trong chiếc áo đầm dạ hội dài màu kem,những viên đá lấp lánh được đính từ ngực toả rộng xuống đuôi váy tạo hiệu ứng thác nước,dưới ánh đèn như từng hạt sương pha lê đang rơi xuống nhân gian tưới mát con người trần tục,làm nổi bật lên làn da trắng mịn như sứ của cô,mái tóc dài uốn xoắn xoả xuống hai vai,khuôn mặt được trang điểm kỹ hơn mọi khi,đôi mắt tròn xoe khê rung rinh,đôi môi đỏ mọng dong đưa,thần thái ưu tú hơn người,Hạ Đồng thanh thoát bước từng bước tự tin vào sảnh lớn,về đẹp thoát tục lôi cuốn mọi người xung quanh.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Báo Thư: Vạn Kiếp Vãn Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Kế hoạch sắp bắt đầu.

Tùng mùi cơ nỏ nang nổi rõ trên bụng,bắp tay săn chắc đong đưa qua lại,làn da màu đồng quyền rũ cuốn hút dưới ánh đèn vàng.

Vương Hạo khoát lên người bộ vét đen sang trọng,mùi nước hoa nam tính thoang thoảng trong không khí,như độc dược khiến người người thấy chỉ muốn tan ra,biến thành khói,luân quần quần quanh thân hình hoàn mỹ của anh.

Vương Hạo bắt chéo chân ngồi ở ghế sau chiếc xe công vụ đắt tiền.

Ngón tay thon dài kẹp điều thuốc,làn khói trắng bay nhẹ ra khỏi khuôn miệng nghiêm nghị của anh,tản nhanh trong không khí,tay phải anh gác lên thành ghế,ngón giữa lấp lánh ánh đỏ từ viên đá quý màu máu,con chim ưng như muốn bay lượn lên bầu trời.

Buổi lễ diễn ra rất thuận lợi và thành công.

Gần 9 giờ các khách mời ra về và được những phần quà vô cùng giá trị từ trò chơi bốc thăm may mắn.

Đến 10 giờ sảnh bắt đầu yên ắng dần đi.

Lúc này mới là thời khắc quan trọng.

Phòng họp lớn trên tầng thượng đã được chuẩn bị chu đáo nhất,các cổ đông đã ngồi vào ghế và chờ sự xuất hiện của Vương tổng.

Hạ Đồng cũng cảm thấy hồi hộp trong lòng vì bầu không khí nghiêm túc này nhưng cô không thể hiện ra ngoài.

Cánh cửa kin loại bật mở ra.

Người đàn ông cao lớn đầy khí thế,đôi chân dài sải bước tự tin,khuôn mặt đẹp như tạc mang vẻ nghiêm nghị chuyên chú.

Các nữ nhân viên cấp cao và thư ký của các cổ đông gần như bất ngờ bởi vẻ ngoài anh tuấn ấy.

Hạ Đồng ngược mắt,thân ảnh người đàn ông khắc vào con ngươi đen láy của cô,nơi đáy mắt cô thoáng chút động đậy rồi nhanh chóng tan đi,nhưng nó đã được người đàn ông thu hút vào mắt anh.

Anh cúi chào mọi người rồi ngồi xuống,đôi tay khẽ chấp lại.

Vương Hạo quét mắt một lượt qua các cổ đông.

Các ông mọi ngày đều miệng lớn mồm to,giờ đây ngồi im thin thít,có người còn không dám nhìn vào mắt anh,có lẽ đã sớm bị thần thái của anh áp bức.

“Xin chào mọi người!”.Vương Hạo khẽ nói vào chiếc micro.

Giọng nói trầm ấm,cứng rắn vang lên trong căn phòng rộng lớn,để làm tan chảy trái tim phụ nữ và mang ý trấn áp đàn ông.

“Chắc tôi không cần nhắc lại lý do có mặt hôm nay của các vị.Tôi chỉ muốn nhắc nhở một chút,khi tôi chọn một nơi nào để quản lý,thì tôi cần sự chuyên nghiệp và trách nhiệm lớn từ phía mọi người và tất cả phải hoạt động hết 100% năng lực của bản thân,cống hiến cho sự lớn mạnh của Hoàng Kim!”.

Không quá 10 phút cho sự xuất hiện của mình,Vương Hạo đứng dậy bước ra khỏi hội trường.

Hạ Đồng đực người ra,cái quái gì thế này?

Cô nhanh chóng quay trở lại với công việc.

Sau khi giao phó công việc lại cho cấp dưới,cô tan ca.

Bây giờ đã là 12 giờ hơn.

Hôm nay cô đã rất mệt mỏi,chỉ vì sự xuất hiện không quá 10 phút của một người.

Hạ Đồng tựa vào bức tường kim loại trong thang máy cao cấp.

Đôi mắt khẽ nhắm hờ nghỉ ngơi.

Vương Hạo...

Cái tên và khuôn mặt này rất quen thuộc.

Nhưng Hạ Đồng không nhớ ra là đã gặp vào khi nào.

Khi thang máy đến tầng 2, tiếng 'tinh' lạnh lóť vang lên.

Một người đàn ông xuất hiện trước cửa.

Hạ Đồng mở to mắt nhìn người phía trước, cứ ngỡ mình uống nhiều quá hoá ảo ảnh.

Vương Hạo đứng thẳng tắp, tay anh cho vào túi quần, khí thế uy nghiêm bá đạo đàn áp người khác.

Hạ Đồng khẽ nhường chỗ cho anh trong thang máy.

Vương Hạo vốn thân người cao lớn, đứng chiếm hết 2/3 diện tích thang máy.

Không khí trong thang máy dường như ngưng đọng, sự im lặng chết chóc bao trùm khiến Hạ Đồng cô, ngay cả thở nhẹ cũng không dám.

Hạ Đồng ngược đầu nhìn lên, bắt gặp ánh mắt thâm trầm, sâu hun hút của Vương Hạo.

Tìm Hạ Đồng tự nhiên đập thịch một tiếng.

Cô nhanh chóng cup mắt, quay đầu vào vách thang máy bên cạnh, gò má đỏ ửng một mảng do rượu khi nãy hay do cảm xúc kỳ lạ lúc này.

Vương Hạo nhếch môi cười, đồng thời âm thanh 'ting' xuất hiện phá tan không khí ngột ngạt trong thang máy, đôi chân dài thẳng tắp của anh bước ra, mắt hút ở một góc khuất.

Hạ Đồng từ từ thở nhẹ ra.

Cô đưa tay vuốt vuốt ngực trái, thật là làm người khác muốn chết vì bị áp bức tinh thần mà.

Hạ Đồng đưa đôi chân trắng muốt bước ra khỏi thang máy, khởi động xe chạy ra khỏi tầng hầm.

Vương Hạo lười biếng cời bung hai nút áo.

Đôi mắt tinh anh sáng lên như hai hòn ngọc trong bóng đêm, mà mị nhìn bóng dáng cô gái kia mắt hút.

“Tôi phải làm gì với em đây, cô gái nhỏ?” Anh nhếch đôi môi bạc, khẽ nói nhỏ như không.

“Nam Hàn, nhanh chóng liên lạc bên phía Nam Phi, lập tức chuẩn bị chuyển đi sắp tới!”

Vương Hạo phóng chiếc xe thể thao mạnh mẽ lao đi, kế hoạch của anh sắp bắt đầu rồi.

Mọi thứ sẽ trở lại đúng trật tự của nó, anh sẽ khiến đứa con gái duy nhất của họ Hạ sống không bằng chết.

Đôi mắt Vương Hạo vẫn lên tia máu, anh nhấn mạnh ga, chiếc xe lao đi như ánh sáng, gầm rú điên cuồng, như tâm trạng của anh lúc này.

Bạch Như Tuyết ngồi trên xô pha, đôi mắt đẹp nhìn theo hướng người đàn ông vừa mất dạng ở cầu thang.

Vương Hạo đã ra khỏi căn nhà này từ năm anh 20 tuổi, gần như từ mặt Vương Tuấn Kiệt-ba anh.

Lần này ông ấy kêu đứa con trai trở về là có ý gì?

Muốn đưa tài sản cho nó sao?

Đừng hòng!

Thứ Bạch Như Tuyết này nhắm tới, kẻ khác không được phép dòm ngó, tuyệt đối không!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Báo Thù: Vạn Kiếp Vãn Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Người đàn ông tên Tuấn.

Hôm nay thật sự rất nhàn rỗi, nhàn rỗi đến độ một giám đốc quản lý chiến lược như Hạ Đồng cô đây, cũng muốn nằm ườn lên bàn vì chả có chiến lược nào để triển khai.

Đây cũng là lý do tại sao cô chọn bộ phận này, có thể bận rộn điên cuồng trong một khoảng thời gian, cũng có thể nhàn rỗi đóng rêu vô dụng trong một khoảng thời gian như thế này.

Tròn 1 tháng cô đến chi nhánh chính của tập đoàn Hoàng Kim tại Việt Nam.

Mọi thứ đều rất tốt, ngay cả điều cô thích nhất là tiền, thì cũng rủng rỉnh rơi vào túi cô.

Đồng nghiệp dưới bộ phận cô quản lý thì dễ thương khỏi nói, mọi người luôn ăn uống tiệc tùng vui vẻ cùng nhau, có Tinh Tinh luôn rất thoải mái trao đổi với cô mọi chuyện trong cuộc sống, thư ký Lưu vô cùng chuyên nghiệp và hợp với tác phong nhanh nhẹn của Hạ Đồng, cô ấy pha coffee cũng rất ngon.

Hạ Đồng xếp lại chồng tài liệu ngay ngắn trên bàn, đồng hồ đã điểm sáu giờ đúng.

Hạ Đồng quẩy túi xách tan làm, cô nhanh đến tầng hầm lấy xe thì vô tình va trúng một người.

Hạ Đồng được đỡ trọn và đang nằm trong lòng ngực người ta, cả vòng tay rắn chắc ôm gọn eo cô, mùi hương nam tính xộc vào mũi, vẩn vẩn tâm trí Hạ Đồng.

Hạ Đồng giật mình đứng dậy, lùi ra sau.

“Cảm ơn anh... Vương tổng!”

Người đàn ông im lặng nhìn cô, đáng vẻ trầm tĩnh, xa cách. “Lần sau nhớ cẩn thận!”.

Anh cất giọng nói tông thấp sâu thẳm thẳm, không chút xúc cảm xoay lưng bỏ đi mất.

Hạ Đồng nhìn theo bóng lưng đã khuất của Vương Hạo, khuôn mặt khôi phục bình thường, nhưng ánh mắt cô đắm chiều, phức tạp nhiều suy nghĩ.

Màn đêm buông xuống nhanh chóng trong tiểu khu nhỏ, nuốt trọn những sầm uất, mỗi một ngày thường.

Thay vào đó là những cuộc vui thác loạn đầu đêm, quần lấy từng con người, lời cuốn từng nhịp thở, khiến người ta trút bỏ lớp áo giả tạo ngày thường, chỉ mong được sống hết mình, được bùng cháy thỏa thích một đêm.

Bầu trời hôm nay thật đẹp, những ngôi sao nhỏ bé lấp lánh, cả ánh trăng cũng trở nên ấm áp, gió thổi lay nhẹ nhành hoa sứ, thổi ngang căn phòng ấm áp của người con gái, từng bông hoa nhỏ trắng tinh khiết rơi rụng khắp ban công.

Nhưng tâm trạng Hạ Đồng hôm nay không tốt như vậy.

Hạ Đồng đang ở nhà của di Lý, ngôi nhà gắn bó với cô suốt những năm tháng thăng trầm trong cuộc đời, chất chứa bao nhiêu nước mắt và nghị lực đứng lên chiến đấu với nghiệt ngã của cô.

Tự nhiên hôm nay muốn được về đây.

Từng xấp ảnh vứt bừa bãi dưới sàn, quyển album bị vứt nằm một góc.

Thân ảnh bé nhỏ co ro trong góc, cầu vai run lên từng hồi bất lực.

Ký ức chợt ùa về...-----

“Đồng Đồng... cái chết của ba con không phải là một tai nạn, tất cả đều là mưu tính!”.. Lý Uyển Vân run rẩy nói, khuôn mặt bà trắng bệch không còn huyết sắc, khắp cơ thể gầy yếu toàn là vết thương.

Lý Uyển Vân bị tai nạn giao thông, cú va chạm khiến bà dần mất ý thức, bà muốn toàn tâm bảo vệ đứa con gái duy nhất của mình khỏi những kẻ tàn độc kia, khỏi thế giới nhuốm bẩn máu tanh đó.

Bà gần như mềm oặt trong vòng tay Hạ Đồng. “Mẹ không mong con trả thù, đó là điều tồi tệ nhất, chỉ mong con hãy sống thật hạnh phúc, còn quá khứ hãy

cho qua, vì mẹ muốn con biết rõ ba con không phải người xấu!“.

“Mẹ, mẹ!“ .Nước mắt lăn dài trên khuôn mặt non nớt của cô bé Hạ Đồng- khi ấy chỉ mới 12 tuổi, phải gánh chịu quá nhiều thứ gần như muốn quật ngã cô.

“Ông rất yêu chúng ta...“ .Lý Uyển Vân thì thầm gần như muốn trút hơi thở cuối cùng, bất tỉnh trong vòng tay con gái.

“Không mẹ ơi...mẹ đừng bỏ con...ô ô ô...mẹ ơi!“ .Hạ Đồng khi ấy mới 12 tuổi, từng hàng nước mắt chảy dài trên khuôn mặt non nớt, một cô bé như cô khi đấy, vừa nhận tin ba chết vì tai nạn 2 tháng trước, 2 tháng sau mẹ cũng bị tai nạn và rơi vào đời sống thực vật.

Hạ thị phá sản, nhà bị đem đi siết nợ và trước khi mất đi ý thức, mẹ cô đã cho biết tất cả là mưu tính của kẻ khác.

Hạ Đồng khi ấy được dì Lý- Lý Uyển Vy nhận nuôi, là em gái của mẹ cô.

Suốt khoảng thời gian một tháng sau đó, tâm tính của Hạ Đồng trở nên u uất.

Cô bé mười hai tuổi tách rời mình với cuộc sống xung quanh, chỉ quanh quẩn trong căn phòng nhỏ im ắng.

Cho đến khi cô tìm thấy một bức thư giấu sâu trong quyển album cũ của gia đình.

Hạ Đồng!

Khi con đọc được bức thư này, có lẽ ba đã không còn bên cạnh con và mẹ được.

Ba phải đi đến một nơi rất xa, nhưng con yên tâm, cuộc sống của ba vẫn rất dễ dàng, không chịu cực khổ đâu!

Ba chỉ mong con hãy sống thật tốt, chăm sóc cho mẹ và dù có bất cứ khó khăn, đau khổ hay trở ngại trong những năm tháng sau này, con cũng phải đứng cảm đứng lên, chống chọi lại nó.

Ba tin chắc chắn con sẽ làm được mọi thứ thật tốt!

Hãy sống một cuộc đời lương thiện, học thật tốt, yêu một người đàn ông bình thường có thể bảo vệ con và hưởng thụ viên mãn bên nhau!

Ba rất yêu mẹ và con!

Hạ Minh Hoàng.

Bức thư mà ba cô bí mật gửi lại, là thứ duy nhất có ý nghĩa, kéo cô đứng lên khỏi đau khổ khi ấy.

Hạ Đồng vừa đi học tại một trường nhà nước bình thường, vừa làm thêm ngoài giờ học đến tận tối, vừa lãnh thêm việc vặt bên ngoài, vừa chăm sóc mẹ trong viện.

Cuộc sống âm u đè nén muốn chìm chết cô, nhưng Hạ Đồng vẫn đứng dậy, mạnh mẽ, kiên cường đối chọi tất cả, như ý nguyện cùng tin tưởng mà ba dành cho cô.

Ngày tốt nghiệp đại học.

“Chúc mừng thủ khoa năm nay của trường chúng ta!”

“Hoan hô! Chúc mừng!!!!”

“Hạ Đồng cậu giỏi lắm!”

“Cái con bé đáng chết này, không làm đi mày sướng nờ mũi thì không chịu được phải không!”

“Chị Đồng Đồng chị giỏi lắm!”

“Đồng Đồng anh yêu em!”

Là lời của thầy hiệu trưởng.

Là lời chúc mừng của bạn bè cùng khối.

Là lời khen của dì Lý.

Là lời ngưỡng mộ của Tiểu Thanh, con gái dì.

Là lời nói của Lục Đồng Hoa, mối tình đầu của cô.

Nhưng không có của ba và mẹ,hai con người quan trọng nhất trong cuộc đời Hạ Đồng..

Những tổn thương,yếu đuối được cô chôn chặt trong tim,hôm nay lại tràn ra ngoài và khiến cô đau đớn tới vậy.

Bức ảnh chụp mẹ cô và một người đàn ông lạ mặt,thời mẹ còn trẻ.

Trong bức ảnh ấy,bà cười rất tươi,về hạnh phúc tràn nơi khoé mắt cong cong,tà áo dài của bà cũng bừng sáng trong bức ảnh trắng đen,người đàn ông ấy,cô chỉ biết được về ông ta đúng một chữ.

Tuấn...

Xấp ảnh hiện trường vụ án bố cô bị sát hại,đã được gửi đến cho cô vào chiều hôm nay,như một nhát dao đâm vào lồng ngực,xé rách vết thương không bao giờ lành,mà cô đã nghĩ là kết vậy kia.

Văn phòng thám tử tư.

“Chào cô Hạ,mời ngồi!“: Vị thám tử Đường đã 32 tuổi,người đàn ông này mang đến cho người đối diện sự ầm áp và tin tưởng,khuôn mặt ưa nhìn,chân thành khẽ cười khi đối diện với cô.

“Tôi muốn anh bí mật tìm hiểu về lai lịch của những người trong xấp ảnh này,nhất là người đàn ông tên Tuấn“.Hạ Đồng đẩy về phía thám tử Đường bức ảnh đã được sao chép lại từ bức gốc, gương mặt nghiêm túc và đôi mắt lạnh lẽo.

Hạ Đồng cô nhất định phải tìm hiểu về quá khứ,về cái chết của ba cô và cả người đàn ông bí ẩn đó.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Báo Thù: Vạn Kiếp Vãn Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Sợi dây chuyện họ Hạ.

“Hôm nay chị sẽ đại diện đi dự buổi tiệc ký hợp đồng hợp tác phân phối thị trường kim cương của Hoàng Kim ta và bên phía Lưu thị, vào lúc 5 giờ chiều nay!“:Thư ký Lưu sau khi báo cáo lịch trình hôm nay của Hạ Đồng thì lui ra ngoài.

Cô day huyệt thái dương.

Chuyện về cái chết của ba cô rất mờ mịt,mọi thông tin mà thám tử Đường có thể tìm được đều là những thông tin không giá trị.

Cô linh cảm rằng cái chết của ông ấy không hề đơn giản.

Ba cô được xác định chết ngay lập tức khi lạc tay lái,đâm vào dây phân cách dẫn đến tử vong.

Hạ thị của ba cô rất vững mạnh,không thể nào chỉ trong một đêm hoàn toàn sụp đổ chỉ do nghi ngờ ăn hối lộ trốn thuế.

Khi cô tìm hiểu về tài sản mà trước đây gia đình cô sở hữu,người ta cho biết chúng đã được niêm phong và quyên góp cho các hoạt động cứu trợ.

Mọi thứ dường như quay về con số không,cô không thể để cái chết của ba cô trở nên oan khuất như thế,cả mẹ cô không thể nằm đó và mãi mãi không minh oan cho ba cô được.

Cô sẽ thay mẹ làm chuyện đó,mẹ cô chắc chắn rất muốn giải oan cho ba cô.

Vương Hạo rít một hơi dài,khói thuốc trắng len qua bạc môi mỏng bay vào không trung,làm nhật nhòa đi nhân ảnh xuất chúng.

Đôi mắt dài khép chặt.

Quá khứ lần lượt chiếm lấy tâm trí anh.

Vương Hạo anh trước khi trở thành con người như hiện tại,anh cũng bình thường như bao con người khác.

Một gia đình ấm áp, với người ba phong trần, đầy uy nghiêm, khí thế và ông yêu mẹ anh, người phụ nữ xinh đẹp sắc nước hương trời, bà mềm yếu, dịu dàng như cánh hoa lan.

Cả ba người gắn kết khi đứng cạnh nhau vẽ nên một viễn cảnh thần tiên.

Có lẽ mọi thứ sẽ tốt đẹp như vậy, cho đến khi...

Mẹ anh gặp tai nạn qua đời khi anh chỉ mới bảy tuổi.

Anh nhớ mãi khoảng khắc từ thần đồ, trước khi anh ngã đi do chấn thương ở đầu, anh đã nắm chặt trong tay một thứ.

Sợi dây chuyền khắc chữ Hạ.

Những năm tháng sau anh cùng ba mình trải qua cuộc sống êm đềm, ông hứa với anh sẽ không có thêm bất cứ người phụ nữ nào trong cuộc đời nữa.

Anh tin tưởng ba mình.

Một ngày kia, lời hứa bị phá vỡ...

Anh bắt gặp ba mình dắt người đàn bà ấy vào nhà, họ làm tình trên chính chiếc giường ấp ủ bao hạnh phúc và kỷ niệm ấm áp mà mẹ anh và ông ta đã trải qua cùng nhau.

Tiếng thở dốc trầm đục của đàn ông luân chuyển trong không khí, quện chặt tiếng ngậm nga như rót mật vào tai của người phụ nữ.

“Em thật tuyệt...aa...hãy xem em khít chặt anh như thế nào“. Giọng nói khàn khàn vang lên, hoà trộn cùng âm thanh bẹp bẹp do kích tình kịch liệt mà tạo thành, ám muội và dâm dục.

“Aa...Tuấn Kiệt...nhẹ thôi...aa...anh to quá hư mất“. Người đàn bà nằm bên dưới Vương Tuấn Kiệt rên rỉ, đôi môi anh đào há ra thở dốc, tóc đen rũ rượi bên vai, Tuấn Kiệt vận động ra vào kịch liệt, tấm lưng rộng màu đồng hằn lên mấy vết cào đỏ ửng.

“Tiểu yêu tinh...em giết chết tôi rồi...aa“. Tuấn Kiệt vừa trầm ngâm nói, bạc môi vừa hôn nức lên da thịt người đàn bà bên dưới, da trắng sứ liền nổi lên từng mảng đỏ hồng ám muội, đến hai bầu ngực, Vương Tuấn Kiệt cố tình ngậm vào, mút chặt cho nụ hoa đứng thẳng, đem người đàn bà bên dưới đặt lên đỉnh cao dục vọng, không ngừng uốn éo, không ngừng rên rỉ, nỉ non van nài ông nhanh lên, chậm lại, không ngừng đòi hỏi, cầu xin, thốt ra những câu nói dâm dăng, hạ cấp.

Vương Hạo chết lặng ngoài cửa.

Năm ấy anh mười lăm tuổi.

Vương Tuấn Kiệt, chủ tịch tập đoàn Hoàng Kim danh tiếng ai ai cũng tung hô.

Người mà mới hai tháng trước lên mặt báo bày tỏ tình cảm nồng đậm mà ông dành cho người vợ quá cố của mình.

Người mà hôm qua anh vừa tự hào khoe khoang với ba người bạn của mình, khi ông đầu thầu thành công mỏ kim cương ở Nam Phi...đang làm tình với người đàn bà khác, một cách nhiệt tình và mãnh liệt tại căn phòng của mẹ anh, trên chiếc giường của mẹ anh, trước ảnh cưới có mẹ anh cười hiền hậu trong đó và trước sự chứng kiến của một đứa trẻ chưa đủ tuổi vị thành niên như anh.

Vương Hạo đẩy cửa bước vào.

Sự nhiệt tình của hai người lớn không bị tiếng kéo kẹt của cánh cửa làm động đến chút nào, anh gầm lên: “Vương Tuấn Kiệt!“.

Động tác kích tình chưa đến cao trào, đột ngột dừng lại, ánh mắt đục ngầu phản chiếu qua con ngươi của anh sao lại trở nên bản thủ, dơ bẩn đến thế.

“Kiệt, sao anh dừng lại...bên trong em đang thèm khát anh rất nhiều đó“. Người phụ nữ nhóm người dậy, vòng tay qua cổ ông, cái môi đỏ tham lam hôn lên vai ông.

“Áaaaa...“. Người phụ nữ giật mình hét lớn, tay với lấy cái mền che bầu ngực to lớn, ngón tay chỉ về phía Vương Hạo. “Thăng kia ra ngoài“.

“Đi ra“. Vương Tuấn Kiệt gầm lên.

“Mày còn không ra? Mày không nghe ông ấy nói hả!“ Người đàn bà chu cái môi đỏ chót hét lên chói tai.

“Tôi nói cô đi ra“. Vương Tuấn Kiệt lạnh lùng gầm lớn. “Cút!“.

Người đàn bà nước mắt ngấn dài, thút thít cầm quần áo lao ra khỏi cửa, khi ngang qua Vương Hạo, không quên gieo cho anh cái nhìn cay nghiệt.

“Ông có lời nào muốn nói với tôi không?” Vương Hạo lạnh lùng nói.

“Chắc là không nói được gì đúng không? Quá là nực cười!”. Anh xoay chân bước đi, cách cửa đóng sầm lại, đóng cả một gia đình, đóng cả hạnh phúc, đóng cả bóng lưng và niềm kiêu hãnh của người đàn ông trong kia và đóng lại cả ánh sáng hắt lên bóng lưng kiên cường mà bất lực của Vương Hạo.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Báo Thù: Vạn Kiếp Vãn Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Bị bắt cóc.

Buổi ký kết hợp đồng diễn ra khá suôn sẻ, chỉ một số việc khiến Hạ Đồng, cùng một vài đồng nghiệp không hài lòng, khi người phụ nữ như cô liên tục bị chèo rệu.

Đối tác lần này của Hoàng Kim là CJ, tập đoàn thương mại xuất nhập khẩu đá quý khá nổi tiếng, tay chủ tịch Lưu là người đứng đầu tập đoàn đối tác, từ đầu đến cuối luôn duy trì ánh mắt dâm đãng, đục ngầu nhìn Hạ Đồng như thèm khát.

“Nào nào vì ngày vui của chúng ta, tôi mời cô Hạ đây một ly coi như làm quen cô trước vậy!”. Lão mân mê lại gần cô mà mời rượu, nhưng cô biết tông, lão đến cốt chỉ để đứng từ trên cao xuống xem cảnh xuân bên dưới cổ áo cô.

“Chủ tịch Lưu mong ngài thứ lỗi, tôi không biết uống rượu!”. Hạ Đồng nhẹ nhàng từ chối.

“Thế thì cô Hạ cứ coi như hôm nay bắt đầu tập uống đi, cô không nể mặt tôi?”. Tay chủ tịch phóng đấng đưa tay vuốt lên bờ vai mịn màng của Hạ Đồng.

Chát!

Không gian xung quanh bàn tiệc và một vài bàn lân cận ngưng trọng.

“Cô... cô...!”. Lão chủ tịch Lưu run run nhìn Hạ Đồng.

Cô đứng thẳng dậy, tát vào bàn tay đang di chuyển làm càn trên da thịt cô, khiến bàn tay béo ú của lão đỏ ửng một mảng.

“Tôi đã bảo không uống, càng không cho phép ông động chạm vào người tôi!”. Hạ Đồng lên tiếng, ngữ khí sắt lạnh.

“Thôi thôi! Nào mọi người cùng nâng ly chúc cho dự án hợp tác lần này của chúng ta sẽ thành công tốt đẹp đi!”.

Đồng nghiệp xung quanh thấy không khí có mùi chết chóc, thì bắt đầu 'phá vỡ rồi xây lại'.

Chủ tịch Lưu mặt sượng chín lên, ông ta thiếu chút nữa thôi sẽ lao vào tát cho con đàn bà hạ lưu đó một cái thật kêu, khiến nó phải hối hận vì những gì mình dám làm.

“Chủ tịch Lưu tao sẽ không bỏ qua cho mày, coi tao sẽ xé nát thân thể mày ra!”. Lão rống lên trong đầu.

“Chúc cho thành công của chúng ta! Chúc mừng!!!”. Cả hội trường khí thế ngút trời, giọng nói hào sảng của người trẻ mang năng lượng, trọng lực lớn, từng ngày không ngừng khiến cho mọi thứ phát triển, không ngừng tìm tòi mở rộng, không ngừng khao khát sống, vuron sức ra hít thở khí trời, đem tình yêu ra vận động liên hồi, không mệt mỏi.

Hạ Đồng liên tục rửa mặt, cô cảm thấy rất ghê tởm bàn tay thô ráp cùng hơi thở đầy chất cồn của tên chủ tịch Lưu đó.

Hạ Đồng nhìn mình trong gương, hôm nay cô không trang điểm, chỉ mặc một cái váy trắng khoét vai, dài tới đầu gối, tóc đen dài mượt mà như suối quấn quanh vai. Cô nện giày cao gót xoay lưng đi ra ngoài.

Một tốp đàn ông có vẻ bặm trợn bám theo, khi Hạ Đồng đi đến góc khuất của khách sạn, một bàn tay vuron ra nắm vai cô giật mạnh, Hạ Đồng mất đà té thẳng ra sau, đập vào ngực một người đàn ông.

“Em đang đi đâu thế?”. Giọng nói khàn khàn bốn cọt vang lên.

“Không phải chuyện của ông”. Cô hất tay gạt đàn ông ra, mặt lộ rõ vẻ chán ghét.

Gã sở sảng ôm cô lại,Hạ Đồng vùng vẫy muốn thoát ra,tay chân đầm đã loạn xạ.“Buông ra,thả ra...Cứu cứu!!”.

“Em cứ la hét đi,để xem có ai anh hùng tới cứu em đi!“.Tên đó tỏ vẻ thích thú khi con mồi sợ hãi trong tay mình,càng giãy giụa càng kích thích dục vọng dơ bẩn trào ra từ hạ bộ bên dưới.

Đám đàn ông cười rộ lên,buông ra mấy câu nói dâm dăng.

“Em ngoan đi,đại ca sẽ 'chiều' chết em đêm nay“.

“Đúng đó đúng đó...đại ca,cô em tươi ngon như thế này làm sao bỏ qua được“.

Tên được gọi là đại ca đưa bàn tay thô ráp cho vào váy Hạ Đồng,cô la hét giãy ra khỏi tay hắn,nhưng sức lực phụ nữ không chống cự nổi đàn ông.

“Buông tôi ra!! Buông raaaa!!!“.Hạ Đồng hét to,đôi mắt đẹp đã phủ một tầng hơi nước.

Cô rất sợ hãi,chưa bao giờ cô cảm thấy bất lực như lúc này.

Tên đại ca cầm thú thích thú:“Cứ hét đi!Hét to lên xem ai cứu được em,là em đặc tội với ông chủ anh,nhưng nhờ vậy anh mới được 'ăn' cô em tươi ngon như em hahaha“.

Hắn đưa tay luồn vào cổ áo ren,bàn tay mơn trớn trên da thịt trắng nõn của Hạ Đồng,đưa tay toan đẩy áo lót,cô dùng hết sức cản mạnh vào tay hắn.

Tên đại ca hét lên thả cô ra.

Hạ Đồng nhắm vào đám thuộc hạ lơ là,chạy ra hành lang.

“Đuổi theo con hạ nhân đó! Bắt nó lại cho tao!“Tên đại ca ôm cánh tay rướm máu vì dấu cắn sâu của Hạ Đồng,đuổi theo phía sau,cặp mắt hắn lên sự độc ác,hung hãn.

Hạ Đồng chạy chân không băng qua hành lang dài hẹp.

Nơi đây rất lạ lẫm đối với cô,khung cảnh hoàn toàn khác xa với khách sạn bên ngoài,hoàn toàn im ắng,lạnh lẽo,phút chốc bị màn rượt đuổi làm cho náo động.

“Con nhỏ kia đứng lại“.Tên thuộc hạ hét lên,đôi chân dài chạy băng băng,chỉ cách Hạ Đồng một sai tay.

Vì từng là thành viên đội điền kinh ở trường đại học,nên Hạ Đồng chạy rất nhanh,nhưng làm sao cô chạy lại một toán đàn ông lực lưỡng,côn đồ như thế.

“Đưa nào tóm được con đó,tao cho chơi hết đêm nay!“Tên đại ca hét ra lệnh.

Cả bọn đàn ông nghe nói như thế,khí thế càng lên,điên cuồng máu lửa chạy hồng hộc như trâu,kẻ nào cũng muốn tóm lấy cô.

Hạ Đồng nhanh chóng bị chúng tóm lại.

Chát!

Tên đại ca tát một cái thật kêu vào mặt cô.

Đầu Hạ Đồng nghiêng hẳn sang một bên,làn da sứt liền hiện đỏ năm ngón tay,khoé môi cô rỉ máu.

Nhưng Hạ Đồng không khóc,mạnh mẽ cắn chặt môi.

Hắn thấy cô như thế,máu điên càng nổi rõ lên,hắn nắm tóc Hạ Đồng,lôi cô vào một căn phòng:“Nhẹ nhàng không muốn,mày muốn đau đớn đến chết chứ gì?“.

Hắn quăng mạnh cô xuống giường,đề thân hình to lớn xuống,bàn tay cuồng dã bóp chặt ngực cô,hơi thở nóng rẫy phả vào mặt Hạ Đồng.

Cô chán ghét đẩy hắn ra,nhưng cô càng nhức nhích,dục vọng của hắn lại càng bùng cháy.

Hắn gầm lên,xé nát váy Hạ Đồng,thân hình trắng nõn,đầy đặn da thịt hiện ra trên chiếc giường màu đỏ rượu,ma mị chết người.

Hạ Đồng sợ hãi lùi sát đầu giường:“Tránh ra,tránh xa tôi ra!!!“.Cô van xin hắn.

“Hà hà...em cứ cầu xin vậy đi,rồi lát nữa em phải quỳ dưới chân tôi mà quy phục con quái vật này“.Nói rồi hắn kéo khoá quần,lòi ra dị vật to lớn đang 'ngẩng cao đầu xuất trận'.

“Không không...làm ơn đừng...đừng,dừng lại đi!!!“.Hạ Đồng khóc,nước mắt nóng hổi lăn dài,bây giờ cô rất sợ,thật sự,rất sợ.

“Nào...đừng sợ,em sẽ thích nó ngay thôi!”.Gã khoái chí,gầm lên,lao vào cô.

“Khônggggggggg...“.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Báo Thù: Vạn Kiếp Vãn Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Vẫn còn trinh.

“Khônggggggg...“.Hạ Đồng gào lên,đứng lên bỏ chạy.

Gã đàn ông nhanh chóng bắt lấy cổ chân cô,kéo mạnh.

Hạ Đồng dễ dàng bị hất lật người lại,hắn kéo một chân cô gác lên vai mình,chân còn lại bị hắn đè chặt.

Thung lũng mở rộng trước mắt tên đại ca,chi còn mỗi mảnh chắn cuối cùng là chiếc quần lót ren màu trắng.

“Em thật tình khiết...“.Gã cười thoả mãn,hơi thở nóng hổi mon men lên da thịt trắng nõn,bàn tay mon trớn xoa nắn muốn cời áo ngực cô,nhanh chóng bị Hạ Đồng chặn lại,cô toan cắn gã nhưng thân thủ gã nhanh hơn,hai má cô bị bàn tay thô ráp bóp gọn.

“Có vẻ mày không muốn nhẹ nhàng thương thức? Được để coi tao sẽ làm gì mày!“.Tên đàn ông hung hãn chà xát môi mình lên môi cô.

Hạ Đồng cắn chặt răng không cho hắn tiến công,hắn tức giận giáng một cái tát xuống mặt Hạ Đồng.

Chát!

Và thêm cái nữa bên má phải.

Chát!

“Aaaa...!“Hạ Đồng đầu đón la lên,hai gò má sưng tấy lên,mùi tanh tươi xộc lên trong miệng cô.

“Mẹ nó,mày chỉ là một con hạ lưu,hạng bán thân mà cũng bày đặt làm giá trước mặt tao.Chả trách cái lão già đó không thèm mày bảo bọn tao xử lý mày!“.Gã phun ra mấy lời độc địa.

“Đó là Chủ tịch Lưu đúng không?“Hạ Đồng khựng lại,đầu mày nhú chặt.

“Đúng! Ha ha lão già tham lam,hắn nghĩ hắn có thể muốn bất cứ đứa con gái nào,thế mà lại bại trước mặt cô em“.Tên đại ca đắc ý.

“Làm anh đây cũng rất tò mò xem ai có gan chọc vào lão“.

Bốp!

Lựa lúc tên đó đang phân tâm nói chuyện,Hạ Đồng vớ lấy cái đế đèn ngủ cạnh giường,đập tới tấp vào đầu gã.

“Aaaaa...!!!“.Hắn ôm đầu đau đớn hét to,máu đỏ một mảng to trên khuôn mặt,giờ đây trông hắn như một con quỷ tới từ địa ngục.

Hạ Đồng vớ lấy cái áo sơ mi của hắn,chạy ra khỏi cửa.

Vừa chạy vừa hoảng loạn khiến cô va phải một người.

“Aaa...“.Hạ Đồng ngã xuống đất.

Vương Hạo nhượng mày nhìn cô gái vừa đâm vào người anh,kiểu ăn mặt làm anh chóng mặt.

Anh đưa chân bước ngang qua,khí thế băng lãnh hững hờ.

Bàn tay đầy máu giết ống quần anh:“Khoan đi đã...cứu...cứu tôi với“.Giọng nói yếu đuối run rẩy vang lên.

Hử!

Vương Hạo nhanh khom thân ảnh cao lớn xuống,bóng anh đổ rạp đè lên thân hình bé nhỏ bên dưới.Anh dùng tay nâng cầm cô lên.

Hạ Đồng sao?

Cô ta làm gì ở cái nơi thối nát này chứ?

Đáng lẽ giờ cô đã tan tiệc rồi mới đúng. “Máu của ai?”.Vương Hạo lạnh giọng khi thấy Hạ Đồng thần thờ ngồi dưới đất,thê thảm vô cùng.

Vương Hạo cởi áo vest phủ lên người cô,vì chiều cao của mình nên áo anh uớm vào thân hình nhỏ bé của cô lại thành ra như cái đầm rộng vừa vặn che đi đôi chân trần đầy vết trầy xước.

“Cứu...cứu...!”. Hạ Đồng run rẩy bấu tay áo anh,ánh mắt hoảng sợ ngấn nước.

Anh bế cô lên,đề đầu cô tựa vào lồng ngực vững chãi,ban đầu Hạ Đồng run rẩy muốn thoát ra nhưng anh càng ôm chặt hơn.

Hạ Đồng thôi giãy giụa,im thin thít,bàn tay nhuộm máu nắm chặt ngực áo anh,chặt tới nỗi thấy từng khớp tay trắng hếu.

Không biết sao khi bên cạnh người đàn ông này,ngoài khí thế bức người của anh,cô chỉ cảm thấy an toàn và ấm áp.

Vương Hạo cẩn thận đặt Hạ Đồng đã ngủ say lên ghế phụ.

Khi chồm qua thắt dây đai an toàn cho cô,hơi thở nóng rầy phả vào mặt anh.

“Sao lại nóng thế này?”.Vương Hạo khẽ giạt mình.

Sờ trán Hạ Đồng thấy cô đã phát sốt.

Anh nhanh chóng cởi áo vest ra,chi để cô mặc độc mỗi chiếc áo sơ mi trên người,cơ thể vì dịch chuyển nhiều mà cổ áo sơ mi vốn rộng nay lại xô lệch,hở ra một mảng trắng sứ có mấy dấu đỏ đỏ như bông hoa đào hằn lên.

Lúc này anh mới để ý,hai má cô có hằn vết sưng tấy,hậu quả của việc bị tên kia tát mạnh vào mặt,cô cô có mấy dấu đỏ rải rác ám muội,môi bị rách đến bật máu.

Vương Hạo vô cớ thấy khó chịu trong người.

“Điều tra ngay chuyện gì đã xảy ra ở khách sạn S tối hôm nay,tất cả mọi chuyện“.Anh gọi điện thoại cho Nam Hàn,gọng điệu lạnh lẽo.

“Gọi bác sĩ Triệu đến biệt thự của tôi ngay“.Anh dặn dò qua điện thoại và thấp giọng:“Cả bác sĩ phụ khoa,mà phải là nữ!“.

Vương Hạo lái xe vào một dinh thự xa hoa,từ xa trông tới hùng vĩ như một toà lâu đài nguy nga,tráng lệ,xe chạy nhẹ nhàng qua hai hàng liễu,tiến vào khuôn viên rộng lớn.

“Cô ấy như thế nào?”.Vương Hạo ngồi lên mép giường cạnh Hạ Đồng khẽ hỏi.

“Không sao thưa cậu,chi là sốt cao do mệt mỏi và bị kiệt sức do ăn uống không điều độ“.Bác sĩ Triệu đã luống tuổi,tóc ông điểm bạc,ông phục vụ cho cậu chủ Vương đến tận bây giờ,chưa thấy cậu mang cô gái nào về Thượng Hoa,mà nằm lên giường cậu là điều cấm kị nhất.

“Được,cứ kê đơn thuốc rồi về đi!“.

“Cho bác sĩ Tổ vào“.

“Tôi muốn cô khám kỹ cô ấy có bị tổn hại...hay không,nhất là...“.Vương Hạo hơi khó xử,anh chưa dặn dò bác sĩ nào về vấn đề khám phụ khoa bao giờ.

“À...về cái đó tôi hiểu rồi Vương tổng!“Bác sĩ Tổ đã tuổi tứ tuần,bà đủ hiểu điều anh vừa nói đến là gì,bà khẽ cười khi thấy người ngao ngễnh như anh cũng có lúc xấu hổ.

Ây da,thật là kỳ lạ quá đi!

Thấy Vương Hạo vẫn cứ ngồi đó,bà khẽ hắt giọng.

“Vương tổng...đó là vùng kín,tôi nghĩ cậu nên...“.

Anh là người thông minh,nghe sẽ hiểu ngay.

“Hả...ừm...tôi ra đây,xong nhớ nói!”Gương mặt anh có chút đỏ,anh lật đặt đứng dậy,lúc lui vô tình trúng cái ghế mém té.

Vội tay đóng cửa lại,anh gác tay lên trán.”Mình bị cái quái gì vậy!”.

“Kết quả cho thấy không tổn hại vùng kín,màng trinh vẫn còn nguyên“.Bác sĩ Tổ nói,ngữ khí hùng hồn,khoé miệng tươi cười.

Sau khi Bác sĩ Tổ về,Vương Hạo nghĩ về lời nói lúc nãy của bà,khoé miệng vô thức cong lên.

Có một điều gì đó nảy nở trong anh,nhưng rất nhỏ bé,anh không thể nhận ra.

Thứ bây giờ chiếm lấy tâm trí anh,chính là trả thù!

Anh sẽ khiến nhà họ Hạ trả giá cho tai nạn năm đó!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Báo Thù: Vạn Kiếp Vãn Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Phải báo thù.

Vương Hạo ánh mắt thâm trầm,trong đêm tối toả ra khí chất băng lãnh.

Anh giờ đây ngồi lặng im ở góc phòng,ghế da màu rượu bao bọc cơ thể hoàn mỹ của anh,làn khói trắng bay vờn trong không khí.

Vương Hạo nhét đầu thuốc cháy rực vào ly rượu đã cạn đi một nửa,anh đứng dậy đi về phía thân ảnh bé nhỏ đang thở từng nhịp đều đặn kia.

“Chắc hẳn cô rất sợ hãi”.Vương Hạo vuốt ve lên làn da trong suốt,tái nhợt của Hạ Đồng,anh cảm nhận được từng tế bào run rẩy trên mặt cô.

Khoé mắt Hạ Đồng ươn ướt,môi mấp máy muốn nói gì đó,chỉ nghe rất khẽ là 'dừng...'.

Hạ Đồng khó khăn xoay người,trán lấm tấm mồ hôi,tay cô lạnh cứng như băng,chạm vào tay khiến Vương Hạo anh có chút giật mình.

Anh bất giác dùng hai tay xoa tay cô,dùng hơi ấm thổi lên tay mình rồi áp vào tay cô,thấy tay cô tạm ấm rồi,anh chuyển sang xoa chân,hệt như việc này là điều rất đời bình thường và hiển nhiên với anh,nhưng sao đôi lại,trong mắt người khác,hoá ra nó lại thân mật và chướng mắt đến vậy.

Lệ Triết Giang núp sau cánh cửa,đôi mắt to sắc sảo đang gay gắt nhìn nam nhân kia sừng nịnh nữ nhân nằm trên giường,muôn phần ghen tị.

Cô đối tốt với anh như vậy,cũng chưa bao giờ anh tỏ ra sùng nịnh cô như thế,chưa bao giờ cho phép cô bước vào căn phòng đó.

Hướng hồ nằm lên giường anh như thế kia,nếu có,thì chỉ ít chi bù đắp cho cô vài phần vật chất đơn thuần,như một phần trách nhiệm, chứ chưa bao giờ là gần gũi,là thân mật thật sự.

Cô là hôn thê của anh cơ mà,là người vợ anh đính ước 'danh chính ngôn thuận' nhà họ Vương.

Có làm sao?

Mà ánh mắt anh cũng chưa bao giờ đơn giản và dịu dàng như thế.

Rõ là dịu dàng đi mấy phần,gì có nhìn thế nào cũng không nghĩ ra,đó là nam nhân khí chất lạnh lùng,băng hàn toả ra có thể đông cứng mọi vật xung quanh,là người đã 'hồ phong hoán vũ' trong giới thương nhân, đang ngồi đó,tại chiếc giường kia,khẽ vuốt ve,xoa chân,xoa tay,nhìn nữ nhân đó,mỉm cười chiều chuộng,thật là một khung cảnh ấm áp cho người ngoài và chướng mắt cho người trong cuộc.

“Được lắm! Con tiện nhân đó dám hót tay trên của mình sao? Không dễ dàng vậy đâu!”Lệ Triết Giang tức giận nghiêng răng,quay gót bỏ đi.

Cái xe hơi màu đỏ chói mắt chạy nhanh ra khỏi dinh thự Thượng Hoa,nhằm về hướng Vương gia,lao đến.

“Con chào mẹ Bạch!” .Lệ Triết Giang thỏ thẻ lễ phép.

“Ồ, Tiểu Giang sao muộn thế rồi vẫn đến đây thế con?” .Người phụ nữ nhẹ giọng, dịu dàng hỏi, gương mặt phá lệ có thêm vài nét nhu thuận. “Mẹ Bạch...hức...” .Bỗng Lệ Triết Giang oà lên nức nở, khuôn mặt tỉnh xảo nhanh chóng phím hồng, điểm thêm vài giọt nước long lanh, khiến người khác nhìn vào rủ lòng thương.

“Là ai? Kẻ nào dám chọc đến con?” .Bạch Như Tuyết sốt sắng gần hỏi.

Lệ Triết Giang thút thít.

“Là anh Hạo, anh ấy dẫn một cô gái lạ về Thượng Hoa, còn đem cô ta đặt lên giường mình, còn chăm sóc cô ta nữa...ô ô ô...” .Nói xong Triết Giang lại oà lên khóc.

“Để đó cho ta” .Bạch Như Tuyết khẽ vô lung Lệ Triết Giang đang tựa vào lòng mình.

Gương mặt bà ta ánh lên loại suy tính kỳ lạ, quý dị vô cùng.

Khi Lệ Triết Giang một hồi ảm ức bỏ về.

Bạch Như Tuyết đứng trên ban công nhìn ra xa, ánh trăng hắt lên mặt người đàn bà khiến mặt bà trở nên trắng toát.

Bạch Như Tuyết mặc trên người bộ đồ ngủ bằng lụa tơ tằm màu đỏ rượu, chất liệu mềm mại quấn lấy cơ thể gợi cảm của người đàn bà đã tới tuổi tứ tuần.

Nhưng dường như thời gian đã bỏ quên bà ta, không ai nhìn vào tin được với thân hình quyến rũ, vòng một đầy đặn căng tràn, làn da mịn màng trắng trẻo, khuôn mặt sắc sảo kia là của người phụ nữ đã có đứa con tới tuổi lấy vợ gả chồng.

Bạch Như Tuyết ngâm từng ngum rượu vang, từ từ nhâm nhi thưởng thức thứ đồ uống đắt tiền xa hoa, thậm cảm thán bản thân đã rất 'nỗ lực' để có thể leo lên vị trí nữ chủ nhân họ Vương như ngày hôm nay.

Bà ta từng có xuất thân thấp kém.

Bạch Như Tuyết từng là người đàn bà chẳng có gì ngoài thân thể và sắc vóc.

Bà ta đã quen với việc dùng thân thể câu dẫn đàn ông và tiền tài của họ, cho đến khi, bà ta gặp Vương Tuấn Kiệt, khí phách hơn người, phong độ lịch lãm.

Bà ta bắt đầu bị chinh phục thái độ mê hoặc và quyết thay đổi bản thân để được như ngày hôm nay.

Phải!

Thật sự bà ta đã phải đánh đổi rất nhiều thứ, gần như là sinh mạng của mình, để có ngày hôm nay.

Nên bất kì ai dám tiến vào kế hoạch danh vọng của bà ta mà phá hỏng nó, thì dù vô tình hay cố ý, Bạch Như Tuyết đây cũng sẽ không tha.

Cứ chờ mà xem Hạ Đồng!

Nhà họ Hạ!

Trách là ông trời lại tạo cơ hội cho tao với mày gặp lại nhau sau từng ấy năm!

“Như Tuyết! Em đừng đứng đó, gió lạnh lắm” .Giọng nói người đàn ông đứng tuổi trầm khàn vang lên trong không gian tĩnh mịch.

Bàn tay cứng rắn ôm lấy cái eo nhỏ của Bạch Như Tuyết, không ngừng hít lấy mùi hương trên cơ thể bà ta.

“Kiệt...vào trong... đã” .Hơi thở quyến rũ đậm mùi rượu vang, cùng giọng nói ni non của Bạch Như Tuyết, đã thành công châm một ngòi nổ lớn cho hạ bộ bên dưới của Vương Tuấn Kiệt.

Ông gằm lên lao về phía thân ảnh trên giường, dứt khoát xé đi lớp vải trên người bà ta, để lộ ra thân hình nóng bỏng, vẻ khiêu khích dâm đãng hiện lên sau cái liếm môi đầy gợi tình của bà ta.

Cả hai lao vào kịch liệt.

Vương Tuấn Kiệt dùng ngón tay của mình, không ngừng thâm nhập vào hoa huyệt đã ảm ướt từ lâu của bà ta, không ngừng luồn động ra vào kịch liệt, dâm thủy trào ra, ướt nhớp nháp ngón tay ông. Tuấn Kiệt đưa ngón tay vào miệng Như Tuyết, cái lưỡi dính hương thanh mảnh liếm một vòng xung quanh ngón tay ông, ánh mắt kích tình khao khát dần tới sầm lại.

Ông ta lại một lần nữa trêu vờ người phụ nữ dưới thân, bàn tay to lớn áp chế trên bầu ngực no tròn, không ngừng xoa bóp cho đến không rõ hình thù, tay kia xoa vòn hòn ngọc yêu kiều bên dưới hoa huyệt nóng bỏng, làm cho nơi hang sâu ngày càng ảm ướt hơn, trở nên căng trướng, sự ham muốn lấp đầy

dâng trào trong lồng ngực Bạch Như Tuyết, làm lý trí bà ta trở nên mê loạn, bỏ qua cả sự thanh lịch, cao quý ngày thường, giờ đây cũng chỉ như bao người phụ nữ bình thường khác, cầu xin Vương Tuấn Kiệt động thủ với mình bằng chất giọng uốn éo, dâm dăng nhất.

Bạch Như Tuyết không ngừng rên rỉ dưới thân Vương Tuấn Kiệt, không ngừng nài nỉ ông ta hãy đâm vào bà ta.

Dị vật to lớn nhanh chóng đâm sâu vào hoa huyết ướt át, Như Tuyết hét lên một tiếng thoả mãn, mang Tuấn Kiệt ông mê, say đắm trong nhiệt độ ẩm áp của bà ta, nửa thân dưới di chuyển ra vào không ngừng nghỉ, nhịp độ nhanh như một cái máy đập, chất dịch ẩm ướt vì luận động liên tục phát ra tiếng 'bèm bẹp' mờ ám, mùi nồng đậm tanh tanh của tinh dịch thấm đẫm không khí, khiến bà ta gần như muốn ngất đi trong ranh giới của sung sướng và đau đớn của tình dục mê mẩn.

“Kiệt...aa...chậm lại...sẽ hư mất đó!” Bạch Như Tuyết la hét điên cuồng, hưởng thụ tình ái mãnh liệt đang bùng nổ lan rộng khắp mọi ngõ ngách trong phòng, khiến Vương Tuấn Kiệt ông chỉ muốn chết đi vì sự chặt chẽ hiếm có của người phụ nữ dưới thân mình.

“Aa...” “Cả hai cùng lên tới đỉnh cao trào của cuộc chơi.

Tiếng hét của người phụ nữ trộn lẫn với tiếng gầm của người đàn ông, đầu móng tay bầu cào đỏ chót hoà vào tấm lưng màu đồng khoẻ khoắn của người đàn ông, tạo nên một khung cảnh ám muội, cũng như không kém phần đặc sắc dưới ánh sáng của trăng.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Báo Thù: Vạn Kiếp Vãn Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Là con gái kẻ thù.

“Ừm...” Hạ Đồng rên lên thoải mái.

Cô có cảm giác trong mơ tay chân cô rất ẩm áp, căn bản khá dễ chịu, đầu cô ngoẹo qua một bên vô tình nằm lên đùi anh.

Cái đầu nhỏ vụng vọ, dụi dụi tìm nơi vững chãi để tựa vào, dụi lộn vào một nơi làm Vương Hạo anh trở nên căng cứng.

“Ừc!”

Anh nuốt nước bọt.

Cái nữ nhân này, muốn giết chết anh sao, bộ gặp đầu ảm ảm là dựa loạn xạ thế kia hả.

Tay anh tự nhiên bắt giác mân mê lộn tóc rũ trước mặt cô, véo nhẹ bầu má tròn trĩnh hồng hào, từ trên cao nhìn xuống, trông thấy hàng mi dài nổi bật trên làn da trắng, đôi môi đỏ hồng khiêu khích anh.

Vương Hạo hơi thờ nóng hổi, cố kiềm hãm bản thân lại.

Cho đến khi cô liếm môi một cái, môi đỏ ướt át lại “ừm ừm” mấy tiếng thì anh đã vất bỏ cái quân tử chết tiệt của một người đàn ông, cuồng bạo cuối xuống hôn lên môi cô.

Môi anh mút mạnh phát ra âm thanh mờ ám.

Vương Hạo nâng cao người cô lên, toàn thân cô do tay anh trụ chắc sau lưng, bầu ngực no tròn áp sát ngực đồng rắn chắc của anh, vì mê man mà không biết gì, bị anh cắn mút không thương tiếc hai cánh môi tới sưng tấy.

Anh ôm đầu cô, quần lấy cánh môi cô, bá đạo cạy hàm đưa lưỡi mình vào, không ngừng tham quyền cắn mút, chiếm hữu cái lưỡi đỉnh hương cùng mùi hương ngọt ngào trong khoang miệng Hạ Đồng.

Tay anh không khống chế được mà chạy loạn trên cơ thể cô, đưa vào áo cô khẽ đẩy áo ngực lên cao.

Cô mê loạn thờ hồn hển, rên rỉ không ngừng, khiến Vương Hạo gầm lên một tiếng, đè cô xuống dưới thân mình.

Chế trụ hai tay cô lên đỉnh đầu, khiến bầu ngực tròn không khỏi nảy lên một cái, nhũ hoa vênh đầu đầy kiêu hãnh.

Vương Hạo vùi đầu vào cổ cô, hôn lên từng nấc thịt trắng nõn, cắn nhẹ lên xương quai xanh, làm cô rên rỉ mấy tiếng, khuôn mặt gợn tình ửng hồng.

Ánh mắt đục ngầu chứa đầy dục vọng của anh dán chặt lên cơ thể nữ nhân bên dưới, áp mặt một bên ngực ra sức cắn mút, tay không ngừng làm loạn bóp chặt khiến bầu ngực còn lại bị biến dạng không ra hình thù.

Khi Vương Hạo đưa tay chuẩn bị còi phăng thứ duy nhất che chắn cơ thể cô, giọng Hạ Đồng nước nỡ khẽ vang lên.

“Đừng...” Cô nhắm chặt hai mắt, mi tâm nhú lại hình chữ thập, nước mắt lăn dài trên gò má giờ đây xanh xao đến nhợt nhạt.

Vương Hạo giật mình đứng dậy.

“Minh đang làm cái quái gì vậy!”

Mém chút nữa thôi chính anh đã phá hỏng đời con gái của người anh xem là kẻ thù.

Kế hoạch không thể hỏng, sau từng ấy năm anh chờ đợi cơ hội này.

“Chết tiệt!”

Vương Hạo mặc lại quần áo cho cô, đắp chăn ngay ngắn.

Anh rời khỏi phòng ngủ, ánh mắt chẳng chịt tia phức tạp.-----

Hạ Đồng tỉnh dậy trong một căn phòng xa lạ.

Chỉ thấy ánh sáng chói mắt quá, thân thể thì đau nhức vô cùng.

Hạ Đồng nhớ rõ hôm qua cô đã bị bắt cóc.

Tên khốn đó đã mém hại đời cô, nhưng bị cô đập một cái vào đầu, rồi cô chạy đi và va trúng một người...

Sau đó không nhớ nữa.

Hạ Đồng xuống giường, chân trần chạm lên nền nhà lạnh lẽo.

Cô bước ra ban công, khung cảnh bên ngoài cũng trở nên lạ lẫm với cô.

“Thế quái nào mình lại ở đây? Mà đây là đâu?” Hạ Đồng tự lẩm bầm.

Cô bước ra ngoài, ngó nghiêng xung quanh.

Cô đi dọc hành lang và đứng trước cánh cửa cao lớn, tay nắm cửa là đầu con sư tử đục cường hãn há miệng ngậm một viên ngọc bích màu đỏ sáng chói.

Cô có chút hồi hộp.

Có khi nào cô vẫn ở nơi đáng sợ hôm qua không?

Cô không quan tâm chuyện cô có bị cưỡng bức hay không, chỉ sợ không còn đường về.

Cô hít sâu, đưa tay kéo cánh cửa to lớn ra, ánh sáng bên ngoài men theo khe cửa vừa hé hắt vào căn phòng tối tăm như hũ nút.

“Đừng có thập thò trước cửa. Bước vào đây!” Tiếng nói trầm trầm vang lên làm cô không khỏi giật mình.

Khi thấy ánh sáng nhỏ như sợi chỉ mảnh chiếu vào nền nhà, bạc môi cong lên một đường rất khẽ, rồi nhanh chóng khôi phục vẻ lạnh lẽo băng hàn, nhìn thấy thân ảnh nhỏ bé mặc cái áo đầm ngủ, lấp ló ngoài cửa, không hiểu sao tâm trí anh nhẹ đi vài phần, có một thay đổi rất nhỏ ở bản thân, tuy nhiên, anh cũng không thể nhận ra.

Hạ Đồng rón rén bước vào, đôi mắt sáng nhìn quanh căn phòng một lượt.

“Tại sao tôi lại ở đây?”

“Đây là nhà tôi!”

“Anh cứu tôi sao?”

“Phải!”

“Anh biết ai làm đúng không?”

“Ừm!”

“Anh tính xử lý như thế nào?”

“Đó là vấn đề của cô và hần!”.Vương Hạo nhíu mày.

“Tôi là cấp dưới của anh,nhưng cũng đứng đầu một bộ phận tại Hoàng Kim! Anh phải giải quyết chuyện này!”.Hạ Đồng kích động,ánh mắt tràn ngập tia bi phẫn.

“Cô bảo tôi làm sao đây? Huỷ hợp đồng làm ăn với tay chủ tịch Lưu đó,chỉ vì cô sao?”.Vương Hạo đứng dậy,tiến về phía Hạ Đồng.

“Đây là vấn đề nhân quyền,tôi đã suýt chết trong tay hần!”.Hạ Đồng hét lớn,cảnh tối qua hiện về,khiến cô cảm thấy rất tủi thân.”Cô nghĩ mình có giá trị bằng hợp đồng triệu đô đó không?Cô tự đề cao bản thân quá rồi! Thích thì đem nhân quyền đi kiện lão ta,chức giám đốc nhỏ bé đó tôi thay mấy hời,đừng có mà ở đó đòi hỏi với tôi!”.Vương Hạo chán ghét la lên,kẻ như họ Hạ thấp kém mà dám đứng trước mặt anh la lối sao.

Từng tuổi này,cô chưa bao giờ bị đối xử như vậy.

Quá thô bỉ,kinh tởm,khiến cô chỉ muốn tẩy não mà quên đi.

Giờ anh ta đứng trước mặt cô,bảo đòi con gái,cùng thanh cao,giá trị con người cô còn không bằng một hợp đồng triệu đô.

Nhưng như thế thì sao chứ?

Hạ Đồng cô chẳng qua cũng hỉ là một nhân viên nhỏ bé dưới quyền Vương tông.

Cô không bằng hợp đồng kia là đúng,việc gì phải tức giận.

Cô đã gặp phải loại chuyện này đâu phải một hai lần,phải nhẫn nhịn mà sống tiếp.

Hạ Đồng hựt hẫng trong lòng,hai tay nắm chặt lớp vải,nhịp thở phập phồng,nhìn Vương Hạo chằm chặp.

Không khí yên tĩnh bao trùm căn phòng,chỉ còn nghe mỗi tiếng hô hấp căng thẳng của cả hai người.

Viễn mắt cô phiếm hồng,cổ nén nước mắt lại không khóc,bộ dạng chịu đựng kiên cường vô cùng.

Cô bước tới chỗ Vương Hạo,đứng cách anh hai sải tay dài,gọng cô hơi nghẹn lại.”Cám ơn vì đã giúp đỡ!.

Cô xoay người rời đi.

Cánh cửa đóng sầm lại.

Vương Hạo đứng giữa căn phòng rộng lớn,không gian tĩnh mịch cô độc bao trùm lấy anh.

Khuôn mặt anh hơi giật giật.

Sao anh lại thấy không có chút thoải mái nào trong lòng khi chứng kiến cô ta bị vậy?

Đáng lẽ ra anh nên thấy khinh bỉ cùng phỉ nhổ hạng đàn bà đó chứ.

Vương Hạo lùi ra sau ngồi vào ghế,đầu ngả ra tựa lên mặt phẳng da lạnh lẽo,mắt nhắm nghiền lại.

Về cam chịu khi nãy của Hạ Đồng không phải ngày một ngày hai mà có được.

Chắc chắn người phụ nữ đó đã trải qua một khoảng thời gian rất dài mới trở thành con người như ngày hôm nay.

Mọi thứ của nhà họ Hạ năm đó,chính anh đã nhẫn nhục dùng hôn nhân của đời mình-đỉnh ước với họ Lê,đổi lại,Vương Tuấn Kiệt phải huỷ hoại cả nhà họ Hạ.

Đến một bước cuối cùng,khi tất cả tài sản của họ Hạ đều nằm trong tay anh,Hạ Minh Hoàng đã chết,chỉ còn Lý Uyển Vân cùng đứa con gái nhỏ sống sót.

Vương Hạo anh đã cho hai tháng thôi,chính anh sai người giết chết bà ta rồi dàn cảnh như một tai nạn giao thông,khung cảnh hết như lúc mẹ anh chết.

Vương Tuấn Kiệt đã nổi trận lôi đình,ngày hôm đó,ông đã tát một cái trời giáng vào mặt anh.

“Tại sao mày sai người giết bà ấy?”.Vương Tuấn Kiệt nổi giận,tay hất vỡ ly thủy tinh.

“Hạ Minh Hoàng cũng chết rồi,việc gì phải tha cho mẹ con họ!”.Vương Hạo tức giận, gương mặt thiếu niên khi ấy tràn ngập hận thù.

“Tao không nhắc lại lần nữa! Mày không được phép động vào mẹ con nhà đó nữa,chie riêng yêu cầu xử lý họ Hạ tao đã đáp ứng,lo cho tốt bổn phận của mình đi!”.Vương Tuấn Kiệt gầm lên,ngón tay chỉ thẳng vào mặt Vương Hạo.

Vương Hạo sững người.

Dù cho có là chuyện kinh thiên động địa gì đi nữa, chưa bao giờ ba anh nổi giận như lúc này.

Vương Hạo xoay người rồi đi, đóng sầm cánh cửa lại.

Vương Tuấn Kiệt ngã xuống ghế, gương mặt nhuốm bi thương.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Báo Thù: Vạn Kiếp Vãn Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Khởi hành tới Nam Phi.

Hai tháng kể từ sự việc lần trước đã trôi qua.

Thời tiết mấy hôm nay dần trở lạnh khiến tâm trạng cô cũng lên xuống thất thường.

Hạ Đồng mỗi khi nghĩ lại về sự việc lần đó, đều cảm thấy mình đã vô lý.

Yêu cầu tổng giám đốc lấy lại nhân quyền cho mình mà từ bỏ hợp đồng xuất khẩu kim cương triệu đô với Lưu thị sao.

Nực cười!

Hạ Đồng ngồi tựa vào đầu giường.

Thám tử Đường đã cho cô một số thông tin có giá trị.

Bức ảnh được chụp ở Trung Quốc, tại một cảng biển.

Thời gian vẫn chưa xác định được, nhưng nhìn thì mẹ cô khi ấy chỉ khoảng hai mươi mấy là cùng.

Người đàn ông cũng rất trẻ, cường tráng khôi ngô.

Có điều rất khó khăn để biết được người này, vì mẹ cô chưa tỉnh lại, mấy chục năm về trước, e là không đào bới ra.

Tập đoàn Hoàng Kim hiện đang hoạt động hết công sức để chuẩn bị ra mắt bộ sưu tập đá quý lớn nhất nhì thế giới, áp ủ trong đó là một viên kim cương chủ chốt, nhưng mọi thông tin về viên kim cương này đều được bảo mật tuyệt đối.

Chính bộ sưu tập này sẽ quyết định chỗ đứng vững chắc của tập đoàn trên thương trường kim cương thế giới, đẩy mạnh vốn đầu tư ra thị trường nước ngoài, một đợt khếch trương hoành tráng sức mạnh của Hoàng Kim nhằm đẩy lùi đối thủ là Tôn thị cũng đang lăm le thâu tóm thị trường kim cương.

Hai đối thủ ngang tài ngang sức đáng gờm đang từng bước chiếm lĩnh trang nhất của tất cả các tuần báo kinh tế, dự đoán sẽ gây đợt sóng lớn khốc liệt trên chiến trận đá quý!

“Đi đến Nam Phi điều tra tình hình bên đó cho tôi. Nhấn với Kelvin liên lạc với bên bang Polo, chuyến giao dịch sắp tới sẽ ấn định ngày, ngay khi tôi đáp chuyến bay xuống đó”.

“Tôi sẽ lập tức thực hiện, thưa Vương tổng!”. Mộ Thanh Tri thể hiện thái độ kính trọng rõ ràng qua điện thoại.

Cốc...cốc...cốc

“Vào đi!”. Vương Hạo tắt webcam, tấm lưng vững chãi dựa thoải mái lên ghế da cao cấp, vẻ mặt còn vương chút mờ tỉnh, nhanh chóng bị thay thế bởi hàn khí lạnh lẽo.

“Vương tổng, chuyến đi khảo sát mỏ kim cương tại Nam Phi đã sẵn sàng, chỉ chờ ngài chỉ định ngày khởi hành!”. Nam Hàn-Thủ hạ được anh tín nhiệm nhất, cúi đầu cung kính.

“Danh sách những người có mặt trong chuyến đi?”

“Thưa,có Vương tổng,cô Helen và một vài nhân viên cấp cao khác!“.”Thêm giám đốc quản lý chiến lược Hạ Đồng vào chuyến đi này,nói cô ấy thu xếp ngày mai có mặt lúc 5 giờ sáng để khởi hành!“.”Vương Hạo gõ gõ ngón tay lên bàn,màu đỏ phát ra từ chiếc nhẫn trên ngón tay anh làm người khác chói mắt.

“Phải đảm bảo tính bảo mật tuyệt đối mọi chuyện!”

“Tôi sẽ ghi nhớ,thưa Vương tổng!”

Hạ Đồng lẻ 'tám thân già cỗi' đến công ty lúc 5 giờ sáng.

Cô đã phải đấu tranh tư tưởng rất nhiều mới lết ra khỏi cái giường được.

Thật là chết chóc cái cuộc đời!

“Cái quái quỷ gì...? Mình còn không biết chút gì về kế hoạch Nam Phi đó,mà tự nhiên phải đi như thế này! Cái tên Chủ tịch đáng ghét!“.”Cô lầm bầm chửi rủa.

“Cô sẽ được biết thêm về kế hoạch đó khi chúng ta trên đường đến Nam Phi“.

Vương Hạo dựa nửa thân người vào chiếc Audi đen tuyền đỗ trước tập đoàn.

Hôm nay anh mặc quần tây đen,áo sơ mi đen xắn tới khuỷu, lộ ra cánh tay khỏe khoắn với từng dây gân nổi lên đầy nam tính.

Mái tóc gọn gàng chẻ ngôi 3-7,ngũ quan nghiêm nghị nhưng có chút phóng khoáng,hào hoa lôi cuốn ánh nhìn mọi cô gái trên đường,anh như một công tử ưu tú,cao ngạo đứng trên ánh hào quang nhìn xuống người trần phàm tục.

Hạ Đồng mặc quần jeans ôm,áo len mỏng màu kem,chân đi giày thể thao.

Mái tóc dài xoã ngang lưng,khuôn mặt không trang điểm cầu kì như mọi khi,giờ đây trở nên long lanh trong suốt dưới ánh nắng ban mai,khiến anh có chút thất thần nhìn cô.

Hạ Đồng như một sinh viên thuần khiết đầy nhiệt huyết,năng lượng tuổi trẻ.

“Vương tổng,chào buổi sáng!“.”Cô ngược nhìn anh,hoạt bát đơn thuần khi này đã thay thế bởi đề phòng,cùng xa cách.

Hạ Đồng không có thiện cảm với anh ngay từ ban đầu.

Từ việc đột đố đến nay,toàn bộ hảo cảm biến mất hết,gọi cô tham gia chuyến công tác này đột ngột,làm Hạ Đồng thêm ác cảm cùng phản đối lời suy nghĩ,cách điều hành của tổng giám đốc tập đoàn cô đang 'nhận lương' hàng tháng.

Anh đứng thẳng người,bỏ hai tay ra khỏi túi quần,tiến tới chỗ cô.

Cô bắt gặp ánh sáng lưng,phản xạ lùi lại,không may vấp phải cái valy.

“Áaa!“.”Hạ Đồng nhắm chặt hai mắt.

Cánh tay vững chắc vươn tới,ôm trọn vòng eo nhỏ nhắn của cô,đem cả thân hình cô áp chặt vào lồng ngực vững chãi,anh không quên hít hà mùi hoa cỏ dễ chịu trên mái tóc cô.

Anh cảm thấy hơi khó chịu khi cô xa lánh anh như thế.

Biết sao đây khi anh cố tình khiến cô mang ác cảm với mình.Cũng tốt,nhờ vậy kế hoạch của anh sẽ trôi chảy hơn và cũng không lưu lại chút tình người.

Bàn tay mềm mại của Hạ Đồng theo phản xạ ôm lấy cổ anh,da thịt tiếp xúc đơn giản như vậy,nhưng khiến bên ngực trái Vương Hạo nổi lên một hồi cồn cào.

Hơi nóng ảm áp từ lòng bàn tay bé nhỏ níu lấy cổ anh,mắt cô nhắm nghiền,không la không giã,im lặng mà té.

Hạ Đồng hoảng hồn,cô mở mắt nhìn thấy bóng người đổ chồng lên cô.

Có mùi hương nam tính quấn quít bên mũi,cảm nhận được cơ thể ấm áp của anh qua lớp áo sơ mi,eo cô tê rần khi anh chạm vào,một góc nào đó trong trái tim cô rung lên khi nhìn sâu vào đôi mắt đen sâu thẳm ấy,cô thấy cả cuộc đời thăng trầm,thấy cả năm tháng quá khứ trôi qua dần bào mòn trái tim anh,tình duyên lý trí kiên cường,không ngại sóng gió của người đàn ông 'hồ phong hoán vũ' trên thương trường khốc liệt này.

Trong một khoảnh khắc,cô dường như muốn tìm hiểu thêm về người đàn ông này,về con người anh,về cuộc sống của anh,chứ không còn hứng thú tiền

bạc,danh vọng xa xỉ anh khoát trên người.

Hạ Đồng có cảm giác,người đàn ông này không như cô đã nghĩ.

Cô tự hỏi...liệu...anh có biết yêu là gì không?

Vầng nắng bình minh chiếu xuống,soi rọi xuống hai con người phàm trần kia, làm tan chảy dần một trái tim băng lãnh và soi sáng dần một tâm hồn thuần khiết,mọi hận thù đon phượng từ một phía đang dần cạn năng lượng,mở đầu cho một mối tình 'khắc cốt ghi tâm',kéo dài theo những 'sóng gió thiên tai' đổ ập xuống sau này!

“Mẹ Bạch! Hôm nay...hức hức...anh ấy không cho con cùng đi đến Nam Phi!“Lệ Triết Giang mới sáng sớm đã như con lóc ào đến Vương gia.

Bạch Như Tuyết mặc bộ sườn xám xẻ đuôi màu đen,thêu hoạ tiết cảnh đào bằng chỉ vàng,thập phần sang trọng và quý phái.

Bà ta mỹ lệ ngồi nhấp trà ngoài vườn hoa hồng của Vương gia,khẽ nhủ mày.

'Cái con nhỏ này đã không biết phép tắc lại còn hành xử ngu ngốc như thế,thằng Vương Hạo không ưa nó là đúng.Đáng đời!'

Bà ta rửa trong đầu rồi quay sang nở một nụ cười hiền hậu.

“Giang nhi,con đừng như vậy! Vương Hạo nhà ta vì tính chất công việc nguy hiểm nên mới lo nghĩ cho con,không cho con theo là vì muốn con an toàn thôi!Con cũng biết Nam Phi phức tạp như thế nào mà!”

“Thật sao...hức...“Lệ Triết Giang mặt mũi tèm lem nước mắt nhìn người phụ nữ trước mặt,ánh mắt còn vương chút mờ mịt,âm muội,nhưng nhanh chóng được che giấu bằng vẻ mặt tủi thân và đôi mắt ngây thơ đọng nước.

“Là thật sự! Con nên nghĩ đến hôn nhân sau này của con và Vương Hạo nhà ta,đừng vì chút xa cách mà quên mục đích chính!”

“Nhưng...chuyến đi này,anh ấy giấu con đem theo con tiện nhân đó đi cùng nữa.Không nhờ người trong công ty thân tín báo lại với con,thì con đã không biết gì rồi...hức...”

“Sao chứ...“Bạch Như Tuyết đặt tách trà xuống bàn.

Bà ta ngạc nhiên khi nghe Vương Hạo dám đưa một người phụ nữ mà anh chưa hiểu rõ đến Nam Phi,mảnh đất vàng của cả Vương gia,coi như là huyết mạch thịnh vượng của cả gia tộc.

Vì tại đây đa phần đều là các mỏ kim cương đá quý,toàn quyền khai thác của Hoàng Kim.

“Cứ yên tâm để chuyện này cho mẹ,con cứ lo việc yêu thương và chăm chút cho hôn sự của con và Vương Hạo đi!”

Gương mặt Bạch Như Tuyết lạnh đi mấy phần,về nhu mì giờ đây được thay thế bởi toan tính và âm mưu chảy tràn trong con ngươi đen lay láy đang đảo qua đảo lại.

“Dạ con nghe theo mẹ...”

Lệ Triết Giang nhấp một ngụm trà,con người làm loạn ầm ĩ lúc này giờ nhìn mãi không ra,nụ cười nhẹ nở trên môi,ánh mắt cô toả hài lòng liếc nhẹ người đàn bà trước mặt.

'Hạ Đồng,mày dám bước chân vào kế hoạch của tao? Được lắm,vậy tao không ngại đem mày làm con thí tốt! Là trách tại sao mày xuất hiện không đúng thời điểm thôi'.

Nhà họ Hạ đã gây trở ngại cho bà ta quá nhiều,hết mẹ tới con...

Bạch Như Tuyết thề không diệt hết gốc gác chính tông họ Hạ,bà ta sẽ từ bỏ vị trí Vương phu nhân.

Bạch Như Tuyết khôi phục lại dáng vẻ cao quý.

Nhẹ nhàng khuấy tách trà.

Nhưng mọi hành động của bà ta đều đã lọt vào tầm quan sát của một người.

'Tao sẽ tặng mày món quà đặc sắc khi mày trở về,Vương Hạo!'

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Báo Thù: Vạn Kiếp Vãn Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 13: Mỗi thâm tình thành mỗi thâm thù.

“Chúng ta đã để vuột mất cơ hội sở hữu mỏ kim cương Red tại Nam Phi vào tay Vương Hạo thừa Tôn chủ...”

Rầm!

“Ngươi tự biết trừng trị mình như thế nào chứ”. Giọng nói lãnh đạm vang lên.

Khi Tôn Đăng càng tỏ ra trầm tĩnh trước một chuyện nào đó, thì chắc chắn cơn giận của anh đang lên tới tột đỉnh, nguy hiểm vô cùng.

“Thù hạ tuân lệnh!”.

Bất cứ thù hạ nào dưới trướng Tôn Đăng, sẽ biết tính cách của anh vô cùng lãnh khốc, tàn bạo.

Nhưng lại anh minh, sáng suốt vô cùng trong tác phong lãnh đạo bang hội: 'Có công khen thưởng, có tội khắc phải trừng trị'. Nên rất được các thù hạ tôn trọng, kính sợ.

“Luru Nhiên, nhẹ tay với Lạc Lôi”.

Giọng anh trầm khàn vang lên.

Dù sao cũng chính người của Vương Hạo bên Nam Phi đã gài họ vào bẫy, khiến Lạc Lôi trở tay không kịp mà mất mỏ kim cương.

Chính anh cũng không ngờ Vương Hạo lại có bản lĩnh này, chỉ ngồi ở thành phố S mà vẫn một ngón tay tiêu diệt hết kế hoạch 'đánh chiếm' mỏ kim cương Red mà anh nhòm ngó suốt nửa năm qua.

Hắc Long đã hùng mạnh, nay càng chạy thần tốc vươn tay sang cả kinh doanh quốc tế.

Bang hội thời hiện đại không còn chém chém giết giết, kinh doanh phi pháp nữa, thay vào đó hoạt động ngoài ánh sáng, dưới sự quản lý chặt chẽ của pháp luật, nhưng người ta nói, cái gì càng sáng dễ thấy bằng mắt thường, càng che đậy nhiều thứ không thể tưởng tượng nổi.

“Vâng thưa ngài!”.

Luru Nhiên khề thờ phào, quay lưng cung kính lui ra.

Anh biết nếu chủ nhân của anh thật sự áp dụng hình phạt đó, chả khác nào lãng phí tên đồng nghiệp của anh!

Luru Nhiên và Lạc Lôi là hai thù hạ thân tín nhất của Tôn Đăng.

Họ đã theo anh từ lúc anh còn là một thanh niên trẻ tuổi.

Anh thật sự xem họ như anh em ruột thịt, đối xử rất chân thành nhưng không hề kiêng nể hay thiên vị cho hai người bọn họ.

Đó cũng là điều khiến họ rất khâm phục bản lĩnh mạnh mẽ, quyết đoán của anh.

Tôn gia nhiều đời trước tham gia vào xã hội ngầm, làm giàu lên cũng nhờ đó, nhưng mấy năm gần đây đã dần rời bỏ Hắc đạo, dùng việc kinh doanh đá quý khuếch đại gia tộc.

Một tay Tôn Đăng đã đưa Tôn gia lên tầm cao mới, nhưng anh không hoàn toàn loại trừ đi gốc gác đen mà vẫn quản lý bang Thanh Thiên, chỉ là không quá rầm rộ tại Việt Nam.

Bang Thanh Thiên chi phối rất mạnh quyền lực và chính trị Châu Âu, thấu tóm nền kinh tế chứng khoán thế giới, từng khiến cho tập đoàn vận tải X phải phá sản, chủ tịch tập đoàn là Henry J. đã tự sát do món nợ ngân hàng quá lớn. Tội mà họ phạm là dám từ chối lời đề nghị 'hợp tác ngầm', nhằm hợp thức hoá con đường buôn lậu vũ khí qua Châu Âu của Tôn Đăng.

Khoảng thời gian trước, tức đời thứ 6 của Tứ đại mãnh hổ, cách đây 65 năm, hai gia tộc Vương-Tôn từng có mối quan hệ thâm tình khăng khít.

Tôn Đăng và Vương Hạo từng là những người anh em tốt, văn võ song toàn, lúc đó sự lớn mạnh của hai gia tộc làm các thù lĩnh khác trong Hắc đạo kiêng kỵ, dè chừng.

Khi Vương Tuấn Kiệt, người ngồi lên chiếc ghế lão đại đời thứ 7 của Tử đại mãnh hổ, đã ra lệnh thanh trừng các gia tộc dám làm ăn móc nối lên với các nước Châu Âu, đem công hiến của mình dâng cho người ngoài, trong đó có cả Tôn gia.

Nhưng vì sự lớn mạnh của mình, Tôn gia chỉ tổn thất một phần, tuy không nhỏ, nhưng cũng không đủ sức công phá gia tộc này.

Kể từ sự kiện rung chấn giới Hắc đạo toàn cầu đó, mà Tôn gia và Vương gia chấm dứt quan hệ thâm tình mãi mãi, vì nề tình xưa nghĩa cũ nên 'nước sông không phạm nước giếng' đến tận hôm nay.

Riêng Vương Hạo và Tôn Đăng, họ có mối thâm thù riêng thật sự rất sâu sắc.

Đó là cả một câu chuyện dài đau thương...

“Vương Hạo, cậu không được phép gục ngã, đứng dậy cho tôi!”.

Tôn Đăng giận dữ, xông tới đâm liên tục vào mặt Vương Hạo.

Khoé miệng anh vì cú đâm của Tôn Đăng mà bị rách, khiến máu tươi rỉ ra.

Anh chỉ dùng lưỡi liếm máu đi, hoàn toàn không có bất kì hành động nào đáp trả Tôn Đăng, anh trở lại sô pha, vẻ mặt điềm tĩnh như không có gì trên đời này còn quan trọng cho dù là tận thế.

Không gian nhanh chóng chìm vào yên tĩnh.

Vương Hạo ngã người nằm tùy tiện trên sô pha.

Tôn Đăng đứng ở cửa sổ, ánh nắng vàng ươm đổ lên người anh, khiến anh trở thành điểm sáng lộng lẫy nhất của căn phòng, nhưng đáng vẻ người đàn ông cô độc, lặng im, tàn thuốc cứ rơi xuống chân anh, khói toả ra khắp căn phòng.

“Về đi”.

Vương Hạo khàn khàn buông một câu, giọng nói anh vẫn trầm âm và uy nghiêm, nhưng trong đó không còn chút cảm xúc nào, toàn là chán nản.

“CMN...tôi mặc xác cậu”.

Tôn Đăng tức giận đá cửa bỏ đi.

Cả căn phòng lại chìm vào tịch mịch.

Ánh hoàng hôn hôm nay sao đẹp thế lương, chiếu rọi vào lòng anh, chiếu rọi vào nhân tính con người anh, chiếu cả những tội lỗi mà anh gây nên, chiếu vào hai bàn tay vậy máu...

“Hạo...á á!”

“Tôn Thy Thy!”

“Báo cáo pháp y cho thấy, nạn nhân chết do chấn thương sọ não và mất quá nhiều máu”

“Đồ khốn nạn!”

Bóp!

“A...“Vương Hạo giật mình thức giấc.

Mồ hôi lấm lem trên trán anh, ngực và lưng áo ướt một mảng, gương mặt nhợt nhạt kinh hồn chìm trong bóng tối nhưng không làm mất đi vẻ điển trai, quyến rũ của người đàn ông này, mà còn tăng thêm vẻ lười biếng, mà nị khó cưỡng.

Anh ngồi bên mép giường, đầu gục xuống, mái tóc loà xoà trước trán che đi đôi mắt đen tinh anh.

Ngay khoảng khắc này, giác quan của anh lại rung lên một hồi, như thể anh sắp mất đi thứ gì rất quý giá, như thể chuyện đáng sợ 5 năm trước lại sắp diễn ra...một lần nữa.

“Thưa chủ nhân, trời sắp bão rồi, ta nên quay lại xe thôi”. Lạc Lôi cung kính nói nhỏ với Tôn Đăng.

Anh cũng không muốn phá bình yên phút tĩnh lặng này,nhưng quả thật mưa sẽ rất to,anh sợ trên đường xảy ra sạt lở.

“Đi”

Tôn Đăng thở dài,từ từ đứng dậy,anh hơi khom lưng,tay vuốt ve dịu dàng ngắm ảnh người con gái cười hạnh phúc trên bia mộ.

Ánh mắt anh tràn ngập đau thương,là ánh mắt anh chỉ dành cho duy nhất một người trên đời.

“Thy Thy,anh đi trước,em ngủ ngoan!”.

Tay anh lưu luyến rồi đi,gọng nói độc thoại đầy sùng ái vang lên thê lương,bước chân anh chậm rãi,nén hương thấp một canh giờ trước,đã lụi tàn.

~VOTE~ đi nào :“

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Báo Thù: Vạn Kiếp Vãn Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: “Từ khi nào ngay cả việc ôm tôi cũng muốn tính phí rồi!”

Hạ Đồng gần như muốn ngạt chết trong đống tài liệu phát triển chiến lược mà Vương Hạo quăng cho cô lúc vừa xuống máy bay.

'Không lẽ đón tiếp mình tại Nam Phi rộng lớn chỉ có mấy thứ công việc nhàm chán này hay sao...'

Cô lặn lội nhăn nhó trên giường.

Anh đã giao cho cô phải nghiên cứu hết đống tư liệu về kim cương,kỹ thuật cắt mài,khai thác mỏ,cách thức đấu thầu,cả cách thức cướp mỏ kim cương cũng phải học trong một tuần,để tham gia một bài thi thăng chức gì đó cho nhân viên cấp cao,nhằm điều tra năng lực,kỹ thuật và chuyên môn.

Thăng chức đồng nghĩa với tăng lương.

Cô chỉ mãi chìm đắm trong những con số chỉ thị mức lương ngày càng tăng lên không kiểm soát nếu chức vụ được thăng cấp sau lần thi này,lặn qua lặn lại,cười lên như phát rồ,biểu cảm sung sướng không tả hết bằng lời,mà không hay biết có hình dáng nam nhân đang đứng ngay cửa phòng ngủ,đầu cháy ba dài ba vạch đen,ám khí treo lưng lửng trên đầu.

“Này!”:Vương Hạo quát lên,grong mặt nhăn nhó,biểu cảm như muốn đấm phát cho cô tỉnh lại.

Đây là cái đũa anh sẽ trả thù?

Là cái đũa không biết hình dáng ra sao,đến tận giờ mới kiếm được cơ hội giải toả mối hận anh áp ủ hơn chục năm trời,anh quyết phải khiến nó sống không bằng chết sao?

Nghĩ đi nghĩ lại vẫn không giống đang đi trả thù...

“Á...sao sao...anh vào đây được chứ?”:Hạ Đồng giật cả mình,vội bật dậy,đứng trên giường,ngón trỏ chỉ vào người đàn ông,mắt tròn to.

Anh lắc đầu rồi quay lưng bỏ đi.

Cô nhanh chân đuổi theo sau.

Anh đi từ phòng ngủ của cô xuyên qua một hành lang ngắn ra phòng khách.

Phòng khách xây theo dạng hình vòng cung,có ban công bao quát toàn khung cảnh bên ngoài,sàn trải thảm dày màu đỏ trầm,làm nổi bật đôi bàn chân nhỏ trắng như ngò sen đang bước từng bước ngắn đuổi theo nam nhân.

Đi hết phòng khách là tới một phòng ăn nhỏ,thiết kế như một căn bếp gia đình cao cấp,không quá to không quá nhỏ,đèn chùm toả ánh sáng vàng nhạt dịu dàng tạo cảm giác ấm áp cho khách hàng như đang ở nhà mình.

Cuối phòng bếp có một cánh cửa gỗ màu đỏ đô,tay nắm cửa mạ kim loại vàng đẳng cấp,bốn góc cửa chạm khắc họa tiết tinh xảo,mãn nhãn.

Vương Hạo mở cánh cửa ra.

Không gian bên kia là một thế độc lập y hệt như bên của cô.

Vẫn xuyên qua phòng khách, rồi đến phòng ngủ, nhưng không gian nơi có phòng ngủ lại được xây với chiều rộng to hơn, đối diện phòng ngủ là thư phòng lớn. Cả hai không gian đều dùng chung một phòng bếp.

Lúc mới tới do quá mệt vì bay đường dài nên cô vẫn chưa đi tham quan, giờ mới được mở mang tầm mắt.

'Chắc phải đắt tiền lắm!'

Cô cảm thán chân thành trong đầu một câu, hai mắt nhìn ngang dọc xung quanh rồi chuyển sang dừng trên người anh, cô liền quay đi, biểu cảm sống động cất sâu, cảm giác của cô là người đứng trước tầm mắt lấp lánh như thể một kim chủ đang toả ánh hào quang lộng lẫy.

Anh không nói gì, lạnh lùng, xoay người vào phòng ngủ.

Ngoài này Hạ Đồng nhìn anh bĩu môi, rồi chạy xung quanh, tay chọt ngoáy mọi thứ trong phòng khách.

Lúc anh trở ra, Hạ Đồng đang đứng trước ban công, rèm cửa dày được cô kéo dạt gọn gàng qua hai bên, cửa kéo thủy tinh cũng mở ra, nắng và gió tràn vào, đem toàn bộ sinh khí hoà quyện không gian trong phòng, nắng điểm từng hạt bụi li ti quán quít lên mái tóc đen dài, như thể tóc cô dính kim tuyến lấp lánh, xoã rộng trên đôi vai gầy, gió cuốn từng đợt nhẹ nhàng trên tà váy cô.

Cô rục rờ trong ánh nắng ban mai, quay đầu nhìn anh, ánh mắt trầm tĩnh, ngũ quan hờ hững.

Vương Hạo dờ dẩn nhìn cô.

Thích!

Tìm anh đập mạnh một nhịp, trong thời khắc này, anh hoàn toàn muốn nó lắng đọng mãi, không muốn tan đi.

"Nhìn cái gì?" Hạ Đồng thấy anh cứ ngó ngàng ra liền chạy vội lại.

Gương mặt nhỏ ngẩng lên nhìn anh, từ góc độ này, chỉ cần anh đưa tay, là có thể ôm chặt cô vào lòng.

Nghĩ sao làm vậy, Vương Hạo bất ngờ ôm Hạ Đồng, khuôn mặt nhỏ vùi sâu vào lồng ngực anh, tay anh vòng quanh tấm lưng nhỏ, cảm nhận mùi hương hoa cỏ dịu nhẹ trên tóc cô, tâm tình bỗng chốc dễ chịu hẳn.

"Á..." Cô vùng vẫy đẩy anh ra, luôn miệng mắng anh là đồ điên! Nhưng vẫn không độ lại sức lực đàn ông.

"Cô nên đứng yên nếu không sẽ gây họa!" Anh khẽ nhắm mắt, cầm tựa lên đỉnh đầu cô, giọng nói trầm trầm có chút lười biếng, những vẫn đủ sức khiến người khác phải cân nhắc khi nghe, tan chảy trong thanh âm nóng bỏng ấy.

Hạ Đồng không còn là con nít, cô đương nhiên hiểu rõ điều mà anh vừa nói mang hàm ý gì.

Đảm bảo an toàn cho bản thân trước là tốt nhất, thế diện có thể tính sổ với anh ta sau!

Cô cũng tham lam vùi sâu vào lồng ngực rắn chắc của anh, mũi nhẹ hít hà mùi hương gỗ trầm bông đầy lồi cuốn trên cơ thể người đàn ông.

Đó không phải là mùi hương nhân tạo từ nước hoa, là mùi phát ra tự nhiên của cơ thể, là mùi hương quyến rũ rất riêng từ người nam nhân này, có một khoảng khắc, cô chợt nhận ra tim mình đã đập rất nhanh khi đối diện với anh, khi đứng gần anh, nhưng... cô nghĩ do anh quá áp bức người khác, tạo cho cô cảm giác căng thẳng cơ bản mà một nhân viên đối diện với người sếp lớn của mình, đặc biệt là người sếp khó tính, kỳ quặc này.

Chắc là vậy... tất cả chỉ là do căng thẳng thôi!

Tầm năm phút trôi qua, Hạ Đồng cũng dứt khỏi suy nghĩ miên man, nhưng theo cô cảm nhận, hình như Vương Hạo vẫn chưa có ý buông cô ra.

Hạ Đồng dùng sức đẩy mạnh anh ra, làm động tác thờ ơ phỉ phò.

"Nghet thờ chết mất, anh tính ôm chết tôi à! Từ khi nào mà cả ôm tôi cũng muốn nghĩ tới chuyện tính phí rồi này!"

"Vậy lại cho tôi ôm em tí nữa"

Anh mặt dày ra yêu sách.

"Mơ đi nha!" Hạ Đồng quay đầu hét lớn, toan bỏ đi.

"Tôi trả thêm gấp đôi số tiền thưởng cuối năm cho em bằng đôla nếu em muốn!"

Hạ Đồng quay người tiến về phía anh, chân trần chạy trên tấm thảm mềm mại, gấp gáp như sợ anh đổi ý, sà ngay vào lòng anh, cánh tay thon thả quấn chặt eo anh, đầu vùi sâu vào áo len mềm mại.

“Tôi đã thu âm lại rồi, anh không được nuốt lời đấy!”

Vương Hạo cứng người.

Anh không ngờ cô dám làm vậy, chỉ là buộc miệng châm chọc cô, không ngờ cô lại chạy lại sà vào ôm anh như thế này.

Chết tiệt!

Tìm anh lại đập lên nữa.

Cái người phụ nữ tham tiền này, hết thuốc chữa!

Có phải... ai cho cô tiền cô đều làm vậy không? Bất kể là người đàn ông nào sao?

Khoan...

Hạ Đồng là con gái nhà họ Hạ, là kẻ đã hại chết mẹ anh, kẻ khiến anh mất đi yêu thương, mất đi người quan trọng nhất cuộc đời, khiến gia đình anh tan nát.

Ánh mắt Vương Hạo lạnh đi, vẻ chán ghét áp đảo đẩy lùi hết dịu dàng trên mặt đi.

Trái tim đang lơ lửng rơi xuống.

Hiện thực vẫn là hiện thực, kế hoạch vẫn phải tiến hành.

Anh bắt giắc cau mày, đẩy cô ra, quăng cho cô mấy cái túi giấy lớn bé, dậm chân đi vào phòng ngủ.

Rầm!

Tiếng đập cửa làm Hạ Đồng hoảng hồn.

Nhưng cô nhanh chóng tìm lại giọng nói lạnh lạnh của mình.

“Này Vương tổng! Đừng quên tiền thưởng cuối năm gấp đôi bằng đôla của tôi nhé!”

Cô cười khúc khích trêu chọc anh, tay xách đồng hồ túi giấy, tâm tình thoải mái, vui vẻ nhảy chân sáo về phòng mình.

P/S: Hello mọi người!!!

Mình đã thi xong và comeback rồi đây!

Chương này được coi như phần mở đầu cho đoạn tình cảm Vương-Hạ sau này, cũng sẽ dẫn đến rất nhiều biến cố (tuy mình chưa nghĩ ra thông suốt lắm cho nội dung truyện -.-)

Nhưng mình xin nhấn mạnh!

Mình muốn có một cốt truyện phải khiến độc giả ít nhiều cảm thụ sâu sắc được đoạn tình cảm của hai người này, lại muốn thật thực tế, không quá cầu huyết hoặc ngôn tình.

Nên có thể chap ra sẽ lâu tí hoặc số lượng chap có lẽ không ngắn.

Nên mong các bạn thông cảm cho tiến độ up chap cũng như chất lượng truyện (đôi chỗ tẻ nhạt hoặc khá chán) do mình mới thử sức và đang cố gắng trau dồi rất nhiều =)))

Cám ơn các bạn đã đọc đến dòng này!!!!

Hãy Vote tăng động lực nhé!

Vì đó cũng là một cách động viên người viết mới như mình rất nhiều, thể hiện các bạn quan tâm đến mình :“

Yêu các bạn!!!!!!!~~~~

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Báo Thù: Vạn Kiếp Vãn Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Chuyến đi săn.

“Thưa chủ nhân, đã xác thực chuyện Vương Ca tới Nam Phi rồi ạ!” Lạc Lôi kính cẩn lên tiếng.

“Trình bày”. Tôn Đăng khẽ lắc nhẹ ly rượu, thứ nước đỏ tươi ấy sóng sánh toả ra thứ ánh sáng quý dị, hắt lên khuôn mặt cương lĩnh nam tính, bội phần quyến rũ, ma mị.

“Thưa chủ nhân, Vương Ca đã cho tiến hành khai thác thăm dò mỏ Red, ngày mai buổi ra mắt khánh thành mỏ kim cương sẽ được tổ chức tại khách sạn Night Life ở Nam Phi và...”

Lạc Lôi hơi ngập ngừng.

Đôi mày anh tuấn nhíu lại tỏ vẻ không hài lòng: “Nói!”

Ngữ khí có phần áp bức.

“...có Ngài Hades nữa”. Ánh mắt anh nhìn Tôn Đăng, hơi thăm dò, nhưng chỉ nhận được sự âm u bất định từ con người ấy.

“Ha...trò vui bắt đầu rồi đây!” Tôn Đăng nhếch mép cười, nhàn nhã hướng người về phía trước, nốc hết ly rượu, đôi chân dài bật đứng dậy, bàn tay nhàn nhã đút túi quần, ung dung bước đi.

“Chuẩn bị phi cơ. Chúng ta qua Nam Phi một chuyến, tôi lại thấy nhớ Vương Ca rồi!”

Anh huyết sáo vui vẻ, giọng nói ra lệnh đầy mê hoặc cất lên, âm hưởng trầm bổng lôi cuốn.

Lúc này đã là bảy giờ tối, cô cùng Vương Hạo mới dùng cơm xong.

Hạ Đồng vừa tắm xong, khoanh chân ngồi trên sofa ăn vặt, coi TV.

“Ha ha...mắc cười chết được!”

“Đáng đời bị thế đáng lắm!”

“Ồ kia...hức...sao anh lại rời bỏ cô ấy!”

“Đồ con hồ ly tinh! Đánh chết nó đi!”

“Fuck! Chết tiệt!”

Hạ Đồng bày đủ biểu cảm ra khi xem TV, cho đến khi bực bính bị ai đó giật mắt, TV tắt phụp đi, cô mới gào lên.

“Này! Anh điên hả!”

“Coi bộ công việc tôi giao cho cô không đủ nhiều hử? Vẫn còn nhàn nhã giải trí được!”

Vương Hạo tùy hứng ngã lưng ngồi xuống ghế, ngang nhiên coi đây như là ghế của mình.

“Này Vương tổng đây là gối của tôi!” Cô bực dọc giật cái gối nhưng anh đang ôm trong lòng, bộ dáng trẻ con giận dỗi rất đáng yêu.

“Vẫn còn nhớ rõ tôi là Vương tổng cơ đấy!” Anh liếc nhìn cô.

Lần đầu anh thấy Hạ Đồng mặc mặc không trang điểm, không váy áo xa hoa ở khoảng cách gần như lúc này.

Lúc trước có xem cô trên ban công đêm trăng hôm đó, anh cũng chỉ đặc tả vẻ đẹp này tại khoảng cách xa.

Tiếp xúc như lúc này thấy thật sự gần gũi.

Khung cảnh tối hôm nay, một nam một nữ, ngồi trên sofa, cùng xem TV, cùng ăn quà vặt, người phụ nữ thì lý sự cãi vã với người đàn ông, ngược lại anh chỉ đơn thuần nghe cô nói, lâu lâu chêm vào châm chọc vài câu, tay không ngừng bóc vỏ bánh nhét vào mồm người phụ nữ, người khác nhìn vào, không giải thích thì thật sự trông như một đôi yêu nhau, nói sâu xa hơn là một đôi vợ chồng mới cưới, sau một ngày làm việc vất vả, trở về dành thời gian cho nhau, khung cảnh của căn phòng nghiêm nhiên tô điểm thêm khung cảnh 'gia đình hạnh phúc' này. Vương Hạo anh, nhìn vào đôi mắt hấp háy ánh thuần khiết của cô, lúc thì trừng to đe dọa, lúc thì miết thành một đường cong tuyệt mỹ, khi thì lại mờ to đầy kinh ngạc, cái miệng nhỏ ba hoa chích choè với anh

đủ mọi loại phim cô coi: Từ phim dài tập cô cho là khai thác nội dung rất hiện thực, anh thì cho rằng nhảm chán; phim thần tượng cô cho là siêu cấp đáng yêu, anh lại bảo nhảm nhĩ điên cuồng; phim ngôn tình lãng mạn cô bảo rất sâu sắc, để lại nhiều trải nghiệm tình yêu chân thực, anh cho là cầu huyệt; phim ma cô nói thật thần bí, lôi cuốn, anh vui đập là không có tính khoa học, mê tính dị đoan cần bài trừ; phim thần tiên kiếm hiệp cô cảm thán nam thần như hoa, bay lượn như chim, anh phì cò ngày té đập mặt, gãy cánh...

Hai người cãi vã nhau bất cứ chuyện trên trời dưới biển, là ngày anh nói nhiều nhất trong ba mươi mấy năm tồn tại trên đời, là ngày cô có đối thủ đấu võ mồm đệ nhất thiên hạ với mình, vô bánh thì vút lẫn lốc từ trên bàn xuống sô pha, quăng bừa bãi dưới đất, vô kẹo, lon bia, lon nước ngọt, tới cả gối tựa, sách báo... đều là vũ khí cô công kích anh, cô thiếu điều muốn vớ luôn cả bình hoa thủy tinh, gạt tàn, cái remote TV... nện thẳng vào khuôn mặt người đàn ông tuần tú trước mắt.

Cuối cùng cuộc chiến võ mồm chỉ thật sự kết thúc khi cái gối cùng trên sô pha ném vào mặt anh, bọc bánh cuối bị cô nhai hết, máu dâng lên đầu cô khiến hai má đỏ bừng, tai như muốn xi khói tức, 'tôi một câu anh một câu' hết lời với Vương Hạo.

Hạ Đồng nhanh chân biến mất sau cánh cửa phòng ngủ, hét lên một câu: "Tôi không phục!"

Vương Hạo biểu cảm thiếu máu não với đứa con gái đời sống xã hội thì hào quang, tươm tất, ăn nói nhu mì, cử chỉ đúng mực, thành công có thừa, nhan sắc không thiếu... Qua chuyện đi này, anh biết rõ một câu nói và lãnh hội sâu sắc ý nghĩa câu nói này: Không được xem mặt mà bắt hình dong!

Đời sống thường ngày của cô thật sự quá lười thôi, bừa bộn, lại mang phong thái lười biếng đệ nhất, ngủ ngày đệ nhất, ăn nhiều đệ nhất, nói chuyện cảm cả vào mồm người khác cũng đệ nhất, đã vậy còn không coi một người làm bếp như anh ra gì, chỉ mới thật sự tiếp xúc với cô chưa đến hai ngày anh mới bắt đầu thấu hiểu tại sao đến tận bây giờ đã hai mươi tám cái xuân xanh rồi cô vẫn còn ế, trong khi điều kiện bên ngoài không tồi, nói đúng hơn là nổi trội hơn người khác.

"Ha...haha..." Anh cười bất lực đi về phòng, cho người lên thu dọn đồng bừa bãi của cô.

Khi vào phòng anh buông mình xuống giường.

Hạ Đồng...

Nếu người phụ nữ này không mang họ Hạ thì tốt quá.

Nếu cô không phải con gái độc nhất của Hạ Minh Hoàng thì tốt quá, anh sẽ không phải làm chuyện thế này với cô, không phải trả thù, không phải khiến cô từng bước lao vào kế hoạch của anh.

Tại sao anh vẫn cảm thấy, kế hoạch trả thù của anh không tròn trịa?

Anh thì không đủ sâu sao, hay anh không thể nghĩ ra lỗi lầm của cô là gì để trừng phạt?

Tầm hai giờ ba mươi phút sáng-Sân bay chuyên dụng của tập đoàn Tôn thị tại Nam Phi.

"Thưa chủ nhân, đã sắp xếp một biệt thự riêng biệt cho ngài!"

Lạc Lôi cung kính cúi đầu trước Tôn Đăng.

Anh cường lĩnh bước đi trước, hai bên trái phải dưới anh một bước là Lạc Lôi, Lưu Nhiên, phía sau là sáu thủ hạ khác.

Chiếc limo đen hào nhoáng lướt như bay trên đường, đỗ xích trước một toà nhà biệt lập với không gian bên ngoài, tạo khung cảnh như thể Thành phố S ở Việt Nam.

Xe tiến vào cổng chính, đỗ trước khoảnh sân rộng, bao bọc bởi hàng tre dài hình vòng cung, cùng tường cổng cao lợp mái ngói đỏ mang phong cách truyền thống đặc trưng.

Cửa xe vừa bật mở, Tôn Đăng mặc vest đen bước ra.

"Tôn chủ nhân!"

Hai hàng người mặt mũi bặm trợn, mặc vest đen cung kính cúi người, hô to đầy hào sảng.

Ánh mắt lạnh lẽo, nghiêm nghị quét quanh, gạt đầu một cái rồi sải bước tiến vào phía trong, Lạc Lôi cùng Lưu Nhiên nhanh nhẹn nối gót theo phía sau, ba nhân dạng biến mất sau cánh cửa gỗ đồ nặng nề.

"Chủ nhân, tôi nay lúc bảy giờ, lễ khánh thành sẽ bắt đầu!"

"Tôi nay sẽ đi sẵn!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Báo Thù: Vạn Kiếp Vẫn Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 16: Bóp mạnh (H).

Rầm..

Rầm..Rầm..Rầm

Rầm..Rầm

“Aa...im lặng cho tôi!”

Tức thì một cái gối bay vèo đáp lên cửa.

“Hạ Đồng, cô dậy mau cho tôi!”

Vương Hạo tay đập miệng gào lên không có dấu hiệu ngừng lại.

“Anh là đồ không có nhân tính, máu lạnh vô tình!” Cô vừa hò hét, vừa tung cửa ra, bộ dáng hung dữ như muốn nhai đầu anh tới nơi. “Đừng có mà phiền tôi đang ngủ!”

Bộ dạng ban sáng của phụ nữ đúng là không nên chiêm ngưỡng.

Thật sự anh bị cô dọa cho hồn bay phách tán.

Cô lúc này, đầu tóc rối tung, gương mặt mơ ngủ nhìn ngốc không tả nổi, quần áo xộc xệch ống ngắn ống dài, tay xách gối, tay không ngừng che miệng ngáp liên tục, như mấy kẻ nghiện thuốc nặng.

“Tôi cho cô năm phút, không có mặt ở phòng ăn chính tề, tôi trừ hết tiền thưởng cuối năm!” Anh vừa nói vừa làm động tác bấm giờ trên điện thoại.

Khi nghe nhắc đến tiền cuối năm, nhất là hai chữ 'trừ lương' máu chột.

Hạ Đồng như được lên dây cót, cô tung gối chạy vọt vào nhà vệ sinh đóng rầm cửa lại, chỉ hận không thể có ba đầu sáu tay làm mọi việc nhanh chóng.

Khi cô đi rồi, Vương Hạo mới có dịp thưởng thức lại phòng ngủ của cô. “Ha...” Anh chết lặng đi trong vài phút.

Gối thì cái này cửa cái dưới sàn, mền nửa trên giường nửa dưới đất, nùi lộn xộn khắp giường ngủ, bàn trang điểm mỹ phẩm la liệt, tủ quần áo mở bung, dù có toàn đồ hiệu đắt tiền đi nữa, cũng chỉ còn thấy đồng bừa bộn vất lung tung, dưới sàn chỗ góc phòng có kê bàn làm việc nhỏ thì la liệt giấy tờ, bản thảo, sách báo...

Xem ra cả đêm qua cô đã nghiền cứu tài liệu anh đưa sao!

Vương Hạo thoáng chút tia u ám rồi nhanh chóng bị che lấp đi mất.

Anh cho tay vào túi quần, ung dung đi ra ngoài.

Một bàn thức ăn sáng được dọn ra, Hạ Đồng kéo ghế ngồi đối diện Vương Hạo.

Cô bây giờ rất tỉnh táo, vẻ tươi sáng rạng rỡ khi thấy thức ăn thật sự đánh lừa thị giác người khác, cứ ngỡ đây không phải là con người khó chịu như bà cô tới kỳ mãn kinh lúc này.

“Tâm trạng cô thật sự sẽ thay đổi chóng mặt khi thấy tiền và đồ ăn sao?” Anh tò mò, đưa gậy gắp com trong chén.

“Tất nhiên! Con người tôi rất trọng hai thứ trên, chẳng phải nó là thứ tất yếu nuôi sống con người sao!” Cô gấp miếng thịt bò xào đậu que cho vào miệng ăn ngon lành.

“Đối với tiền cô không quan trọng người cho sao?” Anh lại tiếp tục thắc mắc, bản thân lại không ý thức được mình càng ngày nói càng nhiều trước mặt cô. “Không hẳn, tôi không khoi khoi lấy tiền của người khác mà không phải do tôi có công làm ra, nhất là của đàn ông”. Cô lại gấp thêm miếng cá hấp tương, liên tục nhai nhóp nhép.

“Tại sao tôi bảo cô ôm tôi, tôi trả tiền cô cũng dám ôm?” Anh buông đũa chấp tay nhìn cô ăn, tiếp tục dòm hỏi.

“Tôi trừ anh thôi, chứ tôi biết, anh không trừ thì thôi, chứ làm gì cho thêm!” . Cô cắn thêm miếng sườn chua ngọt, ngậm thêm miếng cơm đầy, độn hai má như bánh bao hấp, nhìn khôi hài nhưng cũng đáng yêu.

“VẬY...” . Anh lại muốn hỏi nữa liền bị cô ngăn lại.

“Anh, im lặng ăn cơm, sáng nay tôi rất đói, đã không được ngủ thì tôi phải nạp thứ khác tích năng lượng. Tôi mà nổi quạu, cắn cả anh thì xui!” . Cô vừa đe dọa, vừa miếng xúc dưa chua không ngớt, khiến anh nhìn lại, bàn ăn muốn hết 2/3 từ lúc nào.

Ôm đầu bắt lực, anh cố ăn đúng một chén không hết, đứng dậy bỏ về phòng.

Tôn Đăng đang ngồi ký giấy tờ, một bóng hình lả lướt bước vào, mùi nước hoa gợi tình xộc vào mũi, cô ta kéo tay đóng cửa, khoá trái lại.

“Anh Tôn, người ta nhớ anh đến phát điên lên được!” . Cô ta chủ động leo lên đùi Tôn Đăng ngồi.

Người đàn ông ánh mắt yêu chiều, say mê nhìn ngắm nhan sắc khuynh thành trong lòng mình.

Anh bỏ bút xuống, tay ôm chặt eo cô ta khẽ bóp mạnh, khiến nữ nhân uốn éo trong lòng, cổ áo đã rộng nay càng rộng hơn.

Cảnh xuân sắc bên trong toả hương rực rỡ, bàn tay anh như con rắn độc quấn quanh cây trái cấm trong vườn địa đàng, từng hồi bò sâu, luồn lách vào từng khe hở, chọc ngoáy, vuốt ve, mỗi một nơi bàn tay lướt qua đều đem từng tiếng rên rỉ thốt khẽ nhưng quỵên chặt xúc cảm sung sướng điên người, phát ra hết một bản giao hưởng hùng hồn, bi tráng.

“Cầu xin đi” . Tôn Đăng vừa nói, bàn tay nhanh chóng cho vào quần lót người phụ nữ, không ngừng đâm sâu, lượn động nhanh chậm, không lâu ngón tay của anh đã thấm đẫm chất dịch trong suốt, mùi tình dục thoang thoảng trong không khí.

“A...um...Đăng...em muốn anh!” .

Cô gái nén từng hơi nói ra mong muốn của mình, cánh tay sớm đã choàng qua cổ anh, chân quấn chặt hông anh, môi đỏ di chuyển hôn sâu lên yết hầu, hơi thở nóng rẫy phả vào gò má, mang tai người đàn ông, khiến máu nóng cùng nhiệt độ cơ thể nam nhân tăng lên đột ngột.

Anh găm nhẹ một tiếng trong cổ, đá tung cánh cửa phòng nghỉ, quăng nữ nhân xuống giường.

Tiếng cười khúc khích của cô ta càng khiến anh hưng phấn.

Bản tính chinh phục của đàn ông trỗi dậy, anh kéo khoá quần lôi con quái thú to lớn, giò đây đang ngẩng cao đầu hiện ngang, quỳ hai gối xuống giường, tay phát vào mông cô, ngữ khí trầm đục: “Làm thoả mãn nó!”

Dứt khoát ra lệnh.

Cô gái cười ma mị, bò như một con rắn tới sát bên dưới hạ bộ anh, cái miệng nhỏ hé ra, vật to lớn liền lún sâu vào miệng vùng âm áp.

Anh nhắm mắt thoả mãn: “Aa...”

Cô ta điều luyện không nhanh, không chậm, mót lấy cự vật kia, phát ra âm thanh chụt chụt mờ ám.

Tay cô vuốt dọc thân hình cường tráng của nó, nhưng bàn tay nhỏ chỉ đặt được một góc vật nóng rẫy, không thể nắm hết.

Bàn tay mềm mại, nhiệt độ khoang miệng cùng sự kích thích mãnh liệt ấy, càng khiến anh chìm đắm trong người phụ nữ này. Tay anh liên tục ấn đầu cô, khiến cô muốn nghẹt thở.

Tôn Đăng đè cô ta ra, hoá bị thành chủ, cho ngay cự long đâm sâu vào hoa huyết thần bí, khiến cô ta hét lên một tiếng đầy thoả mãn.

Nhiệt độ bên ngoài đã nóng, bên trong càng nóng như cái lò hơi. Âm thanh ngâm nga, la hét sung sướng của đôi nam nữ, tiếng da thịt ma sát, tiếng bàn ghế va đập... tạo nên bản giao hưởng xoáy sâu những xúc cảm nguyên thủy của ái tình và tình dục.

Hạ Đồng đang ngồi nghiên cứu những quy trình cất mại kim cương cơ bản thì tiếng chuông điện thoại reo lên.

“Alo Hạ Đồng đây!”

“Alo...Tớ, Bảo Trân nè!” . Bên kia ồn ào, sôi động vang vọng giọng con gái lành lút, trong trẻo.

“Cái đồ bạn bè không biết phép tắc!”

“Tại sao từ khi tớ chuyển nhà, điện thoại cậu thì không liên lạc được, nhà thì khoá cửa mãi, hỏi ai cũng không biết cậu ở đâu là lý do gì?”

“Cũng không thấy xuất hiện trên mặt báo,bộ giải nghệ hả?”

“Tớ đi kiểm cậu hằng ngày đúng một tháng,tính báo cả cảnh sát,thì cậu chỉ gửi cho tớ một tin nhắn là đi chơi vài tháng,ngoài vùng phủ sóng!”

“Giải thích mau!”

Đầu bên này Bảo Trân thật sự muốn đem lỗi tai mình tháo xuống với Hạ Đồng.

Cô biết một khi Hạ Đồng lo lắng cho ai,cô ấy sẽ như cái súng liên thanh bắn đạn không ngừng.

Dù chuẩn bị tinh thần tốt nhưng Bảo Trân cô,không tránh khỏi tổn thất.

“Ok được rồi,được rồi,Hạ cô nương bình tĩnh,tại hạ sẽ giải thích cặn kẽ mà!”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Báo Thư: Vạn Kiếp Vãn Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Tham lam ôm nhau một chút.

Bảo Trân thời gian vừa qua đi nước ngoài giải khuây.

Cô ấy cùng Hoài Nam mới chia tay sau bao năm tháng quen nhau,sự việc đều được bung bít nên không có thông tin gì ở Việt Nam,cô chỉ thông báo với khán giả mình nghỉ xả hơi lấy tinh thần cho hoạt động năm tới,lần này đi mà vốn dĩ không báo cho ai vì tâm trạng không tốt,lại muốn âm thầm trải qua,sợ mọi người hỏi han lại phiền lòng.

Điểm này Hạ Đồng có thể thấu hiểu.

Cô an ủi Bảo Trân vài câu,rốt cuộc chuyện tình cảm này cô ấy cũng phải tự giải quyết,tự tìm cách vượt qua.

Người làm bạn như cô có muốn can thiệp vào cũng không được.

Mỗi người lại có cách yêu khác nhau,cách quên lại càng khác nhau.

Có người thì điên cuồng gào khóc,có người làm phiền đối phương đến khủng bố,có người níu giữ trong lòng không buông được hay như Bảo Trân,chọn cách âm thầm lặng lẽ nhìn một mình,trải qua một mình.

Có lẽ,đến phút cuối,con người khi đối diện với mảnh tình cảm sót lại,ngoài kỷ niệm không nhớ quên,người không nhớ dứt,thì cũng chỉ còn lại lòng tự tôn.

Mớ đạo đức này không đáng mấy đồng,nhưng lúc cần dùng,lấy ra ngắm nghía vẫn là thấy an ủi vài phần.

“À...Đồng Đồng này!”.Bảo Trân đầu bên kia chủ động lên tiếng phá bỏ trầm tĩnh.

“Bác gái ổn chứ?”.Cô biết Hạ Đồng vì chuyện ba mẹ mà canh cánh trong lòng,thời gian đầu khó khăn lắm mới vượt qua được,bản thân không có người thân thích thật sự bên cạnh,cô ấy cũng khép lòng lại mất,ngoài mặt nói cười,tim thì muốn đóng băng rồi.

Bảo Trân biết chuyện ba mẹ là vấn đề nhạy cảm của Hạ Đồng,nên cũng tránh thắc mắc quá sâu.

“Mẹ mình hồi phục tương đối ổn hơn trước nhiều rồi,chỉ là...”.Hạ Đồng nói lấp lửng,gọng cũng trầm hơn lúc nãy.

“Bảo Trân có phải mình rất tham lam không?”.Cô vùi mặt vào giữa hai đầu gối,tay vòng quanh ôm chân,thân hình bé nhỏ,cô đơn trên chiếc giường lớn trống trải.

“Còn xem cậu tham lam chuyện gì?”.Bảo Trân không khỏi khẽ thờ dài.

Cô biết bản thân Hạ Đồng không nhắc chuyện này lên,thì lại càng không hạ xuống được,cảm giác khó chịu này sớm lây qua mạng điện thoại,xâm lấn vào trái tim cô đi.

“Mình khi ba mất đi,mình chỉ mong sao mẹ sau này an an ổn ổn bên cạnh mình là được“.Giọng nói trong điện thoại hơi nghẹn.”Nhưng rồi bà ấy gặp tai nạn,khoảng khắc đó mình lại tiếp tục chỉ mong sao bà ấy chóng qua cơn nguy kịch,khi mẹ sống thực vật mình mừng rỡ không ngớt,khoảnh khắc đó ý nghĩ chỉ cần bà nằm đó thở oxy,không nói gì mình cũng chấp nhận“.Giọng nói Hạ Đồng có chút nghẹn ngào.”Mình lại muốn nhiều hơn,muốn bà tỉnh giấc,thấy bà ngủ nhiều đó đủ rồi,lại muốn tìm hiểu cái chết của ba,y nghĩ trả thù cũng suýt qua đầu vài lần“.Cô cười khổ,khoé mắt đỏ ửng.”Rốt cuộc là

không đủ dũng khí, không đủ tàn độc để tìm hiểu, để ra tay...”

“Minh hiểu Đồng Đồng!” Bảo Trân bên đây điện thoại cũng khịt mũi mấy cái, mắt cũng sớm ướt nhoè. “Tham lam của cậu là tham lam chính đáng, cái cậu muốn cho bản thân là một mái nhà hoàn chỉnh. Ai dám cấm đoán cậu có ước vọng tham lam?”

“Bản thân mình không bắt cậu buông xuống, nhưng quá khứ cũng nên chọn cái mà hoài niệm, cái gì đau thương quá nên quên đi!”

“Được rồi, được rồi. Cái gì mà cậu tham lam chân chính chứ? Mình là nhớ lại đoạn quá khứ này chẳng phải cậu khơi gợi sao?” Hạ Đồng lau mắt, đánh lảng chuyện khác.

“À quên mất, cậu về rồi vậy đang ở đâu?”

“Tất nhiên ở nhà tớ! Đang đi công tác sao?”

“Ừ! Đi Nam Phi một chuyến”. Hạ Đồng đổi tư thế, nằm ngửa ra giường, chân nhỏ vùi vào chăn.

“Đi cẩn thận, ăn uống điều độ, nhớ mua quà!”. Bảo Trân cười nói rộn ràng trong điện thoại, tâm tình Hạ Đồng cũng buông xuống đôi chút.

“Nhớ hai vé đầu, về sau lằng tai không nghe thấy!”

“Về đây rồi biết tay với bọn cô nương!”

“Ha ha...ta sẽ tiếp chiêu nhà người!”

Cả hai đùa giỡn trong điện thoại đôi chút rồi ngắt máy.

Bảo Trân liên tục thở dài, nghĩ rằng mình sắp chết già với cô bạn này.

Rốt cuộc càng lớn lên, mới càng thấu hiểu rõ một điều, mọi sự không còn đơn thuần như vẻ bề ngoài, hào nhoáng trắng vàng nhưng bên trong mục rỗng, thối rữa.

Hạ Đồng cuộn người trong chăn, mắt nhắm chặt.

Cô đã sắp xếp cho mẹ điều trị tại bệnh viện tư An Sinh tốt nhất thành phố S, cứ một tuần mới được đến thăm hai lần.

Chuyện về tấm ảnh, thám tử Đường căn bản vẫn tiếp tục tìm kiếm nhưng kết quả thu về vẫn chẳng có giá trị.

Loại người như cô, đã bọc ngoài sáng, không hiểu được trong bóng tối bao nhiêu thứ bị bao trùm, che đậy.

Bản lĩnh Hạ Đồng không tài nào gầy một cái móng tay vào được.

Vương Hạo đứng ngoài cửa, anh nghe rõ lời cô nói, trong lòng không ngừng toan tính.

Ánh mắt thâm sâu khó lường nhanh chóng trở lại bình thường.

Cốc...cốc

Nhìn ra người đàn ông trước mắt, cô khoanh chân trên giường, mặt ửng đỏ.

Anh nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh cô. “Có chuyện phiền muộn?”

“Không có...Tôi đói quá!”. Cô ngồi đó, vẻ mặt đáng thương, nghịch nghịch móng tay, trông nhỏ xíu như cục bông tròn.

Anh bật cười, đem cô bắt ngồi ôm vào lòng.

Hạ Đồng giật mình đẩy anh ra.

“Một phút thôi!”. Vương Hạo nhẹ giọng như xin xỏ, tham lam hít hà mùi hương trên cơ thể cô.

Cô biết người đàn ông này có khả năng thao túng, nhưng có vẻ lúc này cả anh và cả cô đều cần một cái ôm đơn thuần như vậy, ngoan ngoãn ngồi yên cho anh ôm lấy.

Vương Hạo anh căn bản muốn trả thù, muốn chà đạp, muốn đem cô đi lăng trì.

Nhưng anh cũng đã cho cô cảm giác mất đi người thân, cô nếm trải qua nỗi đau khổ tới tột cùng, nhìn người mình yêu nhất thương nhất mất đi, không chỉ một mà là hai.

Hạ Đồng...anh có nên tiếp tục trả thù cô không?

Sao thù hận anh nghĩ là lớn lao, là chiếm đóng hết tâm trí anh bao năm qua, lúc này mong manh quá, chỉ chực chờ tan đi.

Hạ Đồng im lặng, khuôn mặt nhỏ cũng tham lam vui sâu trong lồng ngực rắn rỏi của anh, cọ cọ lên lớp áo len mỏng mềm mại, tay nhỏ nhẹ nắm lấy hông áo anh.

Cô cũng muốn lợi dụng lúc này, dựa vào anh yên tĩnh.

Từ lúc cô rời xa Lục Đông Hoa, lúc này lại chợt nhớ lúc trước, cũng ôm nhau tĩnh lặng như thế này, chia sẻ nỗi buồn, niềm vui, tưởng chừng có thể gắn bó cả đời, hoá ra chỉ là hai con gió lướt qua ủi an cuộc đời khiêm khuyết của nhau, chìm đắm trong ái tình thuần khiết, nhưng đến cuối bị thực tế tàn nhẫn tách xa.

Bắt gác tay cô đẩy anh ra.

“Tôi còn phải tắm rửa, anh ra ngoài đi”.

“Ừm...” Anh trầm lặng đứng dậy, chân xoay ra cửa khựng lại.

“Bây giờ lễ ra khánh thành mở kim cương diễn ra, dùng đồ mà tôi chuẩn bị mặc vào!”

Giọng nói trầm trầm tan đi mất cùng với tiếng đóng cửa.

Hạ Đồng chậm rãi đi vào nhà tắm, xả nước đầy bồn rồi ngâm mình nhắm mắt.

Không gian xung quanh nồng đậm tinh dầu, hơi nước phủ đặc kín nóng ẩm, tâm tình cô cũng thả lỏng đi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Báo Thù: Vạn Kiếp Vẫn Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Hại anh nhưng nhớ một đời.

Hạ Đồng mở to đôi mắt xinh đẹp, hai tay cô chống lên mặt bàn trang điểm.

Khuôn mặt diễm lệ xuất hiện trong gương.

Cô hôm nay đặc biệt vẽ cho mình một khí khái lộng lẫy, cao quý hơn người.

Bộ váy dạ hội màu kem ôm sát cơ thể mỹ miều, phác hoạ khuôn ngực gợi cảm, vòng eo thon thả, mông căng tròn nở rộng, vênh cao đầy tự tin, đôi chân dài miên man lấp ló dưới lớp ren mỏng dính đá lấp lánh, rũ dài xuống đất tạo hiệu ứng đuôi cá xoè rộng kiêu sa, tôn lên làn da trắng ngần như sứ cao cấp của Hạ Đồng.

Mái tóc đen dài được uốn xoắn, tết nhẹ vào nhau, đan cài hoa pha lê li ti, cùng dây kim tuyến lấp lánh ánh vàng, khiến cả cơ thể cô toả ra ánh hào quang đánh lừa thị giác.

Bờ môi mọng đỏ khẽ cong lên một đường, cô mở cửa bước ra ngoài.

Tôn Đăng cùng Dương Khả Ái tiến vào sảnh lớn.

Từng cặp mắt hiếu kỳ dõi theo họ.

Ai không biết Tôn Đăng cùng Vương Hạo là đối thủ không đội trời chung với nhau, nơi đâu có sự xuất hiện của hai người đàn ông này, dù vô tình hay hữu ý, đều trở thành bãi chiến trường.

Bình thường, Tôn Đăng cũng như Vương Hạo, rất ít khi xuất hiện trên mặt báo hay trước công chúng. Đa phần danh tiếng của họ xuất hiện trong những bữa tiệc cho giới doanh nhân thượng lưu mà truyền ra ngoài.

Hôm nay anh lại công khai xuất hiện tại buổi lễ khánh thành của quan trọng củ đối thủ, không tạo tin tức sốt dẻo mới là chuyện lạ!

Đã vậy, còn đem theo một mỹ nhân nhan sắc khuynh quốc khuynh thành bên cạnh mình, tại buổi tiệc quan trọng này, thì thật không đơn giản, gây bút tạo

nên một khung cảnh xa hoa, trắng vàng như tuyết.

Đêm hôm nay, một vùng trời Nam Phi rực rỡ hoàng kim, toả hào quang xa xỉ, chói lóa, soi rõ thực trạng phân cấp xã hội con người, một bên là đỉnh cao danh vọng, đỉnh cao của cuộc sống thượng lưu xa hoa, đẳng cấp, một bên là sự đày đoạ, cơ cực, tối tăm của một Nam Phi mất cân bằng xã hội trầm trọng.

Vương Hạo liếc nhìn người con gái bên cạnh.

Bình thường quả thật Hạ Đồng đã tương đối chín chu, là mẫu phụ nữ rất tôn trọng ánh nhìn của mọi người xung quanh.

Cô luôn xinh đẹp nổi trội hơn kẻ khác.

Tuy nhiên, đêm hôm nay là ngoại lệ.

Hạ Đồng đẹp đến thoát tục, rút hồn bất cứ ai nhìn vào đôi mắt đẹp long lanh kia.

Vương Hạo cũng không ngờ váy áo anh chuẩn bị đại cho cô lại có thể phối hợp ăn ý đến vậy.

Có một chút thần thờ xuyên qua mắt anh, nhưng nhanh chóng bị sự băng hàn che lấp mất.

Anh kéo cong cánh môi, mỉa mai thay! Thực sự giống đến khó chịu!

Hạ Đồng quả nhiên từ lúc lên xe đến giờ không thém mở miệng nói một chữ, thân thể cũng nhích ra xa, gần như dựa sát cửa xe.

Cô mơ màng nhìn ra khung cảnh bên ngoài, đến liếc mắt nhìn anh cũng không thém.

Cô không đơn thuần xem hành động của anh lúc này là ngẫu nhiên, quả thật lừa cô tưởng anh là Lục Đông Hoa, lừa cô chút nữa thôi đau lòng rơi nước mắt, lừa cô mập mảy mòi tham quyền mê gọi tên người đàn ông trong tim.

Có nhiều tình yêu, không phải nói kết thúc là sẽ kết thúc, nói thời gian dài xóa đi là sẽ xóa đi, nói người thương cũ kỹ không còn bên cạnh thì hình ảnh trong tim sẽ tan mất.

Thanh xuân của cô là cống hiến cho Lục Đông Hoa, có chết cô nghĩ bản thân cũng sẽ không cam lòng, nhưng thực tế nghiệt ngã, anh đã sớm rời xa cuộc sống có cô trong đó.

Hạ Đồng và Lục Đông Hoa cùng những người xuất hiện sau này, họ không ngờ có lúc chính họ sẽ lao ra đấu đá nhau, một tay nhấn chìm đối phương xuống đáy vực sâu thăm thẳm.

Vương Hạo uy nghi dẫm đôi giày da bóng đất tiền lên thảm đỏ đi thẳng vào sảnh lớn.

Sau anh một bước là Hạ Đồng và Helen đi song song nhau.

Nam Hàn cùng vệ sĩ nhất nhất duy trì khí thế lấn át khung cảnh xung quanh.

Khí thế anh bức người, làm mọi cô gái xung quanh phải trầm trồ cảm thán.

Tôn Đăng bê ly rượu vang, một bước tiến lên chắn ngang đường đi. "Vương tổng, mời!"

"Tôi nghĩ chúng ta chưa thân tới mức kính rượu nhau". Vương Hạo đánh ánh mắt, lạnh đạm lên tiếng.

"Quả thật ăn nói không kiêng dè ai!". Tôn Đăng nhếch khoé môi mỏng, sát khí toả ra bao trùm hai người đàn ông, đe dọa không khí xung quanh.

"Đã vậy cũng xin nói anh đang đứng sai chỗ". Vương Hạo cho tay vào túi quần, ánh mắt ngạo nghễ.

"Ồ... Vậy sao! Lỡ đứng mất rồi, đứng thêm tí nữa có sao". Tôn Đăng không nhường nhịn, khẩu khí khiêu khích.

"Có cần tôi cho người dọn đường?". Đầu mày Vương Hạo xoắn lại hình chữ 'xuyên'.

"Chưa gì đã đuổi khách sao?"

"Tuỳ anh suy nghĩ."

"Khẩu khí quả nhiên không tệ hơn trước, chỉ có ngày càng tiến bộ!". Tôn Đăng tuỳ tiện cho tay vào túi quần, ngửa cổ uống hết ly rượu vang.

Hai người lại tiếp tục trừng mắt nhìn nhau, vệ sĩ hai bên đã xếp hàng sau lưng chủ nhân của mình.

Sát khí toả ra thực sự không nhẹ đi!

Hạ Đồng thấy sống lưng toát mồ hôi lạnh, không phải là sẽ đá kích nhau chứ!

Quan khách đều tự động im lặng,dề dặt quan sát sự kiện bên này,tới thờ nhẹ cũng không dám.

“Thôi nào những người đàn ông!”Một quý ông trung niên ăn mặc lịch lãm bước ra từ đám đông.”Dù sao đây cũng là một buổi tiệc,không thể để các quý cô xinh đẹp phải chờ đợi màn hội thoại nhằm chán này đúng không?”.

Ông ta ngoắc phục vụ đem ba ly rượu vang lạnh đến.”Tôi kính hai cậu,xem như nể mặt lão già này!”.

Vương Hạo cùng Tôn Đăng cầm ly rượu,trong lúc ánh mắt giao nhau,cơ hồ có thể giương cung bạt kiếm giết chết người trước mắt trong một khắc.

“Ngài Hades đã lên tiếng,tôi cũng không dám thất lễ!”Tôn Đăng ngoài miệng cười,trong lòng thì không.

“Kính rượu!”.Vương Hạo nhếch môi lấy lệ,ánh mắt thâm thúy nhìn người đàn ông trung niên khí thế điềm đạm trước mắt.

Một là che dấu quá giỏi,hai là khảo nghiệm thực tế quá nhiều sớm đã chai mòn tới cả thể xác.

Không gian phòng tiệc khép kín mất đi ánh sáng,xung quanh đột ngột tối om như hũ nút.

Tiếng đàn violong vang lên từng hồi da diết kích thích thính giác con người.

Từ bệ cao nhất của tám trụ lớn bọc quanh khán phòng,chạm khắc hoạ tiết la mã cổ đại,toà ra khỏi xanh lan rộng, bọc lấy trần nhà màu đen.

Cả một bầu trời đầy sao hiện lên vô cùng mỹ lệ,từng hồi sao băng bay lượn,nhạc cũng từ đó nâng cao tiết tấu,dồn dập xoáy sâu vào lòng quan khách,đem cảnh quan hùng vĩ bên trên hoà vào làm một với cảm xúc ngỡ ngàng dâng trào trong khí quản.

Ai nấy đều ngẩng đầu nhìn lên phía trên,không ngừng cảm thán,không ngừng xuýt xoa.

Vương Hạo quay sang nhìn Hạ Đồng.

Ánh mắt cô long lanh như những vì sao trên bầu trời đêm nhân tạo kia,đôi môi đỏ mấp máy vẽ nên một đường cong duyên dáng.”Thật tuyệt!”

Anh băng lãnh nhìn ngắm từng khía cạnh trên khuôn mặt cô.

Quả thật là rất giống!

Ánh mắt anh loé lên tia thù hận,rồi nhanh chóng tan đi mất.

Nhưng không thoát khỏi bị Tôn Đăng bắt gặp.

Anh ta ngồi bắt chéo chân,tay gác thoải mái lên lưng ghế của Dương Khả Ái,tay kia nâng ly rượu lên nhấp một ngụm.

Không khỏi thấy thích thú quan sát người phụ nữ bên cạnh Vương Hạo.

Ngay lúc ấy,Hạ Đồng bất chợt quay sang bên này,con ngươi đen lay láy xoáy chặt ánh mắt sâu thẳm của người đàn ông.

Có một khoảnh khắc để sau này nhớ lại,Tôn Đăng đã cho rằng,chính là lúc này,chung quy hại anh nhưng nhớ một đời,thay đổi vì một người!

Tôn Đăng thần thờ,vô tình đắm chìm trong đôi mắt mơ màng ấy,thời gian như ngưng đọng lại,tiếng nói của Dương Khả Ái cũng hoà tan vào hư không.

Tiếng nhạc kết thúc,đèn trong khán phòng vụt sáng,tràng pháo tay từ quan khách vang lên,tiếng máy ảnh nháy liên tục từ cánh nhà báo phát ra rầm rộ,kéo Tôn Đăng quay về thực tại,cả Hạ Đồng cũng quay sang nơi khác mất.

Anh thu lại cảm xúc,băng hàn lại bao quanh cơ thể cường lĩnh,nhưng hình ảnh ấy căn bản đã đâm chồi nhỏ xíu trong lòng anh,ngay cả bản thân cũng chưa kịp cảm nhận ra,anh là đã lưu tâm cô.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Báo Thù: Vạn Kiếp Vãn Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Người phụ nữ nguy hiểm.

“Những năm qua,Hoàng Kim đã nỗ lực không ngừng để có thể đứng vững trên thương trường ngày hôm nay,tạo dấu ấn đặc quyền trong công cuộc kinh

doanh đá quý...”

Một nam,một nữ MC duyên dáng mở đầu cho buổi khánh thành ngày hôm nay, dường như chỉ đang chia sẻ với khách mời về lịch sử lớn mạnh và bước chân thành tựu vững chắc Hoàng Kim đạt được trên con đường công nghiệp lấp lánh này,nhưng thực chất,hàm ý bên trong thật không đơn giản.

Đây là một lời khẳng định, mang theo hàm ý cảnh cáo ngầm cho bất cứ kẻ nào đang lăm le muốn dòm ngó, tranh giành thị trường Nam Phi mà Hoàng Kim,cũng như Vương gia đang nhắm tới.

Vương Hạo bắt chéo chân dài,ánh mắt thâm thúy lướt nhìn từng khuôn mặt có vài phần nhăn nhúm khó chịu của mấy tay thương nhân già,đã từng có máu mặt trong giới,gìờ đây 'sóng sau đập lên sóng trước',lóp người như Vương Hạo hay Tôn Đăng dần dần lấn lướt,thay thế vị trí các lão.

Ánh mắt Vương Hạo chạm phải Tôn Đăng.

Tôn Đăng nhếch môi cười khinh khỉnh,ngón tay thon thả làm động tác vuốt ve nữ nhân ngồi kế Vương Hạo,đôi mắt sâu dài kéo một đường cong thích thú,nhìn thẳng vào Vương Hạo giờ ngón cái.

Vương Hạo nhìn sang Hạ Đồng Tâm thái cô có phần thờ thẩn,không tập trung,ngón tay nhỏ trắng trẻo cứ xoay xoay lộn tóc bên vai,thập phần đáng yêu,trong trẻo.

Ánh mắt Vương Hạo dịu dàng đi vài phần,nhưng bản thân anh cũng không nhận ra điều đó,tay anh bá đạo gác ngang qua vai cô,ôm nữ nhân vào lòng.

Hạ Đồng giật mình,cô đẩy anh ra nhưng người đàn ông khur khur túm lấy vai cô chặt cứng.

“Nè anh điên cái gì ở đây,người ta hiểu lầm bây giờ,buông ra!”

“Không ai dám nói tôi nửa lời,em ngồi yên thì người ta sẽ không để ý”.

“Phát bệnh gì chứ,tôi không thích!”

“Không thích tôi vẫn ôm em,tôi thích là được”.

Cái dạng bá đạo gì đây!

Vì giấy giả,mà ngực áo Hạ Đồng vốn không dây,gìờ đây càng mở rộng đến mê người.

Vương Hạo cao hơn cô,nhìn xuống một cái thấy hết cảnh xuân môn môn.

Yết hầu anh trượt lên xuống,lại nữa,cứ đối với cô là anh lại có cái phản ứng mạnh mẽ,mãnh liệt này!

Ánh mắt anh có phần tối lại,hơi thở cũng trầm đục hơn.Anh nhắm mắt,cầm tựa lên đỉnh đầu cô,ngửi lấy mùi xạ hương quyến rũ mà tối hôm nay cô xịt.

Hầy...không nhìn mà ngửi thì cũng chẳng có tác dụng đập lửa khá hơn,xác định đây là người phụ nữ rất nguy hiểm nếu đem ra chiêu dụ đàn ông đây!

Những người đàn ông đầy tham vọng như Tôn Đăng hay Vương Hạo,quyền lực và tiền tài chưa bao giờ là đủ.Họ tài trí,dũng lược và thừa ngạo mạn để lật đổ mọi đối thủ đối đầu với mình.

Không một ai muốn dây vào,mà cũng không một ai là không dè chừng hoặc muôn phần bày mưu tính kế sau lưng những người như bọn họ.

Thương trường là chiến trường quả không sai!

Có ai trong giới kinh doanh kim cương mà không biết đến Vương Hạo-đứa con trai độc nhất của ông hoàng kim cương một thời tung hoành ngang dọc,nay 'con nối ngôi cha' lên cầm quyền,càng khiến người thì nể phục kẻ thì căm phẫn.

Vương Hạo thừa hưởng sự anh tuấn,quyết đoán,tài thao lược kinh doanh của Vương Tuấn Kiệt,nhưng anh lại có sự tàn khốc,băng lãnh,vô tình mà ba mình không có được.

Vương Hạo lên cầm quyền không nể mặt ai,ra sức can quét thao túng mọi thứ,từ Bạch đạo lẫn Hắc đạo.

Anh chen ép hết tất cả những bang hội không đem lại lợi ích cho Hắc Long,một tay phá hủy bất cứ tập đoàn nào cạnh tranh lợi ích không công bằng với Hoàng Kim,khuếch trương thế lực Vương gia ngày một lớn mạnh và hung thịnh.

Chính vì thế,số người muốn lấy mạng Vương Hạo anh, không thể dùng máy tính mà thống kê được.Nếu không chỉ tính riêng Bạch đạo,mà còn rất nhiều kẻ đứng trong bóng tối,chương tai gai mắt với người đàn ông một tay thao túng cả vùng trời Thành phố S này,chỉ mong anh hờ ra chút sơ xuất sẽ đuổi cùng giết tận,quyết không tha!

Vương Hạo để có chỗ đứng như ngày hôm nay,bảo toàn mạng sống của mình và Vương gia,tay anh sớm đã nhuộm bẩn không cách nào rửa trôi được.

Nên cái gọi là tình yêu thuần khiết, con mẹ nó anh đây không tin!

Bản thân anh cũng không có cái gọi là lòng người, anh không thể tha thứ cho kẻ gây tội với anh, chỉ có đến khi kẻ đó chết dưới tay anh thì thâm, bản thân anh mới thoả mãn.

Tình cảm nảy sinh trong quá trình tiếp xúc với Hạ Đồng sớm đã bị anh bóp nát, ngăn chặn, nhưng cứ chỉ nhất thời đó, anh chỉ xem cô là vật thể thân, đem cô giải toả những thiếu thốn trong lòng, có cũng được, không có cũng chẳng sao!

Vương Hạo một lòng vì muốn phục thù cho người mẹ quá cố, anh đã nhẫn nhịn, lên kế hoạch trong suốt từng ấy thời gian, chỉ chờ Hạ Đồng bước một chân vào, Vương Hạo liền sẽ cuốn cô chết trong vùng bùn không lối thoát này.

Nợ máu thì phải trả bằng máu!

Hạ Đồng bất chợt quay sang nhìn người đàn ông bên cạnh, sự tàn khốc, băng lãnh tràn ngập trong đôi mắt anh.

Cô chợt thấy sợ hãi, mặc dù tiếp xúc chưa lâu, nhưng chưa bao giờ người đàn ông này nhìn cô như vậy, cứ như thú dữ chờ cắn chết con mồi trước mắt, xé tan cắn nát đến tận xương tủy.

Vương Hạo nhanh chóng khôi phục lại tâm tình.

Trong một phút anh đã nhìn thấy hình ảnh người phụ nữ đó chồng lên thân ảnh Hạ Đồng.

Sự giận dữ cứ như vậy lan toả ra không kịp đề nén, khiến anh chỉ muốn đề cô ra, xem thử xem rốt cuộc nữ nhân này có như người phụ nữ độc ác kia hay không, có còn trái tim hay không?

Hạ Đồng đẩy người đàn ông ra, thân hình nhỏ bé nghiêng hẳn sang bên kia, môi mím chặt.

Khu mỏ Red mà tập đoàn Hoàng Kim vừa đầu thầu thành công, đã đem đến những lợi ích khổng lồ, trong đó, đội ngũ khai thác mỏ đã phát hiện ra một khối kim cương đỏ, loại kim cương quý hiếm và huyền bí nhất trên thế giới.

Khối đá này đã được áp ủ và chăm sóc rất kỹ lưỡng, cho đến hôm nay trải qua giai đoạn cắt mài tinh tế, gọt dũa kỳ công tạo ra một viên kim cương đỏ nặng 5 cara, toả ánh sáng đỏ thắm kỳ ảo, huyền hoặc cuốn chặt tâm khảm người xem.

Quan khách bên dưới dường như lặng đi trong khoảnh khắc.

Đối với một người bình thường mà nói, viên đá này có thể chỉ là một vật trang trí có giá trị tầm cỡ và chỉ dừng lại ở những chỉ số tiền tệ đề trên chiếc hộp chứa nó, nhưng đối với đại bộ phận thương nhân lão luyện và giới điều mộ mà nói, viên kim cương này là một bước ngoặt, một sự kiện lịch sử, một vật vô giá, đem lại cho người sở hữu tiền tài, danh vọng và một vị trí vững chắc không sao lay chuyển được trong thế giới lập lánh này.

Tuy nhiên, những thứ hào nhoáng và đẹp đẽ nhất, luôn là những thứ đem đến những mặt trái xấu xa, tàn khốc nhất.

Không phải con người chọn kim cương, mà chính kim cương chọn con người!

Thứ quý giá này nằm trong tay Vương Hạo, không khác gì bùa hộ mệnh đem đến cho anh quyền lực và những lợi ích không tưởng.

Nhưng sẽ khiến cho con đường anh đi xuất hiện thêm nhiều kẻ thù, thêm nhiều chông gai, chết chóc.

“Tổng giám đốc tập đoàn Hoàng Kim chúng tôi, sẽ là người đầu tiên mở chiếc hộp Pandora này, đem ánh sáng đỏ này, chiếu sáng đêm nay!”

Vương Hạo đứng dậy, thân hình cao lớn trong bộ vest cao cấp bước lên sân khấu, trong tiếng vỗ tay tán dương và ánh đèn sân khấu chói lóa.

“Viên kim cương đỏ ‘Đại Hoàn Mỹ’ là đại phúc mà Hoàng Kim may mắn sở hữu, nên tập đoàn chúng tôi quyết định, đưa nó vào một bộ sưu tập bảo vật cùng với viên kim cương ‘Thân Bất Do Kỳ’, đặt cái tên chung là ‘Nhất Nhất!’”

Vương Hạo đã đứng hiên ngang trên sân khấu, khí thế uy nghi bức người, anh tuần phi phạm quá mức cho phép, khuôn mặt như đúc ra từ khuôn, khiến mọi nữ nhân nhìn thấy anh chỉ muốn quỳ gối xưng tên.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Báo Thù: Vạn Kiếp Vãn Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Chủ nhật vui vẻ readers!

Hôm nay Du chỉ chia sẻ ngắn gọn về lịch up chap của Tổng tài báo thù.

•Thứ 2-4-6 nha!

Còn về vấn đề VOTE:

Du thật không muốn câu fame tí nào,cũng không muốn cuối mỗi chap đều nhắc mọi người VOTE.

Nhưng đối với authors,viết trên wattpad là vì sở thích và đam mê.

Bọn mình viết không vì cần view,vote hay bất cứ điều gì,chỉ đơn thuần muốn chia sẻ với mọi người một phần gì đó của bản thân!

Authors viết free,không có lợi nhuận,lượt view và vote là động lực,là những vật chứng đảm bảo sự quan tâm của readers đối với đứa con tinh thần của bọn mình!

Tuỳ cảm nhận và độ yêu thích của mọi người mà vote hay comment bọn mình đều sẽ quý trọng!

Thân!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Báo Thù: Vạn Kiếp Vãn Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Lần nữa bị bắt cóc.

Chiếc xe du lịch cũ kỹ lạng lẽ đổ trước một công trường.

“Lôi nó xuống!” Chất giọng thô kệch vang lên,gã đàn ông to con,dáng người mập mập bặm trợn quát lớn với thủ hạ của mình.

Đám người vác Hạ Đồng quăng vào góc tường bẩn thỉu,váy áo lấm lem bùn đất thảm không tả xiết.

“Đại ca bây giờ lại làm gì nữa?” Tên mặt sẹo tiến lên cũng kính trước mặt gã mập.

“Đội lệnh tiếp theo!” Gã mập liếc cặp mắt hí về phía Hạ Đồng,thèm khát bản thiêu dâng lên trong con ngươi đục ngầu.”Tụi mày canh cho kỹ,ngậm mồm lại,không phải hàng có thể động vào đâu!”

Tên đại ca luyến tiếc quăng lại câu cuối,bước ra ngoài,cánh cửa sắt ken két đóng lại,chút ánh sáng ít ỏi cũng theo đó mà tan mất,không gian xung quanh tối om

Vương Hạo phóng xe về khách sạn,đoạn đối thoại lúc nãy với Hades lần nữa phác họa trong trí óc anh.

Anh biết chuyến đi tới Nam Phi lần này,chắc chắn sẽ không được bình yên,Hades trở lại không nằm ngoài dự liệu của anh,chi không ngờ là ngày này diễn ra sớm đến vậy,lão cáo già đó có thể vực dậy chỉ trong ba năm sao?

E rằng không chỉ đơn giản như thế!

Vương Hạo bước vào phòng khách sạn,anh cởi bừa áo sơ mi quăng lên ghế sofa,chân dài sải bước vào phòng ngủ.

Tiếng nước chảy từ vòi hoa sen vọng khắp căn phòng.

Từng mùi cơ bắp rắn chắc màu đồng quuyền rũ, lấp ló ẩn hiện dưới hơi nước,xà phòng quần chặt lấy cơ thể hoàn mỹ của người đàn ông,đường nhân ngư ẩn ẩn hiện hiện đầy mê hoặc,ánh đèn vàng vọt phủ một mảng lên khuôn mặt cương nghị,phác thảo từng đường nét nam tính,vững chãi mà người đàn ông thành công tuổi ba mươi như anh mà ngỡ sở hữu được.

Vương Hạo mặc áo choàng tắm đứng trước ban công đốt một điếu thuốc.

Đốm lửa đỏ nhỏ xíu cháy rực trong đêm,nửa khuôn mặt anh vui trong bóng tối,nửa còn lại lấp ló dưới ánh trăng,mang theo nhiều tâm sự.

Tay anh chống lên lan can,mái tóc ướt nhỏ nước chảy dọc xương quai xanh xuống vòm ngực rắn chắc,gió quẩn quít,mê luyến khuôn mặt anh.

Làn khói tàn mạt trong không khí,vây hãm thân ảnh cô độc của Vương Hạo,về nên một khung cảnh thê lương,trầm mặc nhưng vẫn đầy ma mị,khó cưỡng.

Trong khoảng khắc anh nhớ đến Trần Thy,người con gái đó có nụ cười rất thánh thiện,khiến anh cảm thấy thoải mái vô cùng khi bên cạnh cô.

Vương Hạo từng nghĩ,gặp được cô là một loại may mắn,có được cô là có được thành tựu,nhưng anh đánh mất cô là một thất bại thảm hại của cuộc đời anh,khiến anh day dứt,hối hận,chết tâm đến tận giây phút này.Anh đã nhìn thấy nụ cười của cô trong một người con gái khác.

Phải! Chính nụ cười đó,phong thái đó mê hoặc anh một thời gian,nhưng ông trời dám đùa giỡn với anh lần nữa,người con gái đó chỉ là một quân cờ,anh tự nhủ với lòng như thế,anh cần phải trả thù,cần phải tàn độc,kiên nhẫn đem cô ta nhấn chìm xuống đáy bùn,để trả giá cho những mất mát của anh.

Tôn Đăng ngồi trước màn hình TV,nãy giờ chơi mấy ván đua xe nhưng chẳng đâu vào đâu.

Lúc này chắc Vương Hạo đang tìm kiếm phụ nữ của mình.

Nhưng sao anh cảm thấy,Hạ Đồng này không thật sự quan trọng đối với Vương Hạo,dù là người phụ nữ đầu tiên bên cạnh anh ta,từng cử chỉ âu yếm,được phép xuất hiện trong sự kiện quan trọng này.

Kẻ đa nghi như Vương Hạo,chưa bao giờ chung chạ lộn xộn với phụ nữ,mà lại cho phép một nhân viên mới đến như Hạ Đồng kia,ở cùng một dãy phòng.

Nhưng ánh mắt như muốn giết người lúc đó của Vương Hạo,hắn không dùng để nhìn người phụ nữ của mình.

Tôn Đăng anh,cho rằng người phụ nữ này,tuyệt đối không đơn giản.

Nhất là,anh lại có chút hứng thú với cô ta!

Tôn Đăng tắt game đi,đứng dậy lấy áo khoác đi ra ngoài,thân ảnh cao lớn biến mất sau cửa.

Lạc Lôi đứng chờ trước cửa lớn,xe cũng đã chuẩn bị theo lệnh của Tôn Đăng.

“Chủ nhân,chúng ta đi đâu?”Lạc Lôi hơi bất ngờ,chưa bao giờ anh thấy Tôn chủ ra ngoài vào tối khuya,mà không có kế hoạch trước như thế này.

Tôn Đăng lãnh đạm ra hiệu lên xe,lần này anh chỉ đem theo Lạc Lôi cùng vài thủ hạ khác,hoạt động kín đáo.

Hai chiếc xe nối đuôi nhau,lặng lẽ tiến ra khỏi khuôn viên rộng lớn.

“Đến công trường phía Nam thành phố Cape Town!”Tôn Đăng khẽ tựa đầu ra sau ghế,nhắm chặt mi mắt.

Hạ Đồng đó rất giống Thy Thy của anh.

Nhất là nụ cười,trong một khoảnh khắc,anh bần thần thấy Thy Thy trước mắt anh,nhưng lại một lần nữa là trong vòng tay của Vương Hạo.

Hừ,thật trớ trêu!

Tôn Đăng anh,đã trải qua quá nhiều mất mát,có phải một lần duy nhất này,anh nên từng chút từng chút,giành lại mọi thứ từ tay Vương Hạo,khiến hắn thất bại,nhìn hắn suy sụp,lòng anh sẽ nhẹ nhàng hơn,Thy Thy cũng không oan uổng nữa.

Ánh mắt Tôn Đăng loé lên trong bóng tối,khuôn mặt nghiêm nghị,lạnh lẽo,toàn bộ về bốn cột ngày thường đều biến mất.

Hạ Đồng mờ mắt,đầu cô thật đau như búa bổ,cả người khó khăn chống đỡ ngồi dậy,xương cốt đều nhức mỏi như rời ra từng mảnh.

Hạ Đồng cử động,nhưng phát hiện hai tay của cô bị trói quặp ra sau, hai chân cũng vậy.

Ừm!

Miệng Hạ Đồng bị nhét một cái khăn,hàm trên hàm dưới đều nhức đến tê cứng,không tài nào la lên được.

Hiện tại Hạ Đồng cảm thấy rất sợ hãi,cô không dám cử động nhiều,chỉ điều chỉnh lại nhịp thở,tự trấn an bản thân,cô cố ngồi dậy tựa vào vách tường.

Không khí xung quanh bốc mùi ẩm mốc, khi mắt đã thích nghi được ánh sáng trong phòng, Hạ Đồng thấy mình đang tựa lên một miếng vách gỗ, cửa sổ gần đó đã bị đóng chặt, chỉ dựa vào mấy khe gỗ mục thấy được bên ngoài trời đã tối.

Hạ Đồng cố gắng hít thở đều đặn, tim cô muốn nhảy ra ngoài, cô không biết mình đang bị bắt đi đâu và nơi này là chỗ nào, thật sự không nghĩ được gì khác, chuyện gì đang xảy ra?

Hạ Đồng nhắm mắt lại, hàng mi khẽ run rẩy, nước mắt chảy dọc gò má lấm lem vết bẩn, tóc cô bết mồ hôi dính chặt sống lưng, có cảm giác rất đau đớn.

Nhưng những thứ đó không đáng kể đến lúc này, làm sao để có thể ra khỏi đây và ai bắt cóc cô, với mục đích gì, mới là điều Hạ Đồng gấp gáp muốn làm, muốn biết.

“Ồ, đã tỉnh rồi sao!” Tên đại ca tiến vào, đem giọng điệu thô kệch tiến đến trước mặt Hạ Đồng, bàn tay bẩn thỉu chạm vào gò má cô, sống lưng Hạ Đồng bắt gặp run rẩy, mồ hôi chảy hai bên thái dương.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Báo Thù: Vạn Kiếp Vãn Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Đòi lại cả vốn lẫn lời.

Bàn tay bẩn thỉu chạm vào gò má Hạ Đồng, khiến cô lạnh sống lưng, phản ứng tự nhiên hắt mặt sang một bên tránh tay hắn đi.

Tên đại ca có vẻ rất thích thú nhìn cô, ánh mắt hằn lên tia máu hiển lộ dự vọng bẩn thỉu không hề giấu giếm, hắn ngồi xuống sô pha.

“Cung biết không, ông ta giao cung cho tui anh để như thằng người yêu cung, đúng 12 giờ nó không có mặt cứu cung ra,..”. Hắn cười nhe hàm răng bám cặn vàng dơ bẩn, đứng lên tiến tới trước mặt cô, ngồi xổm xuống vuốt ve lên vai cô, lần mò xuống cánh tay trắng trẻo, thêm khát cầu vėjo.

Hạ Đồng cắn chặt cái khăn trong miệng, mắt nhắm chặt, sợ hãi dâng lên trong lòng, nước mắt rơi tí tách trên khuôn mặt nhỏ, cô giãy giụa rống lên trong họng, cô không muốn tiếp tục ở đây chút nào nữa, cô muốn trở về!

“...thì tui anh được toàn quyền sử dụng cung!” Nói xong hắn phá lên cười lỗ mãng, thân hình to lớn đi ra ngoài.

Vương Hạo đã đứng yên ngoài ban công tầm hai tiếng.

Tay anh vẫn kẹp một điếu thuốc hút dở, ánh mắt nhìn ra xa, khói vẫn vít không gian quanh anh, vẽ nên một khung cảnh trầm uất huyền hoặc.

Dưới chân anh là tà tà thuốc, đầu lọc vút vương vãi.

Bây giờ đã là mười một giờ.

Vương Hạo viết rõ âm mưu của Hades, hắn làm sao dễ dàng tha cho anh, muốn như anh sao?

Hừ, đâu có dễ vậy!

Nhưng đem Hạ Đồng đi làm mồi như, liệu có đúng không?

Nếu tầm giờ này, ngoài phòng khách TV chắc chắn sẽ bật volume rất lớn, sẽ nghe được tiếng cô cười, chắc chắn sẽ bắt anh cùng ăn đêm.

Hôm nay thật yên ắng, có chút không quen.

Vương Hạo nhả đầu mây, vùi điếu thuốc xuống lan can rồi vút xuống đất, anh xoay gót đi vào phòng.

Vương Hạo thả lưng xuống giường, anh vốn không quan tâm, nhân dịp này huỷ hoại cô ta luôn cũng được, trả được thù, đỡ vướng tay.

Nhưng sao anh thấy không cam lòng, như vậy có giải thoát cho cô ta, cùng tội ác năm xưa quá sớm không?

Nếu vậy mẹ anh chết quá vô ích rồi!

Vương Hạo vội bật dậy, mặc đồ thể thao đơn giản đi ra ngoài.

“Tôn chủ, ngài Hades đã phân phó tốt, việc gì ngài phải nhúng tay vào?” Lạc Lôi khó hiểu, gương mặt tuấn lãng đành lại.

Tôn chủ này lần đầu hoạt động khiến anh khó có thể nắm bắt tới vậy.

Chuyện như Vương Ca đã có Hades an bài, Tôn chủ nhúng tay vào có phải sẽ rắc rối hơn không chứ!

“Tập trung lái xe!” Tôn Đằng ngồi ghế sau, mắt khép hờ nghỉ ngơi.

Đúng như Lạc Lôi thắc mắc, anh làm sao vậy chứ?

Âm mưu này, vốn dĩ anh không cần hành động trực tiếp, ngồi sau hưởng lợi là được, chờ tên Vương Hạo kia tiến vào bẫy là tốt.

Nhưng đến tận mười một giờ rồi hắn vẫn chưa có động tĩnh, hắn không cần tình nhân của hắn sao.

Hạ Đồng này khiến anh rất khó hiểu, anh muốn đi xem thử, cô ta sẽ thoát ra đó như thế nào, nếu... tên Vương Hạo kia không đến!

Xe của Tôn Đằng đậu cách công trường một khoảng không xa, đủ để quan sát bên trong, nhưng là góc khuất nên không thấy được Hạ Đồng, chỉ thấy vài tên thủ hạ canh gác.

“Tôn chủ, không hành động sao?” Lạc Lôi quay ra nhìn Tôn Đằng, người đàn ông lúc này nhìn ra ngoài, ánh mắt có chút đắm chiêu, có vẻ không nghe anh hỏi gì cả.

Lạc Lôi lắc đầu quay đi.

“Đuổi theo nó, đuổi theo!!”

Bỗng có tiếng quát lớn, mấy người đàn ông cầm theo gậy gộc chạy ầm ầm, đuổi theo một thân ảnh nhỏ bé.

Tôn Đằng vội bật ngồi dậy, như người ra cửa sổ xe.

Hạ Đồng hoảng hốt chạy trời chết, hai tay nâng tà váy, chân trần trắng trẻo dẫm phải gạch đá, miệng chai mà rách da rướm máu, cô vẫn cố nén đau, cắn răng chịu đựng.

Tóc con bết vào mặt, mồ hôi nhễ nhại, dưới ánh trăng mờ ảo, như thiên thần gãy cánh vương bụi trần nhơ nhớp.

Tôn Đằng vẫn ở yên trong xe dõi theo cô, môi rướn nụ cười nhẹ.

Rất có ý chí sinh tồn, dám cả gan chạy trốn như thế, thật không muốn sống hay thấy mình sống quá đủ rồi!

Nhưng sức lực Hạ Đồng không bì lại mấy tên đàn ông, không lâu đã bị lôi lại.

Tên đại ca nắm tóc cô kéo lên, cô đau tới chết đi sống lại, tay nhỏ bấu vào tay hắn, cắn chặt răng không rên la.

“Mẹ nó, mày dám trốn! Mày coi thường bọn tao quá!” Hắn chửi đổng rồi vung tay tát một cái thật mạnh vào mặt Hạ Đồng.

Cái tát mạnh tới nỗi, đầu cô ngã hẳn qua một bên, mặt nóng rần như bị tạt axit, đau đớn muốn nổ đom đóm.

Hắn còn muốn đánh thêm nữa, nhưng may sao có một tên đàn em tiến lên nói gì đó, hắn lại thôi.

“Mẹ kiếp, mày mà dám trốn nữa tao sẽ chặt chân mày, để mà xem sắp mười hai giờ rồi, tao sẽ chơi mày cho tới chết!”

Hắn lôi cô vào trong, trói chặt hơn lúc nãy, canh gác nghiêm ngặt hơn.

Mà Hạ Đồng lúc này không còn sức mà trốn nữa, cô đau muốn chết rồi.

Ánh mắt Vương Hạo lạnh sát khí, có người gửi một clip cho anh, địa chỉ ID lạ không thể tìm ra người gửi.

Hạ Đồng bị tên đàn ông đánh tới muốn bất tỉnh, gò má sưng tấy một bên muốn bật máu, cánh tay bên phải máu me đầm đìa, gương mặt lem luốc trắng bệch kinh người.

Vương Hạo nắm lên tay lái, anh điên mất rồi, tại sao đem cô đi làm mồi như làm gì chứ!

“Mộ Thanh Trì, chuẩn bị thuộc hạ bao vây công trường phía Nam thành phố Cape Town, trong vòng nửa tiếng phải lập tức có mặt!”

Hades cầm ly rượu vang đứng trước ban công, gương mặt lộ rõ vẻ ma mãnh, lần này trở lại, nhất định phải đòi cả vốn lẫn lời!

Thật nhấc thì ngại quá hi / :)) /

Mọi người đọc xong nếu có wifi/3g thì nhớ VOTE nha!!

Love guys.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Báo Thù: Vạn Kiếp Vãn Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Vương Hạo, anh thật bỏ mặc tôi sao?

“Ông chủ, đã mười hai giờ đứng, vẫn chưa thấy nó xuất hiện... hay là đưa con đó cho tôi đi!“. Tên đại ca cầm điện thoại nói chuyện, trong đầu không ngừng tưởng tượng ra cảnh hắn đè nữ nhân kia dưới thân mình, sẽ tuyệt như thế nào.

“Hừ...mày đừng có chỉ biết bấy nhiêu thứ dơ bẩn như thế, năm phút nữa nó không đến, chơi xong phải khứ ngay!“..Hades tức giận, hắn đập bẻ ly rượu.

Vương Hạo, mày được lắm! Rất tốt!

Mày đủ tàn độc để đem phụ nữ bên cạnh mày ra làm con thí tốt sao? Tao sẽ khiến mày phải trả giá, mày không thoát được tao đâu!

“Ha...hahahaaa...“.Hades cười lớn, hắn ngồi xuống sofa, rót một ly rượu, ánh mắt màu xám thâm trầm nhìn vào khoảng không trước mắt, cảnh vật xung quang yên tĩnh đến rợn người.

Vương Hạo không ngừng phóng xe trên đường, tay anh nắm chặt vô lăng, gân xanh gò lên trông rất đáng sợ.

Mất anh hắn lên tia máu, đã là mười hai giờ, mà đường đến công trường còn gần 2km.

Chưa bao giờ anh thấy con xe của mình lại chậm chạp tới vậy! Hay là do đường quá dài?

Hạ Đồng ơi là Hạ Đồng, cô quá phiền phức!

Hạ Đồng nặng nề mở mắt, men theo ánh sáng yếu ớt hắt ra, cô thấy mình bị nhốt tại một gian phòng khác.

Vương Hạo, tại sao tới giờ chưa đến?

Anh ta không nhận được tin cô bị bắt cóc sao?

Có khi nào anh ta thật bỏ mặc cô không?

Không đâu, sao có thể, cô cũng đường đường là giám đốc một bộ phận mà, không lý nào anh ta không cứu nhân viên của mình!

Mau mau đến, trễ cũng được, miễn đưa cô ra khỏi đây là được!

Hạ Đồng nằm dưới sàn, miệng bị quần băng keo chặt cứng, tay chân bị trói gấu hơn khi nãy.

Cô không dùng mảnh chai cắt được, càng không thể giãy giụa tìm đường thoát thân.

Dần dần ý chí bị hoàn cảnh mài mòn, Hạ Đồng chìm vào tuyệt vọng.

Cuộc đời cô trải qua quá nhiều chuyện, lúc ba cô chết, dự lễ tang cô cũng khóc lóc đau thương, nhưng vẫn gắng gượng đứng lên, vì còn mẹ.

Tới lúc tiếp nhận tin mẹ phải sống thực vật, cô không còn ảm ỉ la hét, chỉ lặng lẽ ngồi gục mặt mà rầm rức rơi nước mắt, nhưng cô biết trên đời này cô chưa thật sự mất tất cả, đời đã xô đẩy cô như vậy, cô càng phải ngoi đầu lên kiên cường đối chọi.

Đến thời khắc này, cô mới nếm được cảm giác, mọi thứ vô vọng đến lạ, phải nằm đây thoi thóp chờ người ta huỷ đi cuộc đời mình. Hạ Đồng nhắm mắt lại, khoẻ môi vẽ lên một nụ cười, có sao, đời này mất đi cái trong sáng duy nhất của người con gái cô cũng không tiếc rẻ, chỉ mong giữ được mạng, chuyện của ba cô chưa tìm ra đáp án, chuyện của mẹ cô cũng chưa an bài xong.

Không sao! Phải tiếp tục sống, không thể chết ở nơi đất khách quê người được!

Kết...kết!

Cửa bị mở ra, có kẻ tiến vào lời cô ra ngoài, cô nhìn thấy đây là một công trường bỏ hoang, lúc này quay đầu chạy không kịp quan sát.

Hạ Đồng bị vấp trước chân tên đại ca.

Hắn tiến tới, nâng khuôn mặt cô lên. "Biết số phận của mày rồi chứ! Thằng đấy đã không tới, mày thật đáng thương!".

Hắn cười trong cổ họng. "Hà..hà...để anh giúp cung sung sướng đêm nay, rồi cũng sẽ chết, ném mùi sung sướng ra đi cũng không hối hận!".

Hạ Đồng rống lên trong cổ họng, thân hình nằm dưới đất bắt đầu giãy giụa tợn.

"Cởi trói cho nó, ở đây đông người nó có muốn chạy cũng không thoát!"

Hạ Đồng vừa được cởi trói, cô đã đẩy một tên thủ hạ, điên cuồng chạy ra ngoài.

Bọn chúng sẽ khừ cô sao!

Còn gì nhục nhã hơn điều này, cô không cam tâm!

"Mẹ nó con này lý thật!". Tên đại ca tự động đuổi theo, chân cô đang bị thương chạy không nhanh được, gương mặt đầm đìa nước mắt, cánh tay phải lúc này phá cửa chạy trốn, móng vuốt cây đinh mà rách toạc một đường, giờ đây nhức đau đớn.

Hắn nhanh chóng tóm được cô, đẩy ngã cô ra đất, đè ngửa lên người cô.

"Buông ra!!". Hạ Đồng hét lên, cô đập đá hai chân, tay không ngừng cào cấu đẩy tên đại ca ra.

Vì vận động mạnh mà vết thương trên tay phải khô được đôi chút, lại rách khiến máu chảy dữ dội, trông rất kinh người.

"Con mẹ nó, sao mày lại lý tới vậy chứ!". Tên đại ca dùng sức đè cô ra, gương mặt hung tợn. "Tao hôm nay không dạy dỗ mày đảng hoàng, không bắt mày quỳ dưới chân tao van lạy, tao không dung thân chốn giang hồ nữa!".

"Mẹ kiếp! Mày biến đi, bản thù, để tiện!". Hạ Đồng chống đối kịch động, phi nhô vào mặt hắn.

Tên đại ca nổi điên lên xé vấy cô ra, khiến một mảng da thịt ngay đùi lộ ra đầy kích thích.

"Nếu ngoan ngoãn tao sẽ nhẹ nhàng!". Hắn thềm thường sờ soạn cơ thể cô, tay hắn luồn lên tính kéo quần lót Hạ Đồng ra.

Cô lấy hết sức, rướn người lên.

Chát!

Hạ Đồng tát một cái thật kêu vào mặt tên đại ca.

Cô vớ lấy khúc gỗ gần đó, đập mạnh vào đầu tên đại ca lúc hắn chưa tiếp nhận được cái tát của cô.

Aaaaa...!

Hắn ngã ra sau, đầu một mảng máu lớn, nhãn nhò nằm dưới đất.

Hạ Đồng kìm chế đau đớn đứng dậy, đầu cô choáng váng, té lên té xuống.

Thủ hạ nhào tới bao vây, cô đứng giữa, tay vẫn cầm chặt khúc gỗ, ánh mắt hoảng sợ, môi tái nhợt bật máu run rẩy, nước mắt không đủ sức rơi ra nữa.

Có phải hôm nay cô sẽ chết chắc không?

Vương Hạo anh thật bỏ mặc tôi sao?

Tên đại ca không vì một gây của cô mà bất tỉnh.

Hắn ôm đầu máu vật vã đứng dậy, hắn gầm lên hung dữ, gương mặt loang lổ máu me lao về phía cô, tay cũng cầm một khúc gỗ, nhắm về phía cô vung lên.

Hạ Đồng hốt hoảng theo quán tính giờ khúc gỗ trong tay lên đỡ khiến nó gãy làm hai, cô bị lực đánh tới quá mạnh, làm động đến vết thương mà rên lên buông khúc gỗ rơi xuống.

Tên đại ca nằm lúc cô không có phòng bị mà đập ngang qua, trúng chân Hạ Đồng thật mạnh. "Tao cho mày chết con diếm chết tiệt!!!".

Áaaaaa...!

Hạ Đồng hét lên đau đớn,cô ngã xuống,gương mặt nhỏ nhắn nhỏ biến dạng,đau tới liệt nửa người.

Hạ Đồng không thể cầm cự được nữa,có phải...ngủ rồi sẽ không đau nữa,phải không?

Hạ Đồng từ từ khép mi mắt lại,khung cảnh xung quanh mờ dần,âm thanh cũng dần biến mất...

Vương Hạo...

...anh thật bỏ mặc tôi sao?

Lâu rồi Du không lên hi :)/

Trễ hẹn với mọi người!

Do cảm xúc không có,viết không được ưng ý lắm nên phải chỉnh sửa!

Hôm nay lại có hứng viết tận mấy chap haha!!

Nhớ VOTE nha!

Love all.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Báo Thù: Vạn Kiếp Vãn Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Thù này không trả, không làm con người nữa!

Đoàng!

Đoàng đoàng!

Ba phát súng vang lên,kéo theo một toán chừng mấy chục người tiến vào,ai nấy cũng cầm theo vũ khí,mặt mày hung tợn.

“Mày...mày là ai?”.Tên đại ca bị khí thế của bọn người này áp đảo,nhưng vẫn ngông cuồng cảm khúc gối chỉ vào mặt người đàn ông cường lĩnh,lạnh lùng đang tiến lại chỗ hắn.

Anh không phí lời,thẳng chân đá bay cây gậy,tay nhanh nhẹn nắm lấy cổ áo tên đại ca,đấm hai cú thật mạnh vào mặt hắn,chân anh lên gối thúc mạnh vào bụng hắn,cúi chỏ động một cái vào lưng hắn khiến hắn phải hét lên đau đớn,ngã vật ra đất,cong người lại mà lẫn lộn.

“A...tha mạng...tha...!”.Hắn rên rỉ bò dậy nắm lấy ống quần anh,nhưng bị anh dùng chân kia dẫm đạp lên tay,khiến hắn hét lên đầy thê lương.

Anh nhào tới hung hăng sút vào cơ thể tên đại ca,đôi mắt tròn to uy hiếp,răng cắn chặt,gương mặt đầy tàn khốc,anh dẫm đạp hắn cho tới khi hắn mềm nhũn ra,không rên lên nổi nữa.

“Giải quyết gọn vào!”.Giọng anh trầm trầm nhưng chứa đầy phẫn nộ,trực tiếp tiến đến bế cơ thể yếu ớt dưới đất lên rồi đi.

Vương Hạo chạy đến công trường,ngang ngược đổ vào chính giữa sân lớn.

Mộ Thanh Trì cùng thủ hạ đã đứng chờ sẵn bên ngoài.

“Người đâu?”.Anh bước vội xuống xe,gương mặt vẫn bình tĩnh,nhưng trong lòng vốn nổi sóng này giờ.

“Đã không còn một người nào trong đó thừa Vương Ca!”.Mộ Thanh Trì nhăn đầu mày cùng anh tiến vào trong.

Công trường ban đêm rất im ắng,tĩnh lặng,ánh trăng mờ ảo bao trùm cả không gian,gió tạt lạnh cả mặt.

Nơi đáng sợ như thế này,có phải đã dọa cô sợ một trận không?

“Trở về lập tức tìm người cho tôi!”.Vương Hạo tức giận đá bay một thùng sắt gần đó,mắt hấn tia máu.

Mẹ nó,được lắm! Dám hót tay trên của anh!

Vương Hạo này không tính sổ với hấn,anh không làm con người nữa!

Tôn Đăng ôm Hạ Đồng trong ngực,áo anh vì máu cô mà lấm lem,nhưng anh không có phản ứng nhiều.

Xé bỏ lớp váy áo bắn quăng đi,Tôn Đăng đặt cô nằm vào bồn tắm.

Gương mặt nhỏ sau khi rửa sạch vết bẩn trở nên tinh khiết vô cùng,nhưng dưới ánh đèn vàng vọt,trông cô tái nhợt yếu ớt,khắp người là vết thương,nhất là cánh tay rách ra trông rất kinh khủng.

Nhìn kỹ thân hình không mảnh vải chìm trong nước,yết hầu anh trượt lên xuống,con người tối dần đi.Cơ thể cô không hấn quá gầy,có da có thịt nên chỗ cần lòi thì lòi,cần lồm thì lồm.

Ngực no tròn vì nước nóng mà hồng hào một mảng,bụng phẳng eo thon,hông to ra mông căng tròn đặc trưng của người chăm tập thể thao.

Hai chân dài khép hờ,nơi tư mật mê người.

Chung quy Tôn Đăng anh,vẫn là đàn ông,đã vậy còn là một người đàn ông rất khoẻ mạnh,cường tráng!

Bảo anh chỉ được nhìn,không được chạm thì quả là cực hình hành hạ anh đi!

Gương mặt nhỏ khẽ nhăn nhó,khiến anh thức tỉnh.

Tôn Đăng cười khò lắc đầu,bọc Hạ Đồng trong áo choàng tắm,ôm trong lòng đem ra phòng ngủ.

Khi bác sĩ đã băng bó vết thương ở tay và cố định vết thương ở chân cho Hạ Đồng,Tôn Đăng đắp chăn cho cô rồi đi ra ngoài.

“Tôn chủ,bên phía Vương Ca đã cho gửi đoạn clip còn lại rồi!”.Lạc Lôi ngồi ở sô pha đối diện Tôn Đăng.

Tôn Đăng đốt một điếu thuốc,ngồi người thoải mái ra sau,hai tay gác lên thành ghế.”Tốt lắm!“.

“Tôn chủ,ngài muốn thử phản ứng của Vương Ca?”

Tôn Đăng chậm rãi rit thêm một hơi thuốc,thả vào không khí một mảng khói mỏng quán quanh cơ thể hoàn mỹ của anh,ánh mắt có phần trầm tư.

“Phải,hấn nghĩ hấn không chế được tình hình,nhưng để mà xem,hấn làm sao xoay chuyển mọi thứ theo ý mình...“.Đôi mắt tuấn lãnh tối dần đi,khoé môi không còn vương nụ cười.“...giống như năm xưa.“.

Chạy đi,chạy mau...

Tiếng nói vang vọng và từng bước chân dồn dập chạy loạn,đẩy lùi thân hình bé nhỏ dựa sát góc tường.

Một bàn tay to lớn bắt thiêu vuron ra...

Hạ Đồng hét lên,tay chân như bị người ta khống chế,nhất thời không cử động được.

Cứu!

Rồi cảnh vật đáng sợ biến mất,cô thấy mình đang trong lễ tang của cha,cô thấy mọi người khóc,cô không hiểu chuyện gì đang diễn ra...

Có người vẫy tay với cô ở cuối đường,cô vội chạy theo,người nọ dẫn cô vào trước giường bệnh của một người.

Mẹ?

Sao mẹ lại nằm ở đây?

Sao mẹ không nói gì vậy...mẹ?

Cô khóc lớn lên,tay vuron ra muốn tóm lấy thân ảnh đơn độc trên giường kia,nhưng cô thấy mình bị đẩy ra xa...

Không!!

Hạ Đồng hét lên,thân ảnh xanh xao nằm co quắp trên giường lớn,mắt nhắm chặt cau mày đầy thương tâm,khuôn môi tái nhợt mấp máy kêu “Cứu...mẹ

oi...hức...cứu với...“.

Tiếng kêu oan ức hoà cùng nước mắt ni non,rấm rức liên hồi vang lên trong căn phòng,phối hợp cùng bóng tối bao trùm xung quanh,ánh trăng chiếu ánh sáng lẻ loi cô độc,vừa thê lương,vừa đáng thương đến lạ lùng.

Tôn Đăng đứng trước giường,khuôn mặt anh tuấn chìm vào bóng tối,thanh âm yếu ớt trên giường cắm chặt vào tim anh,len lỏi dần vào huyết mạch đơn độc của trái tim cần cỗi,nằm mại như nước tách bóc lớp băng che đậy tâm hồn anh,để rồi rơi tõm xuống yên vị một góc đặc biệt dưới đáy tim người đàn ông.

Anh thấy được ở cô sự cô đơn quen thuộc của bản thân từ Hạ Đồng.

Có một khoảnh khắc,anh nghĩ,chắc là mình đã tìm ra rồi.

Tìm ra một người con gái,có thể chạm tay vào trái tim Tôn Đăng anh,có thể đứng vào cùng một quãng sáng với anh,không tài nào nhầm lẫn cô với Thy Thy được.

Hạ Đồng,tôi lúc này chưa thích em,chưa thể ra mặt đem em đặt bên cạnh,không thích hợp dung hoà em vào cuộc sống của tôi,nhưng...

...sau này ai biết được chúng ta có lại va vào cuộc đời nhau,như lúc này?

Có thể sao?

Tôn Đăng lùi ra sau,cười lạnh.

Anh đời này,vốn dĩ sẽ không chạm tay vào tình yêu nữa,quá xa vời,quá huyền hoặc!

•Nhâm tới: Có ai thấy tiến độ truyện hơi chậm không?

Du sợ rằng viết một chap quá dài,đọc đâm ra chán!

Nhưng viết có một ngàn mấy trăm chữ cho một chap thì có vẻ hơi ngắn!!

Hay từ chap này trở đi sẽ tăng lên hai ngàn chữ cho một chap nha!

Good night!

Love all.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Báo Thù: Vạn Kiếp Vãn Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Chỉ muốn thứ quan trọng của Vương Hạo.

“Việc tiến hành khai thác mỏ kim cương Red giao cho Helen giám sát,cô phải sắp xếp một đội giỏi nhất,tìm cách liên thông hai mỏ Red-1 và Red-2 sao cho an toàn nhất.“.Vương Hạo trầm tĩnh bàn bạc công việc,phong thái vững chãi,khí thế uy nghiêm phảng phất qua đôi mắt đen sâu thẳm,phút chốc khiến Helen mất hồn.

Cô đã phải lòng người đàn ông này,nhưng chưa bao giờ thực sự được đứng một chỗ ngang hàng với anh,như Hạ Đồng kia!

Cô ta chỉ mới xuất hiện,hà có gì chứ!

Nhưng đã hai hôm kể từ buổi khánh thành,không còn thấy cô ta nữa,có lần Helen còn cố ý tới phòng khách sạn của Vương Hạo thăm dò,người dọn phòng bảo cũng không thấy cô gái ở cùng Vương tổng đã hai ngày nay.

À chắc bị Vương Hạo đá đi rồi!

Rầm!!

“Hừm...Helen,cô không tập trung!“.Vương Hạo đập mạnh tập tài liệu xuống bàn,đầu mày xoắn chặt mắt kiên nhẫn.

“Vương...Vương tổng,xin lỗi anh!“.Helen run sợ,chưa bao giờ cô thấy anh nổi giận như thế này.

“Ra ngoài! Tiền thưởng cuối năm cắt một nửa!” Vương Hạo quát lớn, tay chỉ thẳng ra cửa, về mặt đầy chán ghét phần nộ.

Helen lập cập chạy ra ngoài, viền mắt đỏ hoe.

Vương Hạo ngã người xuống ghế, mắt nhắm chặt.

Hai ngày nay không nghe chút động thái nào từ phía Hades.

Cũng không điều tra ra được Hạ Đồng đang ở đâu.

Thật sự chết rồi sao?

Tay anh áp lên mặt, mỗi một chiếm đóng nơi đáy mắt, có phải anh khiến Hạ Đồng phải làm mỗi như bọn Hades là sai?

Tại sao mọi thứ đối với kế hoạch ban đầu anh vạch ra, lại trở nên rối rắm như thế?

Cảm giác ngay thời khắc này là mất hết hy vọng, cảm thấy bản thân rất đối vô dụng.

Chỉ có thể ngồi chờ, không thể chủ động làm được bất cứ thứ gì tìm ra Hạ Đồng.

Có phải lúc cô bị bắt cóc, cũng là loại cảm nhận này hay không?

Vương Hạo không biết anh đã làm sai điều gì và ở đâu, mà lồng ngực trái thực rất khó chịu, tâm trạng xấu tệ thảm!

“Tôn Đăng, đáng lẽ cậu không nên nhúng tay vào kế hoạch tôi đã vạch ra!” Hades có chút mất bình tĩnh với người đàn ông trước mặt, loại khí thế mà anh ta toả ra, thật giống tên Vương Hạo không sai chút nào, thật khiến ông ta có chút dè chừng.

“Tôi vốn dĩ không nhúng tay vào.”

“Thế sao cậu cướp người đi, còn giết sạch mấy tay giang hồ đó!” Người này vốn dĩ ông không cần, đợi qua mười hai giờ là hết hạn, ông vứt, tôi nhặt... “Tôn Đăng bắt chéo chân dài, tay phẩy phẩy điều thuốc, bộ suit màu xanh biển đậm anh mặc hôm nay, càng tôn lên vẻ điển trai trời phú. “...còn tụi giang hồ, để chúng sống, so với một cô gái còn nguy hiểm hơn, tôi khừ giúp ông còn dọn dẹp ngăn nắp, lẽ ra ông nên cảm ơn!”

Hades im lặng, đôi mắt màu khói khẽ dò xét, nghi hoặc nhuốm đầy khuôn mặt ông ta.

Đối tác lần này, ông ta thật sự chưa tin tưởng hoàn toàn.

Tôn chủ của bang Thanh Thiên đối đầu với Vương Ca bang Hắc Long trong giới Hắc đạo.

Tôn Đăng của Tôn thị đối đầu với Vương Hạo của Hoàng Kim trên thương trường đá quý.

Ông ta hợp tác với Tôn Đăng trả thù Vương Hạo, là một sáng kiến không tồi đi, nhưng lão cáo già đâu có tin hẳn Tôn chủ này.

Theo điều tra, lão biết năm xưa Tôn gia cùng Vương gia có thâm tình bền chặt, Tôn Đăng cùng Vương Hạo dĩ nhiên là anh em nối khố, vì chuyện Hắc đạo năm xưa mà quay mặt làm thù, nhưng nề tình xưa nghĩa cũ, nước sông không phạm nước giếng' tới tận ngày hôm nay.

Hades chỉ sợ Tôn Đăng lừa lão, như cách Vương Hạo đã khiến lão điêu đứng ba năm trước.

Nghĩ đến đoạn hồi ức ấy, đôi mắt màu xám huyền bí thoáng tia phần nộ, hận ý lan tràn, đầu mày lão hơi vặn xoắn lại, khuôn mặt có vẻ khó coi.

Tôn Đăng nhìn Hades, anh biết lão chưa tin anh, anh cũng không cần lão tin, anh chỉ muốn một thứ duy nhất, thứ quan trọng của Vương Hạo!

Mà muốn có được thứ này, phải tiếp cận Hades, ông ta biết rõ thứ kia được cất giấu ở đâu à chỉ có ông ta mới lấy được nó từ tay Vương Hạo.

“Cô Hạ, cô muốn ăn gì cho bữa tối?” Di Tàn, quán gia lâu năm của Tôn gia, được Tôn Đăng coi như di ruột, bà đã bên cạnh anh từ khi anh còn trong bụng mẹ.

“Di Tàn, cháu không kén chọn đâu ạ!” Hạ Đồng ngồi trên xe lăn, gương mặt nhợt nhạt nở nụ cười nhẹ. “Di Tàn cứ gọi cháu là Hạ Đồng được rồi, cháu đáng tuổi con cháu di mà!”

Di Tàn mỉm cười hiền hậu, mặc dù đứa con gái này mới đến đây có hai ngày thôi, bà có thể cảm nhận được cô bé rất tốt tính.

Nhưng vẻ đẹp này buồn quá, khuôn mặt cô vô cùng nhợt nhạt, trắng bệch rợn người, chỉ có mỗi đôi mắt đen lay láy là có hồn nhất, khiến người khác càng

nhìn càng như chìm sâu,té ngã vào hố đen huyền hoặc sâu thăm thẳm không trông thấy đáy.

Di Tàn đẩy Hạ Đồng vào bếp,để cô giúp lật rau.

“Hạ Đồng này,cháu với Tôn Đăng là bạn bè sao?”

“Không ạ! Cháu không biết anh ta,chỉ là không biết sao anh ta lại cứu cháu.”

“Chuyện cháu trải qua chắc thật rất đáng sợ!”Hạ Đồng im lặng,đôi mắt long lanh thoáng chốc trầm buồn,rèm mi dày rũ xuống,thân ảnh phút chốc cô đơn lạnh lẽo khiến Di Tàn có chút đau lòng.

“Di Tàn xin lỗi! Ta thật không muốn nhiều chuyện đâu...”

“Không sao ạ! Chỉ là cháu không biết phải kể chuyện này từ đâu.”

Tôn Đăng đứng bên ngoài phòng bếp,anh thấy và nghe rõ mọi thứ bên trong.

Anh đã nói với Hạ Đồng rằng Vương Hạo không tới,công trường phía Nam thành phố Cape Town đấy,là của anh.

Cô hoàn toàn tin anh là thật đi khảo sát địa chất quanh khu vực đó mà phát hiện ra cô,nhưng lý do này có quá gượng đi không?

Cô thực sự tin hay chỉ nghe anh nói dối bên tai này chạy qua tai kia?

Tôn Đăng tiến vào bếp,khuôn mặt tuấn lãng cất giấu đi vẻ suy tính ban nãy,đeo lên mặt nạ tươi cười,tay xách theo một túi lớn trái cây và thực phẩm phục hồi khác nhau đem đặt lên bàn bếp.

“Di Tàn,đi có nói xấu tôi với Hạ Đồng không đấy?”

“Làm gì có,di Tàn cùng Hạ Đồng chỉ là nấu vài món chờ cậu về ăn thôi!“Di Tàn cười lớn,khuôn mặt lớn tuổi cười tới xoắn tít lại,mấy hôm nay bà rất vui.”Cậu Tôn hai hôm đều về ăn tối rất sớm,vì ai đấy?”

Hạ Đồng dừng động tác,Tôn Đăng cũng hơi khựng lại.

Di Tàn thấy rõ biểu hiện gượng gạo của cả hai.”Ồ,chắc là di hỏi chuyện không nên hỏi rồi!“.

“Di nấu đi tôi đói rồi,Hạ Đồng cũng cần ăn sớm”

Tôn Đăng lấy rửa rau trên đùi cô đặt lên bàn,đẩy xe lăn ra ngoài phòng khách.

Trên sofa toàn là túi lớn túi nhỏ chất đống khiến Hạ Đồng nhướng mày thắc mắc.

“Đồ cá nhân của cô,tôi lấy đại.”

Tôn Đăng hơi lảng nhìn đi chỗ khác,anh chưa bao giờ đi mua đồ cho nữ nhân,nhưng sao thấy hơi nóng mặt.

“Cũng không cần thiết mua cho tôi,tôi không trả tiền nổi.”

Hạ Đồng nhìn mấy cái túi giấy toàn hãng hiệu là thấy mấy tờ polyme chấp cánh bay đi,có chút xót xa trong lòng.

“Tôi cho,không đòi trả.”

Tôn Đăng nhìn ra chút thần sắc tiếc tiền trên mặt cô,hứng khởi nổi lên trong lòng,đây là biểu hiện cảm xúc rõ rệt duy nhất mà anh thấy ở cô trong hai ngày qua.

“Không được nuốt lời,tôi không trả tiền cho mấy món này đâu đấy!“Hạ Đồng nhìn nhìn Tôn Đăng,ánh mắt có chút đe dọa.

Anh bật cười,cô trẻ con kinh khủng!

Hạ Đồng ngồi trên xe lăn ngoài ban công đọc sách,từ phía sau nhìn tới thấy được suối tóc đen dài xoắn xoắn rũ qua hai vai,thân hình bé nhỏ lọt thỏm trong xe lăn.

Tôn Đăng đem thuốc tới đặt lên tủ đầu giường,anh nhẹ nhàng đi ra ban công,tựa thân hình cao lớn lên lan can,khẽ nhìn xuống cái đầu nhỏ bên dưới.

Cô chăm chú như thế này khiến anh thấy thú vị.

Hai hôm nay anh cố tình về sớm vì cảm thấy bữa cơm có thêm một người rất vui,tự nhiên anh lại thêm hai tiếng 'gia đình'.

Có phải anh quá tham lam không?

Hai từ này có vẻ không thích hợp cho con người như anh.

Hạ Đồng bất ngờ ngẩng lên, nhìn thấy được ánh mắt ôn nhu của Tôn Đăng, cô có hơi thất thần.

“Cô bị cận à.” “Anh đánh trống lảng, mắt cũng đưa đi nhìn nơi khác.

“Nhẹ thôi!”

“Giờ này mà đọc sách cho đui à.”

Anh đẩy cô đi vào phòng, nhẹ nhàng bế cô lên giường.

“Anh là... Tôn Đăng sao?” “Hạ Đồng hơi thất sắc, gương mặt nhỏ lúc được anh ôm lên giường có chút nhuận hồng ở gò má, mùi gỗ tùng trầm luân của anh đọng lại cánh mũi cô.

“Ừ!”

“Anh là đối tác của Hoàng Kim sao?”

“Đối thủ.”

“Tại sao anh giúp tôi?”

“Thích.”

“Đối tốt với tôi có mục đích không?”

“Không.”

“À...”

“Ngủ đi!”

“Ồ... ngủ ngon!”

Tôn Đăng lạnh lùng quay người đi, đóng cánh cửa lại, anh khẽ nhắm mắt thở phào.

Hạ Đồng có mùi hương dịu nhẹ tự nhiên khiến anh rất thích, tóc cô mềm mềm quấn lên tay anh, khiến anh có khoảnh khắc muốn ôm cô chặt trong lòng.

Anh không có cảm giác phòng bị hay kiêng dè người phụ nữ này, hay là...

Anh thử một lần mạo hiểm, đem cô đặt vào cuộc đời mình được không?

Anh chỉ sợ rằng cô không muốn nhuộm bẩn, mà anh cũng không cách nào đem cô hoàn toàn bảo vệ hay không cho tay cô nhúng bùn.

Thôi bỏ đi, đời này xác định anh nên cô đơn rồi!

Hôm nay rất có tiến bộ, viết được chính xác 1931 từ!!!

#Nhắc lần thứ n: hãy có ý thức VOTE cho bất cứ truyện gì bạn đang đọc khi bạn đang dùng wifi/3g vì nơi đây free lợi nhuận và các tác giả/người edit dùng lượt VOTE để tăng năng lượng!!!!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Báo Thù: Vạn Kiếp Vãn Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Thù hận này nên kết thúc.

Hạ Đồng ngồi trên giường.

Từ khi bị bắt cóc đến nay đã hai ngày, cô đều quanh quẩn trong nhà của Tôn Đăng, cánh tay phải của cô bị đinh cửa rách phải khâu lại mấy mũi, do không

được xử lý kịp thời nên đã nhiễm trùng,bây giờ chỉ cần cử động nhẹ cũng đau đớn kinh khủng,chắc chắn sẽ để lại sẹo,chân trái bị rạn xương nên phải ngồi xe lăn,sinh hoạt thật sự rất khó khăn.

Nhưng những vết thương bên ngoài đó,không là gì so với cảm nhận sinh tử mà Hạ Đồng đã trải qua.

Vương Hạo...

Cô vẫn lẩn quẩn trong suy nghĩ,có thật sự anh ta biết nhưng bỏ mặc cô không? Hay Tôn Đằng nói dối? Vương Hạo đã đến trễ đúng không?

Hàng tá câu hỏi cứ bủa vây lấy tâm trí Hạ Đồng,gặm nhấm tâm hồn cô,nếu lúc này cô chỉ là Hạ Đồng của mười năm về trước,chắc hẳn cô sẽ kích động mà phát điên khi gặp loại chuyện này.

Tuy nhiên,Hạ Đồng hiện tại là của mười năm sau,là người phụ nữ có loại chuyện gì chưa gặp qua,có loại ly tan nào chưa nếm thử...

Lần này bị bỏ mặc bởi một người vừa không lạ không quen,cũng không phải chuyện gì kinh khủng...phải, không có gì phải oán than hay thất mát,điều quan trọng duy nhất là cô đã sống sót.

Hạ Đồng chưa hiểu được việc gì đang diễn ra ở đây,cô cũng không cần biết ai đã bắt cóc mình,với mục đích gì...điều cô muốn hiện tại là quay về Việt Nam ngay lập tức,cô không muốn chôn mình ở nơi quái quỷ này nữa.

“Làm sao vậy,không ngủ được à?”.Tôn Đằng tiến đến ngồi xuống mép giường,ánh mắt anh vài phần dịu dàng.

“Tôi đang nghĩ,chuyện gì đã xảy ra với tôi...Khuôn mặt Hạ Đồng giãn ra,nhưng đầu mày nhũu chặt lại khi cô cố ngồi dậy,chạm phải vết thương.

Tôn Đằng bước vội tới,nhẹ đỡ lấy tấm lưng nhỏ bé,anh lấy gối kê ngay đầu giường giúp cô ngồi thoải mái.

“Bên Vương Hạo...anh ta sao rồi?”.Hạ Đồng khó khăn cất lời,đây là người mà cô không muốn nhắc đến nhiều nhất.

Anh ta đã bỏ mặc cô,hoàn toàn muốn cô chết đi,nhưng không hiểu sao đáng ra phải hận anh ta thấu trời,Hạ Đồng lại chẳng cảm thấy gì ngoài thất vọng và buồn bã.

Có lẽ người dung là như vậy,dù có là cấp dưới của mình đi nữa,một tổng giám đốc như Vương Hạo,biết hết mọi mặt trăng đen của thế giới này thì anh ta không bao giờ mạo hiểm mạng sống của mình để cứu một người không quan trọng.

“Anh ta sắp trở về Việt Nam rồi!”

“Hả...à...!”

“Cô vẫn sẽ tiếp tục làm cho Hoàng Kim,sau khi về nước chứ?”.Tôn Đằng nhìn tuổi tóc của Hạ Đồng,vô thức nắm lấy vuốt nhẹ.

“À...không...”.Hạ Đồng nhẹ kéo tóc lại gây ra sau.”Tôi sẽ xin nghỉ,tôi không chắc còn có thể tiếp tục làm hay không,dạo này tôi không có năng lượng làm gì hết,cảm thấy cuộc sống rất nhạt!”.

Tôn Đằng nở nụ cười,là nụ cười vô thức thật sự anh dành cho cô.

“Phải,nên nghỉ ngơi thôi! Làm những gì mình thích rồi hãy nghĩ cho người khác!”.Tôn Đằng ngã người ra sau,tay chống thoải mái.”Thiếu tiền mượn tôi,cứ đi du lịch cho khuây khoả,tôi cho cô vay không lấy lãi!”

“Thật không? Tôi phải tranh thủ vay nhiều nhiều mới được,mấy khi có cơ hội tốt như vậy!”.Hạ Đồng cười phá lên,khuôn mặt trong trẻo giữa đêm, khiến Tôn Đằng thấy trong tim mình lỡ mất một nhịp,anh ngáy ngẩn nhìn cô hồi lâu,thật sự anh có nên để tâm người con gái như thế này không?

Cô ấy quả thật rất đơn giản và thuần khiết trong mắt anh,người đến bên cạnh anh không vì bất cứ mưu tính hay nhu cầu nào,chỉ đơn thuần cười nói,đơn thuần trò chuyện,đơn thuần cùng anh tham gia vào cuộc sống mà anh cho là chỉ như giấc mơ,trong hai ngày qua như thành sự thật.

“Vương tổng,ngài thật sự sẽ về sao,còn giám đốc Hạ thì sao?”.Nam Hàn khó hiểu nhìn Vương Hạo,anh chưa bao giờ thấy tổng giám đốc của mình lại phải loay hoay mãi không sắp xếp được lịch trình của bản thân như thế này.

“Như thế nào đây? Lần đầu tiên tôi cảm thấy mình không quyết định được mọi chuyện theo ý muốn,cậu nghĩ sao thư ký Nam?”

“Cứ làm điều anh muốn nhất,ở Việt Nam tôi sẽ lo giúp anh,thưa Vương tổng!”

Vương Hạo ngẩng đầu nhìn Nam Hàn,ánh mắt vẫn tờ mờ vì không nghỉ ngơi,đầu mày nhũu lại,anh lại cúi xuống áp hai bàn tay vào mặt vuốt mạnh.

Anh thở dài đứng dậy lấy áo khoác.”Gọi Mộ Thanh Trì,nhất định lục cả Nam Phi cũng phải tìm được Hạ Đồng về đây cho tôi!”

Ánh nắng chiếu lên vai Vương Hạo,bóng lưng vững chãi đổ nghiêng trên nền đất,thứ ánh sáng ấy như soi sáng,làm tan chảy hết mọi hận thù sâu trong

lòng anh, loại hận thù vô cớ anh áp đặt lên Hạ Đồng, hận chưa đủ để cay đắng với một người, nhưng đủ để khắc người ấy vào lòng, để đó cho một loại tình cảm khác đâm chồi nảy nở theo thời gian.

Giờ anh biết rồi, biết mọi chuyện nên đi theo chiều hướng nào rồi, Vương Hạo anh đã cướp mất đi của cô một mái nhà, cướp đi ba mẹ cô, Hạ Đồng cũng nếm trải được loại cảm giác như anh, thù hận đã trả sạch hết, tất cả do anh cố chấp không buông mà gây nên cho cô những tổn thương không nên có, anh phải dừng lại thôi.

Hạ Minh Hoàng.

Lý Uyên Vân.

Người chết kẻ sống thực vật, nhưng chắc chắn, chuyện năm xưa không kết thúc dễ dàng như vậy, chắc chắn không.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Báo Thù: Vạn Kiếp Vãn Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Một là chết mất xác, hai là...

Mộ Thanh Trì dẫn theo một tốp người chia nhau tìm kiếm khắp nơi xung quanh công trường nơi Hạ Đồng bị đưa đi.

Mọi đường dây thông tin về bọn người đã bắt cóc cô ta đi đêm hôm đó, dùng mọi đầu mối ngầm tại Nam Phi đều không thể moi ra tí chút điều gì hữu ích.

Mộ Thanh Trì đẩy cửa xe ra ngoài, gió thổi bay bay tóc anh, anh tựa thân người cao lớn vào mũi xe, gọi cho Vương Hạo. "Vương Ca, tôi đã sẵn lòng hai ngày rồi, không có bất cứ một thông tin gì về nhóm người đêm hôm đó đã đưa cô ta đi."

"Mọi quan hệ ngầm đều không thể tìm ra sao?" Vương Hạo vặn xoắn đầu mày, mắt anh hằn lên tia máu do thiếu ngủ. "Chắc chắn có kẻ đã che dấu, tới chỗ tôi ngay bây giờ, tiếp tục cho lục soát mọi ngõ ngách!"

Đêm thứ ba kể từ ngày Hạ Đồng mất tích, cả Nam Phi đều một phen nháo nhào lên.

Mộ Thanh Trì cho người lùng sục mọi ngõ ngách, xới tung tất cả mọi nơi có thể giấu người tại Nam Phi, ngay cả nghĩa địa, bờ biển, các khu vực nguy hiểm, đèo dốc đều có dấu chân người của Vương Hạo đi qua.

Nhưng tin tức về cô đều mù mịt.

Khi một người không thể đào ra tung tích, một là đã chết mất xác, hai là có một kẻ khác đã cố tình che giấu đi.

Gió đêm ở Nam Phi mang theo hơi biển, thổi từng đợt phả vào không gian im ắng xung quanh.

Nam Hàn đứng ngay đài phun nước của dinh thự đồ sộ, tài sản sở hữu của Vương Hạo, ánh trăng chiếu xuống vai anh, rọi rõ nước da trắng sáng của anh khiến nó nhuốm màu xanh yếu ớt, mái tóc đen được gió quăn quít đùa vui, vô tình khơi lên trong lòng Mộ Thanh Trì một loại xúc cảm khó nói nên lời, từng đợt từng đợt hồi ức bị anh chôn vùi nơi đáy lòng, lại một lần nữa dội lên.

"Dáng vẻ lịch lãm đó của cậu vẫn không thay đổi nhỉ?" Mộ Thanh Trì bước tới, quần tây áo sơ mi mở tung hai nút làm lộ làn da màu đồng đầy nam tính của anh, nắng gió Nam Phi đã tôi luyện cho người đàn ông này không chỉ vẻ bề ngoài rần rờ, mà còn cả tính cách sắc bén, cách hành xử trên thương trường đầy suy tính nguy hiểm, mà không một thương nhân nào trên đất Nam Phi không biết đến tên anh.

Giọng nói âm vực thấp quen thuộc, khiến Nam Hàn khựng lại, lồng ngực anh đánh thịch một tiếng.

Anh vội che giấu đi xúc động, xoay người lại, khoé môi mỉm cười nhẹ, tay tháo hai nút ở áo vest, nói lỏng cà vạt, anh bước tới đứng cách Mộ Thanh Trì ba bước chân, đôi mắt hoà hoãn ngày thường, giờ trở nên sắc bén hơn bao giờ hết. "Môi trường làm việc khác nhau, phong thái cũng khác nhau!"

Cả hai người đàn ông đứng đối mặt, trước toà nhà uy nghiêm sừng sững, dưới bầu trời đêm huyền hoặc đầy sao lấp lánh, trong một bầu không khí hợp tan phẳng phai một tình cảm kỳ dị khó nói nên lời, về nên một khung cảnh sống động, tái hiện hai thế giới trắng đen phân chia rõ ràng, nhưng chính hai anh là minh chứng chân thật nhất cho sự xâm chiếm xen kẽ giữa trắng và đen, thật và giả trong thế giới đầy mưu tính thiệt hơn này.

“Hạ Đồng mất tích trên đất Nam Phi,ngay tại địa bàn của chúng ta và các cậu không thể tìm ra tung tích của cô ấy,cho tôi một lời giải thích!“.Vương Hạo ngồi trên ghế sofa,về một nơi không làm vui đi sắc vóc mê người của anh.

“Mọi đầu dây ngầm tại Nam Phi đều không có bất cứ một thông tin gì về cô gái đó.“.Mộ Thanh Trì từ khi bước vào căn phòng này,về nghiêm nghị hiện rõ trên khuôn mặt của anh,che lấp đi hết những ôn nhu cùng chưa xót trong đáy mắt,trước Vương Hạo khi bàn về bất cứ vấn đề gì,không ai được phép đùa cợt.”Tôi đã đặt ra nghi vấn,anh có bao giờ nghi ngờ Tôn Đằng nhúng tay vào chuyện này không?“.

“Ý cậu là...có liên quan đến Hades sao?“:Vương Hạo bật ngồi thẳng người,con ngươi đen lay lay bắt đầu suy tính.

Nam Hàn nhìn về phía Mộ Thanh Trì,đôi mắt cũng dần tối lại.

Không khí căng thẳng bao trùm cả ba người đàn ông,sóng gió của quá khứ chẳng lẽ...sẽ đổ ập lại một lần nữa sao?

“Vương tổng...chúng ta sẽ làm gì tiếp theo?“:Nam Hàn lên tiếng phá tan bầu không khí im ắng,anh đã nghĩ có chết cũng phải đối mặt với mọi chuyện một lần nữa,ngay từ khi bắt gặp Vương Hạo-Tôn Đằng-Hades đứng cùng một chỗ tại hội trường hôm lễ ra mắt,tại mảnh đất Nam Phi,tạo thành một hình tam giác không gian,hệt như tam giác quỷ Bermuda bí ẩn,sẵn sàng hút chết bất cứ vật thể nào đến gần nó.

Anh đã dự trù tới tình huống xấu nhất sẽ xảy ra.

“Đương Khả Ái...bí mật bất cóc đem cô ta đến dinh thự phía Đông thành phố,tự khắc Tôn Đằng sẽ xuất hiện thôi!“:Vương Hạo bắt chéo chân,khoé môi cong lên một đường đầy châm chọc,ánh mắt anh thâm thúy chọc ngoáy vào không gian trước mắt.

Tôn Đằng,cậu nghĩ là đã nắm được điểm yếu của tôi?

Chưa đâu,cậu nhầm to rồi,Hạ Đồng chưa phải là yếu điểm khiến tôi mất mạng,nhưng Dương Khả Ái chính là thứ khiến cậu có thể mất nửa cái mạng

Tôi sẽ khiến cậu phải tận tay giao Hạ Đồng lại cho tôi và tôi mong chờ biết được,giữa cậu với Hades là mối “giao hảo” gì đây!

Tôn Đằng ngồi trong thư phòng,không gian u tối bao trùm thân thể anh.

Vương Hạo đã bắt đầu hành động,anh nên làm sao với Hạ Đồng đây,anh không muốn đem cô giao ra cho Vương Hạo,nhưng Dương Khả Ái kia,quân bài chủ chốt trong kế hoạch sắp tới,đang nằm trong tay Vương Hạo.

Tôn Đằng ngã người ra ghế, gương mặt anh chợt thoải mái mấy phần,nụ cười dần hiện rõ,anh đã biết mình phải làm sao để chu toàn mọi chuyện rồi!

Tôn Đằng anh sẽ khiến cho cả Vương Hạo,Hades cùng Dương Khả Ái lần lượt lọt vào kế hoạch của anh,nhưng riêng Hạ Đồng,anh sẽ bảo toàn cho cô không phải dính dáng gì đến trò chơi sắp tới.

Vương Hạo,cậu cứ chờ xem tôi làm gì với cậu!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Báo Thù: Vạn Kiếp Vãn Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Xin lỗi em.

Tiếng thủy tinh va chạm lạnh löt bị lấn át bởi âm nhạc sôi động,cuồng dã vang dội bốn phía bên trong hộp đêm cao cấp bậc nhất phía Nam-Nam Phi.

Tại nơi đây,con người tha sức mãnh liệt bộc lộ bản tính chân thật nhất của mình thông qua chất cồn và những cử chỉ tiếp xúc thân mật với nhau,dưới thứ ánh sáng lúc đỏ lúc xanh mờ ảo,Dương Khả Ái điên dại quần lay thân trên người đàn ông,cô hôn lên khắp cổ anh,bàn tay nhỏ trắng nõn len lỏi vào sâu trong ngực áo nam nhân,gương mặt Dương Khả Ái để mê phiếm hồng,ánh mắt mịt mù hơi sương,cảnh sắc bên dưới cổ áo trẻ,hiện ra lấp ló đốm bóng ánh mắt bao người.Nhưng người đàn ông tráng kiện đang bị cô ả quần lay,không có tới một chút lung lay.

Tôn Đằng ngã người tùy ý ra ghế salong,để mặc Dương Khả Ái leo lên đùi mình,say xin làm đủ trò khiêu khích,tâm trí anh vẫn không đặt nơi cô ta.

Anh đang nghĩ đến Hạ Đồng.Có mấy ai tình yêu sét đánh không?

Anh lại càng bỏ phiếu phản đối cho loại tình cảm nực cười này.Tuy nhiên,đó là trước kia,còn hiện tại,anh tin rằng mình muốn che chở sóng gió cho người phụ nữ đã bước vào cuộc đời anh mấy ngày qua.

Hạ Đồng đối với anh rất đặc biệt.Cô mang một dáng vẻ vừa mong manh,vừa kiên cường khó tả.Đôi mắt cô tựa hồ thu trong vắt phẳng lặng,không lẫn chút tạp chất bụi trần,không gọn chút lớp sóng đánh động mặt hồ yên ả,anh có cảm giác bình yên và an lòng khi nhìn vào đôi mắt ấy.

Hạ Đồng khá trầm mặc trước chuyện kinh khủng đã xảy ra. Cô không thắc mắc, không dò xét nghi hoặc, không la hét đòi về, không điên cuồng sợ hãi khóc lóc, cô có khóc, nhưng chỉ rơi nước mắt một cách lặng im, một mình ngồi trong bóng tối, rầm rức run rẩy nức nhen, khiến chính anh đứng trong góc tối cũng thấy đau lòng.

Anh không biết mấy phần về quá khứ của Hạ Đồng, nhưng để người phụ nữ ấy giữ cho mình dửng dưng về điểm tình, nhẫn nhịn che giấu mọi xúc cảm tiêu cực mà một con người cần có khi đối mặt với hiểm nguy, anh biết trong lòng cô lại đang không ngừng gào thét dữ dội, Hạ Đồng chọn che giấu mọi thứ, xây lên bức tường thành cao ngất ngưỡng, khiến Tôn Đăng chỉ có thể bên ngoài không chạm đến được, thì quá khứ của cô có lẽ không êm đẹp mấy phần.

Tôn Đăng hiện tại không biết bản thân mình đang nghĩ gì, nhưng anh hiểu rõ, anh thật sự muốn có một thân phận để có thể toàn vẹn bên cạnh Hạ Đồng, để có thể đem đến cho cô những gì tốt đẹp mà cô đáng có, để có thể bảo vệ cô khỏi những nguy hiểm không rõ nguyên do kia.

Tuy nhiên, đối với Vương Hạo, anh nhất quyết không tha thứ.

Trần Thy năm đó chết tất cả là do Vương Hạo, chính anh ta đã hại chết đứa em gái kết nghĩa của anh, dẫm đạp lên tình cảm thuần khiết của con bé, đẩy nó không còn đường lui mà chết tức tưởi.

Năm đó Vương Hạo dám dùng người yêu anh ta sâu sắc, đổi lấy lợi ích trên thương trường, thì lần này, Tôn Đăng sẽ dùng người anh ta yêu sâu đậm đâm chết anh ta, lấy lại mọi thứ từ tay Vương Hạo.

Hạ Đồng..

Có lẽ từ khi gặp em, đã là một loại đúng người-sai thời điểm, mọi chuyện đều chống lại kế hoạch của tôi, xin lỗi em!

Tôn Đăng dứt khỏi những suy nghĩ ngổn ngang trong lòng, đứng dậy kéo Dương Khả Ái đi, tay anh nắm cổ tay cô ta chặt đến nỗi gân xanh gò lên ghê rợn, Dương Khả Ái nhăn nhó tỏ vẻ đau đớn, mấp máy môi kêu khê tên anh, nhưng khi ngước lên, cô ta chỉ thấy đôi mắt Tôn Đăng nhuốm đầy dằn vặt, khổ sở.

Dương Khả Ái được cấp dưới của Tôn Đăng đưa vào phòng khách sạn mà cô ta đang ở.

Nằm trên giường, Dương Khả Ái khẽ mở đôi mắt tinh tường như những vì sao lấp lánh xuyên màn đêm, hoàn toàn không thấm chất cồn, không còn phù hoi sương mờ mịt như ban nãy.

Từ khi theo Tôn Đăng đến nay, chưa bao giờ cô thấy anh mất tập trung và bị phân tán cảnh giác đến vậy.

Hôm nay Tôn Đăng rất kỳ lạ, anh đắm chìm trong suy nghĩ ngổn ngang gì đó mà cô không thể thấu hết, anh không đụng đến một giọt rượu nào, ngay cả chạm vào cô ta cũng không thêm chạm.

Hay anh chán Dương Khả Ái này rồi?

“Không...không thể!“. Dương Khả Ái bật dậy khỏi giường, cô ta chạy vọt ra khỏi phòng ngủ, ánh mắt hoảng loạn, có thể hơi men đã phần nào nhuộm tâm trí cô, làm cô bị lụy chi hành động theo trái tim, cô muốn đi tìm Tôn Đăng.

Tôn Đăng là tất cả mà cô ta có, là người cô ta dốc lòng yêu sâu sắc, thiếu anh cô sẽ không sống nổi, sẽ ngạt thở đến chết mất.

Hơi men đã bắt đầu có tác dụng, đầu óc Dương Khả Ái chỉ ngập tràn hình ảnh Tôn Đăng, cô ta sợ mất anh, sợ bị anh chán ghét, sợ anh sẽ không để tâm đến mình nữa.

Khi lao ra khỏi phòng ngủ, Dương Khả Ái giật mình dừng người lại.

“Các người là ai! Tại sao vào được đây?“ Dương Khả Ái hoảng sợ lùi ra sau, cô hét lên, giọng run rẩy, vài người trong phòng khách nghe động tĩnh xoay người lại, nhào về phía cô ta.

Dương Khả Ái xoay đầu bỏ chạy về phòng ngủ, nhưng bị một lực đạo khá mạnh đánh lên gáy, ngã xiêu tại chỗ.

“Mọi chuyện đã được hoàn thành!“

“Tốt lắm!“

Bầu trời đêm hôm nay phủ đầy sao lấp lánh, hết như một tấm vải đính kim sa đắt tiền cầu kỳ, đầy hào nhoáng, xinh đẹp rung động lòng người, nhưng chỉ nốt hôm nay nửa thôi, ngày mai sẽ khác, sống gió sẽ lại nổi một lần nữa như ba năm về trước, khắp nơi sẽ nhuộm màu bi thương.

Hades uống cạn ly rượu vang trên tay, ông ta liếc nhìn về phía chân trời lần cuối, như một cách thương thức, như một loại tiếc nuối về đẹp bình yên này, trước khi sự kiện sống còn kia sắp diễn ra...

Nhà hàng chap kể:

Anh bắt đắ dĩ phải đắ người con gái đặ biệt đỏi với anh vào tay kẻ khác.

Anh bắt đắ dĩ đem cô ra làm vật trao đỏi để lấy đượ danh vọng và quyền lực.

Anh bắt đắ dĩ không nhìn trước đượ,ngay thời khắ này,thời khắ anh tự tay đắ cô về phía Vương Hạo,anh đã để lỡ mất người phụ nữ quan trọng nhất,Tôn Đắ anh sẽ ân hận suốt cả kiếp người...

Bạn đang đợc truyện *Tổng Tài Báo Thủ: Vạn Kiếp Vãn Yêu Em* đợc tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Quá khứ phải đỏi mặt.

Hạ Đồng mặc một cái váy trắng sạch sẽ, gương mặt nhỏ chìm trong mái tóc đen nhánh khiến sắc trắng xanh xao của làn da cô càng nhợt nhạt hơn,gây cho người đỏi diện cảm giác thương xót,chỉ muốn ngay tức khắ bao bọc,chở che cho người con gái này.

Một vệt nắng nhỏ phủ lên gò má Hạ Đồng,làm lòng Tôn Đắ chợt xao động.

Anh đứng ngay đường mòn nhỏ dẫn vào khu vườn,chần chừ mãi cũng không bước nổi một bước đỏi diện với cô.

Làm sao đây khi anh phải đem cô giao cho Vương Hạo?

Anh không muốn điều đó xảy ra,nhưng sự trao đỏi này lại cứ xảy đến như một điều hiển nhiên mà thượng đế sắp đặ.

Tôn Đắ cười méo mó,khó khăn lắm anh mới gặp đượ người con gái này,một điểm sáng đặ biệt trong cuộc đời xám ngoét của anh.

Vậy mà...

Ngài đã thấy anh không xứng có đượ những điều hạnh phúc sao,Ngài muốn tước đi tất cả của anh và đem tất cả đó cho Vương Hạo.

Wương Hạo...

Anh sẽ khiến hấn ta,một ngày nào đó mất tất cả!

Anh bắt đắ dĩ phải đắ người con gái đặ biệt đỏi với anh vào tay kẻ khác.

Anh bắt đắ dĩ đem cô ra làm vật trao đỏi để lấy đượ danh vọng và quyền lực.

Tôn Đắ không ngờ đượ một điều rằng khi anh chấp nhận sự bắt đắ dĩ mà thượng đế sắp đặ,anh đã định sẵn là thất bại thảm hại.

Ngay thời khắ anh tự tay đắ Hạ Đồng về phía Vương Hạo,anh đã để lỡ mất người phụ nữ quan trọng nhất cuộc đời anh,Tôn Đắ sẽ phải ân hận suốt cả kiếp người...

Hạ Đồng bước lắt nhắt từng bước nhỏ về phía cây Sứ trắng.Vết thương ở chân cô đã đỡ sưng hơn ban đầu nhưng vẫn chưa thể di chuyển nhanh nhẹn đượ.

Hạ Đồng tập tễnh đi ra sân vườn,dưới ánh nắng sáng ảm áp của Nam Phi,mái tóc đen nhánh của cô đượ nhuộm vàng óng ánh,gò má xanh xao cũng nhuận hồng đôi chút.Cô đứng dưới tán cây Sứ trắng,khẽ nhắm mắt hít thở khí trời trong lành nơi đây.

Ngày hôm nay Tôn Đắ sẽ đưa cô trở về Việt Nam.Những chuyện xảy ra ở Nam Phi đầy kỳ lạ khiến cô không thể lý giải nổi.Hạ Đồng không biết lý do gì mình bị bắt cóc,ly do gì cô lại chấp nhận tin lời Tôn Đắ mà nương nhờ anh ta tại chốn xa lạ này,những sự việc không đầu không cuối cứ quay cuồng,như hố đen không đáy,xoáy sâu cô vào trong mà không cho cô có nổi một lối thoát.

Cô vừa tò mò muốn biết bao nhiêu,thì nỗi sợ hãi trong cô lại càng lớn đến cùng cực,linh cảm của Hạ Đồng cho rằng,những sự việc xảy ra mấy ngày nay tại Nam Phi,nếu cô cố bóc tách nó ra mà xem xét,chắc chắn sẽ không còn đường trở về cuộc sống như trước nữa.Cô không muốn biết bất cứ điều gì,càng không cần bất cứ ai quan tâm tới cô,mau chóng rời khỏi nơi này và quên đi mọi chuyện là điều mà Hạ Đồng muốn nhất.

Cô lại chạy trốn hiện thực một lần nữa,tự huỷ hoại bản thân,vẽ lên trong những trang giấy cuộc đời cô những vệt màu tươi sáng,đề lên những vệt ó vàng đen sạm đang lan ra trên trang giấy ấy,nhưng đến một ngày liệu khi mưa đã trút xuống,lớp màu giả tạo ấy có bị gột rửa đi không?

Đầu mày cô khẽ nhấc lại, điểm lên khuôn mặt nhỏ bé vẻ bất lực cùng yếu đuối đến đáng thương, ánh nắng mặt trời cũng tắt đi, để lại giữa không gian một con người đang chết ngộp dần trong những vết ố của quá khứ, một con người khác mang trong lòng những cảm xúc lẫn lộn không rõ tên, cùng thù hận đang ăn mòn tâm hồn cần cỗi.

Nhưng hết thảy, con người vẫn không thể suy tính trọn vẹn, vẫn không thể tiên đoán trước vận mệnh tương lai, chỉ có thể dựa vào hành động cùng những quyết định hệ trọng cả đời người, mà tạo dựng nên quá khứ đáng nhớ hoặc đáng quên mà thôi.

Vương Hạo ngồi trên giường, không gian xung quanh phủ lên bờ vai anh một tấm áo choàng đen thẫm khiến phút chốc nhìn thoáng qua, anh hết như một thân chết, có toàn quyền định đoạt cái chết của một người. Nhưng còn sự sống thì sao?

Anh có thể khiến một người chết đi như cách anh muốn, anh chưa bao giờ đắn đo hay chần chừ khi định đoạt số phận những người nhỏ bé dưới chân anh, nhưng anh lại do dự khi đứng trước Hạ Đồng.

Ngay từ ban đầu, Vương Hạo dùng loại cảm xúc hận thù tiêu cực để gọi tên mối quan hệ giữa anh và cô, nhưng lúc này anh nên định tên cho nó như thế nào đây?

Anh đã suy nghĩ thấu đáo, anh sẽ buông bỏ hận thù vì anh không đủ lý do, không đủ động cơ, càng không đủ quyết tâm để hận thù cô, để gây cho cô tổn thương không đáng có.

Nhưng anh biết đối mặt với cô như thế nào đây? Với thân phận gì bây giờ?

Người lạ, bạn bè, đồng nghiệp, sếp và nhân viên... hay anh nên xem cô là con gái kẻ thù.

Đau thương mà anh gánh chịu khiến anh như chết đi sống lại, anh sợ hãi, anh trốn chạy, anh đổ lỗi và... anh đổ hết lên đầu Hạ Đồng.

Vì kẻ liên quan đến chuyện năm xưa là ba mẹ cô cũng đã không còn nữa, chính anh đã dùng cuộc đời mình đánh đổi lấy cái chết của ba mẹ cô, nhưng anh thấy chưa đủ, anh muốn tiếp tục trả thù, anh tìm đến Hạ Đồng như một cách giúp anh xoa dịu tội lỗi trong lòng.

Hành vi trả thù năm xưa, giờ đây như lưỡi lam, từng giây từng phút cứa vào lòng anh, cứa vào từng giấc mơ của anh nỗi ám ảnh to lớn. Anh đã thấy tay mình đầy máu, anh đã giết người gián tiếp, anh ám ảnh khuôn mặt trắng bệch thần thờ, cùng đôi mắt vô hồn của đứa con gái nhỏ gầy gò quỳ trước linh cữu Hạ Minh Hoàng, đứa con gái khóc gần như gục xuống van xin bác sĩ cứu lấy mẹ mình năm ấy, từng đêm len lỏi vào giấc ngủ của anh hơn chục năm nay chưa bao giờ anh yên giấc.

Vì vậy, Vương Hạo muốn hận Hạ Đồng, hận cô hại anh không sao hết được day dứt, hại anh mỗi ngày đều hồi hận chuyện mình gây ra, hại anh bao năm nay chưa bao giờ ngừng theo dõi tin tức của cô, hại anh dường như thay đổi tất cả thói quen hành xử khi đối diện với cô, hại anh...

...không thể không thừa nhận trong tim mình găm chặt hình ảnh về Hạ Đồng, hận thì có nhưng yêu thì anh không xác định được, anh mông lung vô cùng trong mớ tình cảm rắc rối ấy.

Vương Hạo thở dài, đôi mắt anh trầm mặc chìm trong ánh sáng leo lắt của ánh trăng, từng suy nghĩ phức tạp chạy dài trong đại não.

Nhà họ Hạ, cùng quá khứ xưa, Vương Hạo không thể mãi chạy trốn được, đã đến lúc anh phải giải quyết tất cả gốc gác, gỡ rối cho tất cả mọi người, gánh chịu những sai lầm mà anh đã gây ra.

Vote.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Báo Thù: Vạn Kiếp Vãn Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Sắp phải chia ly.

Phía Đông Nam Phi, màn đêm phủ xuống dường như muốn nuốt chửng lấy vạn vật, duy chỉ có toà biệt thự ấy là uy nghiêm, tĩnh lặng đứng sừng sững giữa chốn hoang vu, một bên là vực thẳm, một bên là rừng rậm um tùm, kiên cố vững chắc mà đến cả thiên nhiên chắc cũng không đe dọa nổi.

Đây là tài sản sở hữu của Vương Hạo, chỉ được tận dụng mỗi khi anh công tác đến Nam Phi làm nơi nghỉ ngơi bí mật nên tất nhiên, nơi này cũng có hệ thống bảo vệ cực kỳ phức tạp.

Từng tốp vệ sĩ người Nam Phi cao lớn như hộ pháp, mặt mũi lạnh lẽo đầy sát khí, trên người là cánh vệ đen, bên hông giắt súng chia nhau đứng tại mọi

ngóc ngách trong biệt thự.Hệ thống camera an ninh được phân bổ dày đặc,muốn vào cửa chính phải đi qua mấy nhận diện khuôn mặt,trong 5 phút không nhận diện được,hệ thống cửa sẽ kích hoạt chế độ tự động huỷ,toàn bộ biệt thự sẽ được kích hoạt hệ thống bảo mật tuyệt đối,là rơi vào “trạng thái chết”,hoàn toàn bị khoá kín lại như chiếc hộp pandora.

Tối hôm nay,tại toà biệt thự phía Đông này sẽ diễn ra một sự kiện làm thay đổi cuộc đời của rất nhiều người,có thể hạnh phúc,có thể bi thương.

Cách đó ba tiếng đồng hồ,tức 7 giờ tối,Hạ Đồng ngồi trên xe cùng Tôn Đăng đi chuyển ra sân bay.Bầu không khí trên xe trầm lắng vô cùng,anh và cô ai cũng đắm chìm trong suy tư riêng của mình.

Tôn Đăng chưa bao giờ cảm thấy nặng nề như lúc này.Anh chỉ đem Hạ Đồng trả về cho Vương Hạo thôi,người con gái vốn không can hệ gì đến anh,lý do gì anh lại để tâm đến cô như vậy?

Anh cảm thấy rất gần gũi khi bên cạnh Hạ Đồng,cảm thấy ngồi ăn cơm tối cùng cô cũng là một loại hạnh phúc,ngắm cô lúc cô chăm chú đọc sách cũng là một loại niềm vui nhỏ bé,cùng cô trò chuyện,cùng cô đi dạo,cùng cô làm nhiều điều vụn vặt trong mấy ngày qua,...

Anh thích cô,thích rất nhiều!

Hạ Đồng nhìn từng hàng cây lướt qua bên ngoài cửa kính,những toà nhà cứ thoát ần thoát hiện nhưng tâm trí cô không đặt vào cảnh vật kia,từng cử chỉ hành động của một người đàn ông dần lướt qua đại não cô như một thước phim sinh động.

Tôn Đăng đã đối xử rất tốt với cô,đêm hôm đó,trước khi ngủ đi,trong mơ ảo cô thấy một người đàn ông lao đến che chắn cho cô,khuôn mặt người ấy nhoè đi không rõ ràng,nhưng sự gấp gáp trong hành động của anh cô không thể nào quên,cô biết đó là Tôn Đăng.

Cô cứ nghĩ anh sẽ rất xa cách hoặc tiếp cận cô có mục đích gì đó,nhưng không phải là như vậy.Anh đã chữa trị vết thương cho cô,quan tâm đến cô bằng nhiều cách rất khác biệt với những người đàn ông khác,anh chỉ hành động không dùng lời nói để biểu lộ ý tốt của mình ra,anh không nói nhiều lời hoa mĩ nhưng anh luôn đưa ra những ý kiến rất khách quan và thực tế,anh hiếm khi cười nhưng đôi mắt của anh rất ấm áp,từng chút từng chút len lỏi vào huyết mạch của cô như một dòng suối nhỏ,để bây giờ cô có thể chắc chắn rằng,cô rất thích anh!Nhưng có vẻ điều này không hề đúng đắn,bên cạnh anh đã có người phụ nữ kia,người cùng anh đến buổi lễ khánh thành mỏ Red của Hoàng Kim.Họ rất xứng đôi,cô đọc được trong đôi mắt của người phụ nữ ấy là kiêu hãnh và hạnh phúc khi đi bên cạnh người đàn ông này.

Cô nhớ Tôn Đăng,anh có đôi mắt đen thăm thẳm trầm mặc như một hố đen không thấy đáy,lần vô tình chạm mắt ấy,cô chưa bao giờ quên,từ khoảnh khắc đó,trong lòng cô đã có một mầm cây nhỏ bé lớn dần lên,nên cô mới cảm thấy yên tâm nhận sự giúp đỡ của anh trên đất Nam Phi xa lạ này và đồng ý ở lại nhà anh,yên tâm tin tưởng anh và cố tình để cho tình cảm trong tim lớn dần lên một chút.

Mùi gỗ ấm áp toả ra từ cơ thể Tôn Đăng nhẹ nhàng bao bọc xung quanh Hạ Đồng,khiến cho từng nhịp thở của cả hai cũng muốn quện chặt vào nhau.

“Cô nghĩ như thế nào...về tôi?”.Tôn Đăng yên tĩnh lái xe,ánh đèn vàng trên đường hắt vào gương mặt anh,phác hoạ từng đường nét rắn rỏi mà chỉ người đàn ông trải qua sương gió mới luyện được loại khí chất chết người này,mắt anh thấp thoáng từng đốm sáng phản chiếu từ dòng xe chạy trên đường,bờ môi hơi mím lại không biểu đạt quá nhiều cảm xúc.

Hạ Đồng vẫn đang chìm trong suy tư,thân thờ nhìn qua Tôn Đăng,đôi mắt tròn dừng lại trên gương mặt anh thật lâu,tâm tư được cô che dấu cẩn thận,nhưng chính đôi mắt đẹp ấy đã biểu lộ một chút say đắm.Cô khẽ cười gượng,nhìn ra cửa sổ,từng dòng xe chạy tấp nập,những toà nhà chọc trời cứ thế lướt qua.”Rất kỳ lạ!”.Thanh âm xúc động.

Khoé môi anh vẽ lên một đường cong tuyệt đẹp,ý cười lan tràn đầy đầy mắt,anh nhẹ nhàng đánh tay lái rẽ qua một cung đường khác,ánh mắt anh cũng lựa lúc rẽ đường mà nhìn sang cô.

Đèn đường toả ánh sáng vàng nhạt ấm áp phủ lên gò má Hạ Đồng,mái tóc đen vén bên mang tai khẽ rũ xuống che đi bờ vai gầy,thân hình người con gái nhỏ nhắn chìm ngấm vào ghế da,khiến cô mang theo nét dịu dàng cùng mềm yếu vô cùng,hình ảnh ấy làm người bình thường nhìn thấy đều muốn bao bọc,che chở chứ không riêng gì người đàn ông thành đạt như anh.

Tôn Đăng bất chợt đắm chìm trong nét đẹp thuần khiết của cô,tay anh vô thức đưa ra phủ lên gò má trắng sáng,khiến Hạ Đồng rung mình vì sự lạnh giá từ lòng bàn tay anh,cô quay sang bắt gặp sự ôn nhu,dịu dàng toả ra từ đáy mắt sâu thẳm của Tôn Đăng,một khắc thôi ngỡ như khiến cô chìm đắm trong không gian tĩnh lặng này và chết ngộp trong đôi mắt ấy.”Có chuyện gì sao?”.Hạ Đồng chấn chỉnh xúc động nhất thời,gọng nói vẫn mang âm vực run run.

Run vì nhiệt độ điều hoà trong xe hay vì tim cô đang lồi nhồi,cô cũng không rõ nữa.

“Không có gì,tôi đơn thuần...chỉ muốn khắc sâu hình ảnh của em vào lòng thôi!”.Tôn Đăng bất ngờ bật lên một câu làm trái tim cô lạc đi vài nhịp,có người đã từng nói sẽ bên cạnh cô,sẽ chăm sóc,sẽ quan tâm cô,nhưng chưa ai đơn thuần muốn khắc sâu hình ảnh của cô vào lòng như anh.

Câu nói của Tôn Đăng nghe rất đôi nhẹ nhàng và ấm áp,nhưng từ giọng nói của anh,Hạ Đồng còn nhìn ra được một sự bất lực,cứ như là câu nói của những người sắp phải chia xa.

Nhưng...

Anh với cô là gì chứ? Chẳng phải vẫn là một mối quan hệ không thể gọi tên sao?

Chẳng phải bên cạnh anh vẫn còn người phụ nữ ấy sao? Cô càng không muốn làm tiểu tam.

Hạ Đồng hằng người được một lúc, đôi mắt long lanh chứa một sự vô định cùng trống rỗng, khiến cho lồng ngực Tôn Đăng cũng ngấm đau theo, sau đó cô nhìn thẳng vào mắt anh, giọng nói khàn đi. "Chúng ta sắp không gặp lại sao?" Hạ Đồng thở ra đầy bất lực, không có điều gì cô nắm bắt được nó hoàn toàn cả, cuộc đời cô đến cùng chỉ chất chứa những điều nửa vời không có kết quả, hạnh phúc đến với con người khó khăn vậy sao.

Thanh âm yếu đuối của người phụ nữ đánh mạnh vào thành trì cuối cùng của trái tim Tôn Đăng, khiến anh chỉ muốn đem cô gắn chặt vào mình, không bao giờ để cô đến gần Vương Hạo nữa, nhưng lấy tư cách gì đây? Anh thứ gì cũng có thể thấu tóm được, duy chỉ cảm xúc lần này anh lại không thể làm chủ, càng không thể giữ nổi một người con gái bên cạnh mình.

Quầng sáng vàng nhạt phủ lên đôi mắt cô lấp lánh khó tả, từ góc nhìn của Tôn Đăng, đôi môi cô vừa đỏ vừa ướt át, sự yếu đuối của người con gái khiến yết hầu anh vô thức động đậy, tình cảm trong tim dần được anh xác định rõ hơn, nhưng rõ rồi thì làm sao, anh vẫn phải hoàn thành kế hoạch của mình, không thể để bất cứ điều gì phá hủy kế hoạch ấy.

Nam Phi lá bay theo gió trông như tuyết tháng 12 đang rơi, dưới ánh đèn đường toả ra thứ ánh sáng ấm áp phủ lên hai con người ngồi trong xe, làm bật lên nét đẹp dịu dàng của người con gái phương Đông, tôn lên từng góc cạnh nam tính trên khuôn mặt đầy khí chất của người đàn ông tuấn lãng, đáy mắt anh cũng chất chứa nhiều tia sáng vụn vặt hết như bầu trời Nam Phi đầy sao mờ lẽ.

Ánh mắt Tôn Đăng và Hạ Đồng đan cài vào nhau, cảm xúc của cả hai vô cùng phức tạp, họ cứ ngồi đó nhìn nhau, nỗi quyến luyến sâu sắc bộc lộ rõ ràng trên khuôn mặt, như muốn khắc sâu hình ảnh đối phương vào tận đáy con tim, như muốn cùng nhau hoà từng nhịp thở.

Vote.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Báo Thù: Vạn Kiếp Vãn Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.